

รายงานการวิจัย
การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา

ประสงค์ วัฒนสุข
จันทิมา พรหมโชติกุล
ประจิตต์ อภินันท์
สมศักดิ์ วิจิตร

495.910072
ป 171ก
ร.6

ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

รายงานการวิจัย
เรื่อง

การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา

ที่ปรึกษา ศาสตราจารย์ ดร. นิพนธ์ ศศิธร อธิการบดี

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

หัวหน้าโครงการวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประสงค์ ราชณสุข

ผู้ร่วมงาน

อาจารย์ จันทิมา พรหมโชติกุล

อาจารย์ ประจิตต์ อภินันท์รักต์

อาจารย์ สมศักดิ์ วิจิตร

ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาซึ่งเป็นงานวิจัยต่อเนื่องกันตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๒๑-๒๕๒๒ ได้สำเร็จลงด้วยดี ด้วยความร่วมมือและการสนับสนุนจากหน่วยงานต่าง ๆ และบุคคลหลายฝ่ายด้วยกัน เริ่มแต่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ในสมัยของศาสตราจารย์ ดร. สุตใจ เหล่าสุนทร เป็นอธิการบดี จนถึงศาสตราจารย์ ดร. นิพนธ์ ศศิธร อธิการบดีในสมัยปัจจุบัน ได้สนับสนุนและอนุมัติให้รับเงินอุดหนุนสำหรับทำการวิจัยจากสำนักงบประมาณ คณะผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

สำหรับท่านอื่น ๆ ได้รับความสนับสนุนและช่วยเหลือจากหลายท่านดังต่อไปนี้
ด้านการดำเนินงานวิจัย

ศาสตราจารย์ ดร. นิพนธ์ ศศิธร อธิการบดี

ศาสตราจารย์ ดร. ประสาท หลักศิลา รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร

รองศาสตราจารย์ ดร. ทรงศักดิ์ ศรีภาพสินธุ์ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

รองศาสตราจารย์ ดร. ประเสริฐ วิทยารัฐ รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วิจิตร สินศิริ รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต

รองศาสตราจารย์ ปราณี ธาระชานันท์ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

ศาสตราจารย์ ดร. อารี สันเทณี คณบดีคณะศึกษาศาสตร์

ศาสตราจารย์ ดร. จรรยา สุวรรณทัต ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์

รองศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ ชิตพงศ์ ผู้อำนวยการสำนักทดสอบทางการศึกษา

และจิตวิทยา

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นิยม เรียงจันทร์ หัวหน้าภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จำรัส เสรีพันธ์ หัวหน้ากองคลัง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดารา ภาคสุชน รองหัวหน้ากองคลัง

นอกจากนี้ผู้ที่เป็นแรงสำคัญในการสนับสนุนให้การดำเนินงานวิจัยครั้งนี้ดำเนินไป
ด้วยดีได้แก่ ศาสตราจารย์ ดร. สมพร บัวทอง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จรูญ โกมลบุญญ์ ผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ สมควร อภัยพันธุ์ และรองศาสตราจารย์ สมปอง พิริยกิจ

ด้านให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการอบรมครูสอนเด็กชาวเขา ซึ่ง
เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัย

รองศาสตราจารย์ ปราณี ธนะชานันท์ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปราณี วานิชเจริญธรรม หัวหน้าสำนักงานเลขานุการคณะ
มนุษยศาสตร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ชวลิต รัตนกุล หัวหน้าภาควิชาคหกรรมศาสตร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จุรีพรหม กมลასน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นิทัศน์ คุรุการโกวิท

รองศาสตราจารย์ วรวิทย์ วศินศรากร อาจารย์ วันชัย วิเศษสุวรรณ

อาจารย์สุพจน์ ชะนะมา อาจารย์ประทีป เล้ารัตนอารีย์

อาจารย์ทวี หอมเย็น อาจารย์สุเทพ บรรลือสินธุ์

อาจารย์วินัย โสมดี อาจารย์สุพจน์ โคนวล

อาจารย์ชลัท จงสีบพันธ์ อาจารย์ปาน พิงสุจริต

อาจารย์พินิจ วันโณ อาจารย์ไพโรจน์ เบาใจ

อาจารย์ประกิต รัตนสุวรรณ อาจารย์ใหญ่โรงเรียนมัธยมสาธิต

มศว. ประสานมิตร

อาจารย์วดี ชาดิอุทิศ อาจารย์สมบัติ จำปาเงิน

อาจารย์กรรณิการ์ พวงเกษม อาจารย์รมดี บุญदानนท์

และ

รองศาสตราจารย์ ดร. เฉลิมวงศ์ วัจนสุนทร รองศาสตราจารย์ เพ็ญแข วัจนสุนทร

อาจารย์วิทยา ศรียุทธนา แห่งมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน และคุณสมฤติ

บุญदानนท์ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ในสำนักงานเลขานุการ คณะมนุษยศาสตร์ มหา

วิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่ช่วยจัดพิมพ์เอกสารในการอบรม

อนึ่งผู้มีส่วนมาร่วมให้ความรู้ในการอบรมครั้งนี้จากหน่วยงานอื่น ๆ ได้แก่

พ.ต.อ. มนัส ขันธหัตถ์บำรุง ผู้กำกับพัฒนาการกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน
ศาสตราจารย์ ดร. อุดม วโรตม์สิวกิตติ์ รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา
มหาวิทยาลัยรามคำแหง

รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ พูนพิศ อมาตยกุล หัวหน้าโครงการภาษาศาสตร์
มหบัณฑิตสาขาความผิดปกติทางการพูดและการได้ยิน คณะแพทยศาสตร์วชิรพยาบาล มหาวิทยาลัย
มหิดล

อาจารย์เรขา ทองสวัสดิ์ ศึกษาธิการ กทม. กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
อาจารย์จิตประภา ศรีอ่อน ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชาการ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก
อาจารย์ประสงค์ ชิตพงศ์ อาจารย์วิทยาลัยครูจันทระเกษม

และ

อาจารย์ชนิดา แคมฟอร์ด กองการศึกษาออกระบบ กระทรวงศึกษาธิการ ผู้
เฝ้าเพื่อส่งบทความเกี่ยวกับจิตวิทยาภาษา มาร่วมในการอบรม

สำหรับในด้านเผยแพร่ข่าวประชาสัมพันธ์ทางสื่อมวลชน ได้รับความเอื้อเฟื้อจาก
ผู้อำนวยการศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา และคุณชาญ จันทรเจียวใช้ เจ้าหน้าที่ศูนย์เทคโนโลยี
ทางการศึกษากระทรวงศึกษาธิการ คุณพอใจ ชัยเวช แห่งหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ คุณเกียรติสม
กลิ่นสุวรรณ แห่งสำนักงาน ก.พ. และอาจารย์อนันต์ธนา อังกนันท์ แห่งมหาวิทยาลัยรามคำแหง

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่มีส่วนให้ความอนุเคราะห์ในด้านอุปกรณ์ประกอบการพิมพ์
เอกสารบางส่วนในการอบรม คือ พล.ต.ต. เจริญศักดิ์ โรจนประดิษฐ์ รองผู้บัญชาการ กอง
บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน

ด้านให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม

คุณณรงค์และคุณพูลศรี คชวงษ์ เชียงราย

คุณรัศมี เทพดลชัย แห่งกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

คุณอุทัย สิทธิศักดิ์ ศึกษาธิการจังหวัดตาก

อาจารย์วีรวัฒน์ รัตนวิกรม อาจารย์ใหญ่โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก

อาจารย์สะอาด มลิวลัย อาจารย์ใหญ่โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน เชียงราย

อาจารย์สุขุม ครุฑานนท์ ผู้อำนวยการโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน กาญจนบุรี
อาจารย์สุพจน์ จารุเนตร อาจารย์ใหญ่โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เชียงใหม่

และ

อาจารย์ใหญ่และครูอาจารย์ ตลอดจนนักเรียนชาวเขาของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์
ต่าง ๆ ที่ให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลครั้งนี้

ด้านให้คำแนะนำปรึกษาในการจัดทำกับข้อมูล

ศาสตราจารย์ ดร. จรรยา สุวรรณเทต

ผู้ช่วยศาสตราจารย์พวงรัตน์ ทวีรัตน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ทองหล่อ วิภาวิน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุษกร เพชรวิวรรณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมสรร วงษ์อยู่น้อย

ท้ายที่สุดนี้ขอขอบคุณอาจารย์อำไพ วิทยวิโรจน์ อาจารย์ประจำภาควิชาศิลปศึกษา
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ที่เอื้อเฟื้อออกแบบปกราย
งานการวิจัยครั้งนี้ และขอบคุณอาจารย์พัชรา กิสรวงศ์ อาจารย์โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม
ที่ช่วยเหลือเป็นธุระเกี่ยวกับการจัดพิมพ์รายงานการวิจัยโดยตลอดจนสำเร็จเรียบร้อย

ขอขอบพระคุณ และขอบคุณอีกครั้งสำหรับทุก ๆ ท่านที่ได้เอื้อนามข้างต้นตลอดจน
ทุกท่านที่ได้เอื้อนามซึ่งมีส่วนช่วยให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลงด้วยดี

คณะผู้วิจัย

กันยายน ๒๕๒๓

คำนำ

รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา เป็นการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ในการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา และการหาวิธีที่เหมาะสมสำหรับแก้ไขปัญหานั้น ๆ การวิจัยเรื่องนี้ใช้เวลาดำเนินงานตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๒๑-๒๕๒๒ ทั้งนี้เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แน่นอนและครอบคลุมปัญหาได้ครบทุกแง่มุมเท่าที่จะทำได้

ผลงานวิจัยเรื่องนี้น่าจะเป็นหลักฐานบ่งชี้ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องในวง การ ได้ หยิบยกไปพิจารณาประกอบการให้ความช่วยเหลือในด้านการเรียนรู้ภาษาไทยของเด็กชาวเขาเพื่อให้ชาวเขาได้เกิดความรู้สึกเป็นคนไทยเช่นคนไทยทั้งมวล อันจะโยงไปสู่ความมั่นคงของประเทศชาติ นอกจกันั้นยังเชื่อว่าผลงานวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้ผู้สนใจทั่วไปได้ศึกษาค้นคว้าต่อเพื่อประโยชน์ในเชิงวิทยาการสืบไป

ผู้วิจัย

สารบัญ

หน้า

กิตติกรรมประกาศ

คำนำ

บทที่ ๑ บทนำ

ความนำ.....	๑
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	๓
ความมุ่งหมายทั่วไป.....	๓
ความมุ่งหมายเฉพาะ.....	๓
คุณค่าของการวิจัย.....	๓
สมมุติฐานในการวิจัย.....	๔
ขอบข่ายของการวิจัย.....	๔
คำนิยามศัพท์เฉพาะ.....	๖

บทที่ ๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เรื่องเกี่ยวกับชาวเขาในประเทศไทย.....	๘
สภาพโดยทั่วไปของชาวเขา.....	๘
ภาษาของชาวเขา.....	๑๗
ชาวเขากับการศึกษาภาษาไทย.....	๒๒

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่องปัญหาการพูด.....	๒๔
--	----

บทที่ ๓ วิธีดำเนินการวิจัย..... ๓๒

การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย.....	๓๒
การสร้างเครื่องมือในการวิจัย.....	๓๗
แบบสอบถามครูสอนเด็กชาวเขา.....	๓๗
แบบทดสอบการออกเสียงพูดภาษาไทย.....	๓๘
แบบบันทึกการออกเสียงพูดภาษาไทย.....	๓๙

วิธีดำเนินงาน.....	๔๐
การรวบรวมและจัดการกระทำกับข้อมูล.....	๔๔
บทที่ ๔ ผลการวิจัย.....	๔๘
ปีการศึกษา ๒๕๒๑	
ตอนที่ ๑ รายละเอียดที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูสอนเด็กชาวเขา เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการอบรมครูสอนเด็กชาวเขา.....	๔๘
ตอนที่ ๒ รายละเอียดเกี่ยวกับนักเรียนชาวเขา.....	๔๘
ตอนที่ ๓ รายละเอียดเกี่ยวกับปัญหาการพูด ภาษาไทยของนักเรียนชาวเขา.....	๖๙
ปีการศึกษา ๒๕๒๒	
ตอนที่ ๑ รายละเอียดเกี่ยวกับนักเรียนชาวเขา.....	๘๕
ตอนที่ ๒ รายละเอียดเกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัดของนักเรียนชาวเขา ก่อนและหลังการที่ครูนำวิธีแก้ไขการพูดซึ่งได้รับจากการอบรมไปใช้ ๘๖	
ตอนที่ ๓ รายละเอียดเกี่ยวกับการตอบแบบสอบถามของครูหลังจากครูนำความรู้ ที่ได้รับจากการอบรมเกี่ยวกับวิธีแก้ปัญหการพูดไม่ชัดไปใช้กับ เด็กชาวเขา.....	๑๒๑
บทที่ ๕ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	๑๓๔
สรุปผลการวิจัยตามสมมุติฐานและข้ออภิปราย.....	๑๓๕
ข้อดีและข้อจำกัดของการวิจัย.....	๑๔๖
ข้อเสนอแนะ.....	๑๔๙
ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร.....	๑๔๙
ข้อเสนอแนะสำหรับครู.....	๑๕๐
ข้อเสนอแนะสำหรับนักเรียน.....	๑๕๑
ข้อเสนอแนะสำหรับการแก้ไขปัญหการพูด.....	๑๕๑
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป.....	๑๕๒

บรรณานุกรม.....	๑๖๑
ภาคผนวก.....	๑๖๗
แบบสอบถามครูสอนเด็กชาวเขา.....	๑๖๙
ตัวอย่างภาพแบบทดสอบการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา.....	๑๘๓
แบบบันทึกการออกเสียงพูดภาษาไทยสำหรับเด็กชาวเขา	๑๙๕
เอกสารบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับการอบรมครูสอนเด็กชาวเขา.....	๒๐๓
ตัวอย่างแบบฝึกพูดภาษาไทยสำหรับเด็กชาวเขา.....	๒๔๓
บทคัดย่อ.....	๒๕๕

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

๑. จำนวนครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่ตอบ แบบ สอบ ถาม เกี่ยวกับปัญหา การสอนพูดภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการจัดอบรมครูสอน เด็กชาวเขา จำแนกตามโรงเรียนและเพศ.....	๓๓
๒. จำนวนครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่ตอบ แบบ สอบ ถาม เกี่ยวกับปัญหา การสอนพูดภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา หลังจากครูได้นำความรู้ที่ได้รับจากการจัดอบรม ครูสอนเด็กชาวเขาไปใช้แล้ว จำแนกตามโรงเรียนและเพศ.....	๓๔
๓. จำนวนนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ จำแนก ตามเพศ เพ่าและโรงเรียนที่ทดสอบ.....	๓๕
๔. จำนวนนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ที่ใช้ใน การทดสอบครั้งแรกและครั้งหลัง จำแนกตามเพศ เพ่า และโรงเรียนที่ทดสอบ.....	๓๖
๕. จำนวนครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่ตอบแบบ สอบ ถาม เกี่ยวกับ ปัญหา การสอนพูดภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา จำแนกตามโรงเรียน เพศและวุฒิ.....	๕๑
๖. จำนวนครูที่ใช้ภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยกลางและภาษาท้องถิ่น ซึ่งได้ จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน.....	๕๓
๗. คำร้อยละของปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาในลักษณะต่างๆ ของครูที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามโรงเรียน.....	๕๔
๘. คำร้อยละของปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา ที่ได้จาก การตอบแบบสอบถามของครูจำแนกตามโรงเรียน.....	๕๖
๙. คำร้อยละปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของเด็กชาวเขาโรงเรียนศึกษาสง- เคราะห์จังหวัดกาญจนบุรี ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดกาญจนบุรี จำแนกตามเพ่า.....	๕๘
๑๐. คำร้อยละของปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของการออกเสียงของเด็ก ชาวเขาโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของ ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเพชรบูรณ์ จำแนกตามเพ่า.....	๕๙

๑๑. คำร้อยละของปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาโรงเรียน ศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดตาก ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษา สงเคราะห์ จังหวัดตาก จำแนกตามเผ่า.....	๖๐
๑๒. คำร้อยละของปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทย ของเด็กชาวเขาโรงเรียน ศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเชียงราย ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษา สงเคราะห์ จังหวัดเชียงราย จำแนกตามเผ่า.....	๖๒
๑๓. คำร้อยละของความต้องการการช่วยเหลือด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับวิธีแก้ไข ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครู	๖๔
๑๔. คำร้อยละของทัศนคติของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ต่อการพูดภาษาไทยของตนเอง จำแนกตามโรงเรียน.....	๖๗
๑๕. คำร้อยละของความต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดของนักเรียนชาวเขา ชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ จำแนกตามโรงเรียน.....	๖๘
๑๖. คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ จำแนกตามโรงเรียนและประเภทของปัญหาการพูด.....	๖๙
๑๗. คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ จำแนกตามโรงเรียน เผ่า และประเภทของปัญหาการพูด.....	๗๑
๑๘. คำร้อยละของโรงเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามโรงเรียน และเผ่า.....	๗๔
๑๙. คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงสระ ในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามโรงเรียนและ เผ่า.....	๗๖
๒๐. คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงวรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามโรงเรียน และเผ่า.....	๗๘

๒๑. เสียงพยัญชนะชนิดต่าง ๆ ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาสั้นประม ปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ พุดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ.....	๒๙
๒๒. เสียงสระในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาสั้นประมปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ พุดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ.....	๘๑
๒๓. เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาสั้นประมปีที่ ๑ ปี การศึกษา ๒๕๒๑ พุดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ..... ..	๘๒
๒๔. คำร้อยละของทัศนคติของนักเรียนชาวเขาสั้นประมปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ต่อการพูดภาษาไทยของตนเอง จำแนกตามโรงเรียน.....	๘๓
๒๕. คำร้อยละของความต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดของนักเรียนชาวเขาสั้น ประมปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ จำแนกตามโรงเรียน.....	๘๔
๒๖. คำร้อยละของอิทธิพลของสภาพแวดล้อมในเชิงภาษาที่มีผลต่อทักษะการ พูดภาษาไทยของนักเรียนชาวเขาสั้นประมปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ จำแนกตาม โรงเรียน.....	๘๕
๒๗. คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาสั้นประมปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ที่มีปัญหาการพุดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามโรงเรียน และเผ่า.....	๘๖
๒๘. คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาสั้นประมปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ที่มีปัญหาการพุดไม่ชัดประเภทเสียงสระในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามโรงเรียนและเผ่า....	๘๘
๒๙. คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาสั้นประมปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ที่มีปัญหาการพุดไม่ชัด ประเภทเสียงวรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามโรงเรียน และเผ่า.....	๘๙
๓๐. เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเข าสั้นประมปีที่ ๑ เผ่าม้ง พุดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และ โรงเรียน.....	๙๑

๓๑. เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่าเย้า พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และ โรงเรียน.....	๙๒
๓๒. เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่ากะเหรี่ยง พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และโรงเรียน.....	๙๓
๓๓. เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่าลีซอ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และ โรงเรียน.....	๙๔
๓๔. เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่ามูเซอ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และ โรงเรียน	๙๕
๓๕. เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่าอาก้อ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และ โรงเรียน.....	๙๖
๓๖. เสียงพยัญชนะชนิดต่าง ๆ ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ....	๙๗
๓๗. เสียงสระในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษา ๒๕๒๒ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ	๙๙
๓๘. เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ	๑๐๐
๓๙. คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามโรงเรียน และเผ่า.....	๑๐๑

๔๐. คำร้องละของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒
ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงสระ ในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามโรงเรียน
และเผ่า..... ๑๐๒

๔๑. คำร้องละของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒
ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงวรรณยุกต์ ในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามโรงเรียน
และเผ่า..... ๑๐๓

๔๒. เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขา
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่าม้ง พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และ
โรงเรียน..... ๑๐๔

๔๓. เสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขา
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่าเย้าพูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และ
โรงเรียน..... ๑๐๕

๔๔. เสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขา
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่ากะเหรี่ยงพูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และ
โรงเรียน..... ๑๐๖

๔๕. เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขา
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่าลีซอ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และ
โรงเรียน..... ๑๐๗

๔๖. เสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขา
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่ามูเซอ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และ
โรงเรียน..... ๑๐๘

๔๗. เสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขา
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่าอาก้อ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และ
โรงเรียน..... ๑๐๙

๔๘. เสียงพยัญชนะชนิดต่าง ๆ ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาชั้น ประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะ ต่าง ๆ.....	๑๑๐
๔๙. เสียงสระในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการ ศึกษา ๒๕๒๒ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ.....	๑๑๒
๕๐. เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ.....	๑๐๔
๕๑. จำนวนนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ที่มีปัญหา การพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตาม ครั้งในการทดสอบ.....	๑๐๘
๕๒. จำนวนเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ ที่นักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามครั้งใน การทดสอบ.....	๑๑๑
๕๓. จำนวนครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหา การสอนพูดภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา จำแนกตามเพศ อายุ วุฒิ หน้าที่ และความ เกี่ยวข้องกับการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑.....	๑๒๒
๕๔. จำนวนครูสอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ที่ใช้ภาษาไทยกลาง หรือภาษาไทย กลางและภาษาท้องถิ่น ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตาม โรงเรียน.....	๑๒๓
๕๕. คำร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็ก ชาวเขาในลักษณะต่าง ๆ ของครูที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามโรงเรียน.....	๑๒๔
๕๖. คำร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของ เด็กชาวเขาที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน.....	๑๒๕

๕๗. ค่าร้อยละของลักษณะการนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมไปใช้ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน..... ๑๒๖
๕๘. ค่าร้อยละของผลการศึกษาที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้แก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการพูดของเด็กซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน..... ๑๒๘
๕๙. ค่าร้อยละของผลการศึกษาที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปถ่ายทอดต่อซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ หลังจากครูได้นำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมครูสอนเด็กชาวเขาไปใช้แล้ว จำแนกตามโรงเรียน..... ๑๒๙
๖๐. ค่าร้อยละของปัญหาและอุปสรรคในการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้ ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน..... ๑๓๐
๖๑. ค่าร้อยละของความต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาด้านต่าง ๆ ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน... ๑๓๑
๖๒. ค่าร้อยละของความเห็นของครูในการจัดอบรมครั้งต่อไป ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามครู จำแนกตามโรงเรียน..... ๑๓๒

บัญชีภาพ

ภาพ

หน้า

๑. กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของปัญหาการพูดประเภทต่าง ๆ ที่มีในนักเรียนชาวเขาสันประณปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑..... ๗๐
๒. กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะในลักษณะต่าง ๆ ที่พบในนักเรียนชาวเขาสันประณปีที่ ๑ จากการทดสอบ ครั้งที่ ๑ และ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒..... ๑๑๔
๓. กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงสระในลักษณะต่าง ๆ ที่พบในนักเรียนชาวเขาสันประณปีที่ ๑ จากการทดสอบครั้งที่ ๑ และ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒... .. ๑๑๕
๔. กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงวรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ ที่พบในนักเรียนชาวเขาสันประณปีที่ ๑ จากการทดสอบครั้งที่ ๑ และ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒..... ๑๑๖

**การศึกษาน้ญหา
และ
วิธีแก้ไขการพูดภาษาไทย
ของ
เด็กชาวเขา**

บทที่ ๑

บทนำ

ความนำ

ภาษาเป็นเครื่องมือของสังคม ช่วยให้คนในสังคมหนึ่ง ๆ ซึ่งใช้ภาษาเดียวกันสามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ความรู้สึกความเข้าใจ ตลอดจนประสบการณ์ซึ่งกันและกันได้อย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง ภาษาเป็นกลไกสำคัญในการถ่ายทอดมรดกทางสังคมและวัฒนธรรมให้แก่ชนรุ่นหลัง เป็นเครื่องมือสำหรับคิดและอาจช่วยให้วินิจฉัยคุณภาพของสติปัญญาได้ นอกจากนี้ภาษายังเป็นเครื่องมือสำหรับสร้างความสัมพันธ์ระหว่างหมู่คณะ และเป็นหัวใจในการประกอบอาชีพให้สัมฤทธิ์ผล รวมทั้งเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งต่อการดำเนินชีวิตในสังคมและการอยู่ร่วมกันของมนุษยชาติอย่างสันติ

ด้วยเหตุที่มนุษย์ได้อาศัยภาษาเป็นเครื่องมือติดต่อสัมพันธ์กันในชีวิตประจำวัน ดังนั้นมนุษย์จึงจำเป็นต้องพัฒนาการใช้ภาษาของตนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นเพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องชัดเจนและเข้าใจกันได้ตรงตามความมุ่งหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการพูดซึ่งเป็นทักษะทางภาษาที่ใช้มากและแทรกอยู่ในชีวิตประจำวันของบุคคลทุกเพศทุกวัย ทุกระดับและทุกท้องถิ่น แทรกอยู่ในทุกวงการไม่ว่าจะเป็นวงการการศึกษา ธุรกิจ การเมือง และการทูต เป็นต้น ซึ่งถ้าผู้พูดสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องชัดเจนแล้วผู้ฟังก็จะเข้าใจได้ถูกต้อง ทำให้การสื่อสารระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ แต่ถ้าผู้พูดมีข้อบกพร่องในการใช้ทักษะด้านการพูดหรือมีปัญหาเกี่ยวกับการพูด เช่น ใช้ภาษาไม่ถูกต้อง พูดไม่ชัด หรือออกเสียงผิดเพี้ยนไปดังเช่นการพูดของผู้ที่ได้รับอิทธิพลภาษาถิ่น การพูดของผู้ที่ใช้ภาษาอื่นเป็นภาษาที่สองหรือการพูดไม่ชัดของชนชาวเขาซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยในประเทศไทยนั้น จะทำให้การสื่อสารความหมายไม่ชัดเจนเป็นเหตุให้เกิดการเสียเวลาและก่อความไม่เข้าใจกันขึ้น ทั้งยังอาจเป็นปัญหาในด้านอารมณ์และบุคลิกภาพอีกด้วย

สำหรับชนชาวเขาซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยในปัจจุบันนี้ เป็นชนกลุ่มน้อยที่มีบทบาทต่อความมั่นคงของประเทศมากทั้งด้านการเมือง สังคม เศรษฐกิจ และ

การทหาร ชนกลุ่มนี้โดยปกติมีภาษาเฉพาะหมู่เหล่าของตนเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารในกลุ่มเดียวกันอยู่แล้ว เนื่องจากต้องติดต่อกับชาวไทยซึ่งเป็นชนกลุ่มใหญ่ของประเทศเพื่อประโยชน์ในการดำรงชีวิต

ชนกลุ่มนี้จึงต้องพยายามเรียนรู้ภาษาไทย โดยเฉพาะภาษาพูดซึ่งใช้มากในชีวิตประจำวันเพื่อให้สามารถใช้ติดต่อสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้ตามความจำเป็น ในส่วนเจ้าของภาษาคือชนชาวไทยซึ่งเป็นชนกลุ่มใหญ่ของประเทศก็ได้ให้ความสนใจช่วยเหลือแก่ชนชาวเขาในหลายๆ ด้าน อาทิ ด้านอาชีพ ความเป็นอยู่ การศึกษา เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อช่วยสนับสนุนและเสริมสร้างให้ชาวเขาได้มีความรู้สึกว่าเป็นคนไทย เป็นส่วนหนึ่งของชาติไทย รักเมืองไทย และยินดีที่จะทำการใดๆ เพื่อเมืองไทยทั่วไป

เมื่อชนชาวเขาเห็นความจำเป็นในการเรียนรู้ภาษาไทยแล้วจึงยินดีส่งบุตรหลานของตนเข้าในโรงเรียนที่ทางราชการจัดไว้ให้ ซึ่งได้แก่โรงเรียนชาวเขาในความรับผิดชอบของกรมประชาสงเคราะห์ โรงเรียนสอนเด็กชาวเขาของตำรวจตระเวนชายแดน หรือโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ของกรมสามัญศึกษากระทรวงศึกษาธิการ แต่เด็กชาวเขาที่เรียนภาษาไทยในโรงเรียนก็มักประสบปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยให้ชัดเจน เกี่ยวกับความจริงในเรื่องนี้ผู้เขียนได้เคยสนทนากับผู้ที่มีโอกาสคลุกคลีใกล้ชิดกับเด็กชาวเขาเผ่าต่างๆ กล่าวคือ เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๐ ผู้เขียนได้สอนวิชาการแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูด แก่นิสิตระดับประกาศนียบัตรชั้นสูงวิชาเฉพาะการศึกษาพิเศษของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร นิสิตผู้หนึ่งซึ่งเป็นครูสอนเด็กชาวเขาในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก จังหวัดตาก ซึ่งเป็นโรงเรียนที่รับเด็กชาวเขาเรียนร่วมกับเด็กพื้นราบได้ให้ความเห็นว่าวิชานี้ น่าจะนำไปใช้ในการแก้ไขการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาได้เป็นอย่างดี ถ้ามหาวิทยาลัยจะจัดให้มีโครงการศึกษาหรืออบรมแก่ครูที่สอนเด็กชาวเขาให้ได้รู้วิธีการแก้ไขเกี่ยวกับปัญหาการพูด ก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่เด็กชาวเขาทั้งหมด จากการสนทนากับครูสอนเด็กชาวเขาผู้นี้ทำให้ผู้เขียนเกิดความสนใจใคร่จะศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับปัญหาการพูดของเด็กชาวเขาเพื่อให้ได้ข้อมูลที่แน่นอนสำหรับการพิจารณาหาวิธีที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา แต่เนื่องจากภาระหน้าที่ในขณะนั้นไม่อำนวยให้ดำเนินการในเรื่องนี้ได้จึงต้องร้งรออยู่ จนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ จึงสบโอกาส

เหมาะที่จะขอทุนจากมหาวิทยาลัย เพื่อทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับปัญหาของเด็กชาวเขาเพื่อหาทางแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กเหล่านั้น และได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยโดยอนุมัติให้ได้รับทุนจากสำนักงบประมาณสำหรับดำเนินโครงการวิจัยเรื่อง “การศึกษาน้ปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา” ตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๒๒-๒๕๒๓ ดังนั้นโครงการวิจัยดังกล่าวจึงได้เกิดขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ความมุ่งหมายทั่วไป

เพื่อศึกษาน้ปัญหา และวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่มีเด็กชาวเขาเรียนร่วมด้วย

ความมุ่งหมายเฉพาะ

๑. เพื่อศึกษาว่าเด็กชาวเขาเผ่าต่างๆ มีปัญหาเกี่ยวกับการพูดประการใดบ้างและมากน้อยเพียงใด
๒. เพื่อศึกษาว่าเสียงพูดในคำภาษาไทยที่เด็กชาวเขาเผ่าต่างๆ พูดไม่ชัดนั้นได้แก่เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ใดบ้าง และปรากฏในลักษณะเช่นไร
๓. เพื่อสำรวจว่าในการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา ครูประสบปัญหาใดบ้าง
๔. เพื่อศึกษาว่าจำนวนเด็กชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด เมื่อได้รับการฝึกแก้ไขแล้วจะน้อยลงกว่าเมื่อยังไม่ได้รับการฝึกแก้ไขหรือไม่
๕. เพื่อหาข้อมูลในการสร้างตัวอย่างแบบฝึกภาษาไทยของเด็กชาวเขา สำหรับใช้เป็นคู่มือของครูในการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา และเพื่อประกอบการสอนวิชาภาษาไทยของครูสอนเด็กชาวเขา

คุณค่าของการวิจัย

๑. ทำให้ทราบจำนวน และประเภทของปัญหาการพูดของเด็กชาวเขาชั้นประถมปีที่ ๑ ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เพื่อใช้เป็นข้อมูลในการจัดโครงการแก้ไขปัญหาการพูดในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เหล่านั้น

๒. ช่วยให้การเข้าถึงเสียงและลักษณะของการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เพื่อนำผลสรุปไปใช้ในการจัดเตรียมแผนการสอนวิชาภาษาไทยและการแก้ไขการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาในโรงเรียน

๓. ทำให้ทราบปัญหาที่ครูสอนเด็กชาวเขาประสบในการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา เพื่อใช้เป็นแนวทางเสนอแนะในการให้ความรู้แก่ครูเกี่ยวกับวิธีแก้ไขการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา

๔. ทำให้ได้ทราบวิธีที่เหมาะสมในการแก้ไขการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขา

๕. ทำให้ทราบข้อมูลที่แน่นอนเกี่ยวกับประสิทธิผลของการทดลองให้ครูนำวิธีแก้ไขการพูดไม่ชัดไปใช้แก่เด็กชาวเขา

๖. เป็นการแนะแนวทางให้แก่ครูสอนเด็กชาวเขา และโดยเฉพาะครูผู้สอนวิชาภาษาไทยให้ได้ปรับปรุงวิธีสอนเพื่อส่งเสริมการพูดภาษาไทยให้ถูกต้องชัดเจน

๗. เป็นการเสนอแนะให้ผู้มีส่วนรับผิดชอบ หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับโรงเรียนสอนเด็กชาวเขา ได้เห็นแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา โดยเฉพาะในการสร้างแบบเรียนภาษาไทยในส่วนที่เกี่ยวกับทักษะการพูด เพื่อให้เหมาะสมกับปัญหาการพูดของเด็กชาวเขาแต่ละเผ่า

๘. เป็นแนวทางในการศึกษาปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาในระดับชั้นอื่น หรือในโรงเรียนอื่นต่อไป

๙. เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้แก่เด็กชาวเขา เพื่อให้สอดคล้องกับนโยบายของชาติในอันที่จะลดช่องว่างระหว่างชนกลุ่มน้อยกับชนกลุ่มใหญ่ของประเทศ และส่งเสริมให้ชนชาวเขาสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยเช่นเดียวกับชาวไทยทั้งหลาย

สมมติฐานในการวิจัย

๑. เด็กชาวเขาเผ่าต่างๆ มีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่นๆ
๒. เสียงพยัญชนะที่เด็กชาวเขาเผ่าต่างๆ พูดไม่ชัด ได้แก่ เสียงพยัญชนะต้น ร พยัญชนะควบกล้ำ ร ล และเสียงพยัญชนะตัวสะกด

๕

๓. ลักษณะการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ เป็นแบบออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitution) แบบออกเสียงเพี้ยน (Distortion) และแบบเว้นไม่ออกเสียงในคำ (Omission)

๔. จำนวนเด็กชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด เมื่อได้รับการฝึกแก้ไขแล้วจะน้อยลงกว่าเมื่อยังไม่ได้รับการฝึกแก้ไข

ขอบข่ายของการวิจัย

๑. การวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างประชากรจำกัดเฉพาะครูทุกคนและนักเรียนชาวเขาทุกเผ่าในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ (ที่มีเด็กชาวเขาเรียนร่วมด้วย) ในปีการศึกษา ๒๕๒๑ และปีการศึกษา ๒๕๒๒ จำแนกได้ดังนี้

๑.๑ ครู

๑.๑.๑ ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ จำนวน ๘๐ คน
จำแนกตามโรงเรียนดังต่อไปนี้

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน ๑๔ คน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เพชรบูรณ์ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน ๑๒ คน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก อำเภอเมือง จังหวัดตาก จำนวน ๑๔ คน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย จำนวน ๑๔ คน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เพชรบุรี อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี จำนวน ๑ คน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๖ คน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่ฮ่องสอน อำเภอเมือง จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน ๑๐ คน

๑.๑.๒ ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ จำนวน ๘ คน
จำแนกตามโรงเรียนได้ดังต่อไปนี้

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน ๓ คน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย จำนวน ๒ คน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก อำเภอเมือง จังหวัดตาก จำนวน ๓ คน

๑.๒ นักเรียน

๑.๒.๑ นักเรียนชาวเขาทุกเผ่าในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑
จำนวน ๑๐๔ คน จำแนกตามโรงเรียนดังต่อไปนี้

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน ๓๓ คน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย จำนวน ๔๑ คน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๓๐ คน

๑.๒.๒ นักเรียนชาวเขาทุกเผ่าในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ จำนวน
๑๑๐ คน จำแนกตามโรงเรียนได้ดังนี้

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน ๒๐ คน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก อำเภอเมือง จังหวัดตาก จำนวน ๔๔ คน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย จำนวน ๔๖ คน

๒. การวิจัยครั้งนี้ วิจัยเฉพาะเรื่องดังต่อไปนี้

๒.๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ วิจัยเกี่ยวกับปัญหาการพูดและการออกเสียงพยัญชนะ
สระ วรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ของเด็กชาวเขาทุกเผ่าในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในโรงเรียนศึกษา
สงเคราะห์พนมทวน เชียงใหม่ และแม่จัน

๒.๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ วิจัยเกี่ยวกับการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณ
ยุกต์ในคำภาษาไทย ของเด็กชาวเขาทุกเผ่าในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์
พนมทวน ตาก และแม่จัน

กำนิยามศัพท์เฉพาะ

๑. ปัญหาการพูดหมายถึงความผิดปกติทางการพูดหรือการพูดที่ผิดแปลกไปจากคน
ทั่วไปจนสังเกตเห็นได้ชัด เช่น พูดไม่ชัดจนทำให้ฟังไม่รู้เรื่อง พูดติดอ่าง พูดเสียงแหบ
เครือ เสียงเล็กแหลมหรือห้าวผิดเพศผิวดำ หรือมีอาการกิริยาที่ผิดปกติขณะพูด หรือเข้าลักษณะ
ของปัญหาการพูดอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

๑.๑ พูดไม่ชัด(Articulatory disorders) เป็นความผิดปกติทางการพูดเนื่องจาก
การออกเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง ในลักษณะต่าง ๆ กันดังนี้

๑.๑.๑ ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitution) คือการเอาเสียงหนึ่งมาแทนอีกเสียงหนึ่งในการพูด เช่น ออกเสียงคำว่า สายสร้อย เป็น ฉายฉ้อย เสือ เป็น เสี้ย ม้า เป็น ม่า

๑.๑.๒ ออกเสียงเพี้ยน (Distortion) คือการออกเสียงพูดที่ผิดเพี้ยนไปจนไม่สามารถบอกได้ว่าใช้เสียงใดแทนเสียงใด เช่นออกเสียงพยัญชนะ ส เพี้ยนไปจากเสียงภาษาไทยที่ใช้เป็นมาตรฐาน

๑.๑.๓ เว้นไม่ออกเสียงในคำ (Omission) คือการงดเว้นไม่ออกเสียงที่ปรากฏอยู่ในคำ เช่น ครู เป็น คุณ เป็น โนะ

๑.๑.๔ เพิ่มเสียงในคำ (Addition) คือการพูดที่เพิ่มเสียงซึ่งไม่ปรากฏเข้าไปในคำเช่น กลอง เป็น กาลอง

๑.๒ จังหวะการพูดผิดปกติ (Rhythm disorders) เป็นความผิดปกติทางการพูดเนื่องจากจังหวะของการพูดผิดแปลกไปจากปกติ เช่น พูดติดอ่าง (Stuttering) พูดเร็วรัว (Cluttering)

๑.๓ เสียงผิดปกติ (Voice disorders) เป็นความผิดปกติของเสียงพูด ได้แก่ คุณภาพของเสียงผิดปกติไป เช่น เสียงแหบเครือ (hoarse) เสียงขึ้นจมูก (hypernasal) หรือระดับเสียงสูงผิดปกติ (too high pitch) ฯลฯ

๑.๔ ความบกพร่องทางภาษา (Language disorders) เช่น พูดสับสนไม่เป็นภาษา จนผู้ฟังไม่เข้าใจ หรือฟังผู้อื่นพูดแล้วไม่สามารถเข้าใจและจับใจความไม่ได้ (Aphasia) หรือเริ่มพูดได้ช้า (Delayed speech and language)

๒. วิธีแก้ไขปัญหาการพูด หมายถึง วิธีแก้ไขปัญหาการพูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ

๓. เด็กชาวเขา หมายถึง เด็กนักเรียนชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่จังหวัด กาญจนบุรี เชียงใหม่ และ เชียงราย ในปีการศึกษา ๒๕๒๑ และของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่จังหวัด กาญจนบุรี ตาก และ เชียงราย ในปีการศึกษา ๒๕๒๒

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เรื่องเกี่ยวกับชาวเขาในประเทศไทย

สภาพโดยทั่วไปของชาวเขา

ชาวเขาเป็นชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งในบรรดาชนกลุ่มน้อยหลายกลุ่มหลายพวกซึ่งอาศัยกระจัดกระจายกันอยู่ในประเทศไทย ชาวเขาส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ในแผ่นดินใหญ่จีนซึ่งกลายเป็นจีนแดงไปแล้ว ต่อมาชาวเขาเหล่านี้ได้อพยพลงมาสู่ทางใต้ จากพม่าและลาวเข้าสู่ประเทศไทย เมื่อประมาณ ๑๐๐ ปีเศษล่วงมาแล้ว^๑ (ดูแผนภูมิที่ ๑ ที่ ๒ หน้าต่อไป)

ปัจจุบันชาวเขาอาศัยทั่วไปในท้องที่จังหวัดต่าง ๆ ทางภาคเหนือและภาคอื่น ๆ ของประเทศรวม ๒๐ จังหวัด ๘๑ อำเภอ อยู่บนเขาสูงกว่าระดับน้ำทะเลตั้งแต่ ๔๐๐-๑,๕๐๐ เมตร เป็นเนื้อที่ประมาณ ๑๕๐,๐๐๐ ตารางกิโลเมตร โดยเฉพาะทางภาคเหนือ ชาวเขาอาศัยอยู่ตามอาณาบริเวณที่เกิดของต้นลำธารของแม่น้ำในที่ราบภาคกลาง^๒

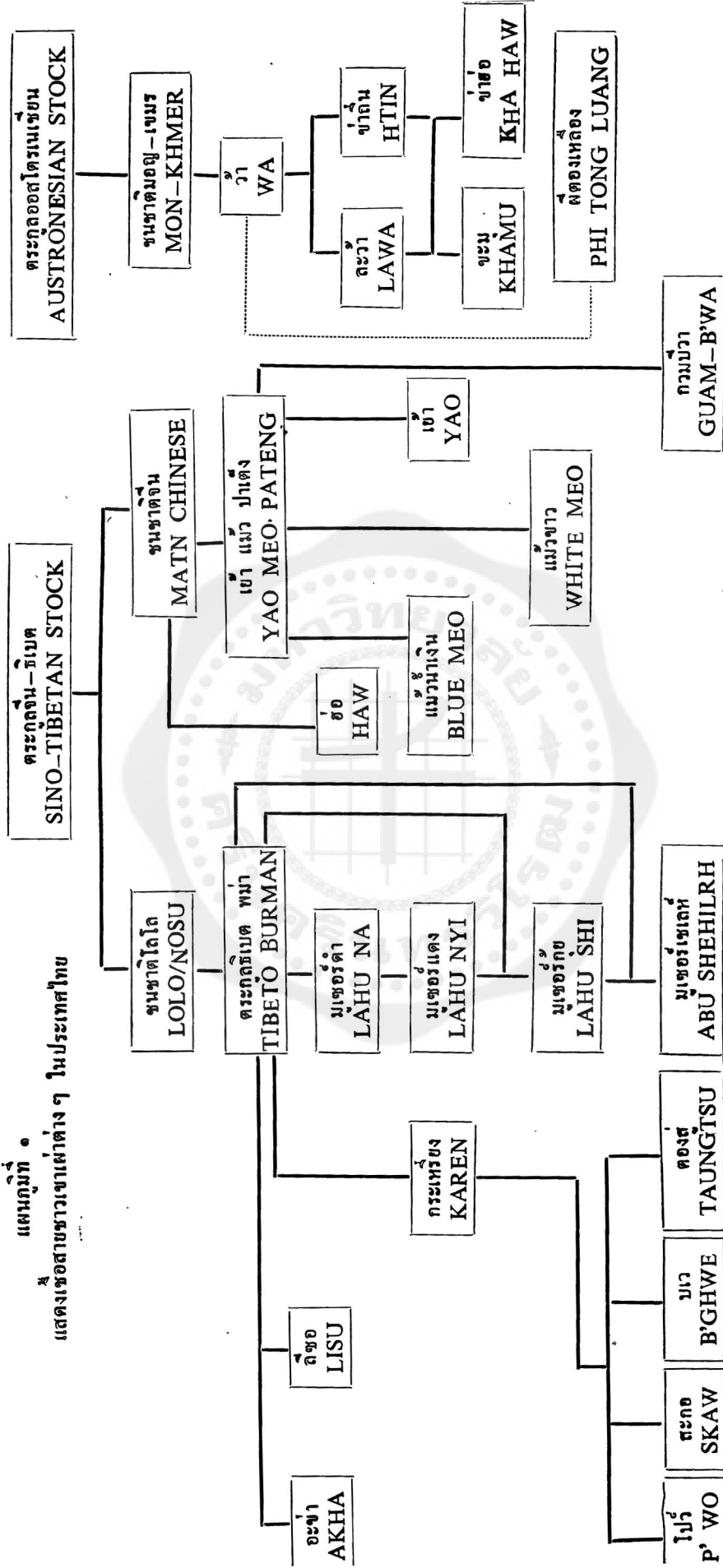
ชาวเขาในประเทศไทยมีจำนวนเผ่าอยู่ประมาณ ๒๐-๓๐ เผ่า ที่แตกต่างกันมาก เพราะนักวิชาการมีแนวความคิดในการแบ่งแยกเผ่าชาวเขาไม่ตรงกัน อย่างไรก็ตาม เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่ามีเผ่าที่สำคัญและน่าสนใจเป็นพิเศษเพียง ๖ เผ่า คือ แม้ว เย้า มูเซอ ลีซอ อีก้อและกะเหรี่ยง สำหรับจำนวนประชากรของชาวเขานั้นยังไม่มี การสำรวจให้เป็นที่น่าพอใจ แต่อย่างไรก็ตาม ทาง การ ได้ กะ ประมาณไว้ว่ามี ประชา กร ชาว เขา ระหว่าง ๓๐๐,๐๐๐ ถึง ๕๐๐,๐๐๐ คน^๓ ในจำนวนนี้เผ่ากะเหรี่ยงมีมากที่สุด คือร้อยละ ๔๔.๘ และอีก้อน้อยที่สุด คือ ร้อยละ ๒.๓

^๑ มนัส ขันทดบำรุง, ความสำคัญของการศึกษาภาษาของชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย (บรรยายในการสัมมนาของมหาวิทยาลัยมหิดลเรื่องการศึกษาวิจัยภาษาในประเทศไทย เมื่อ ๒๓-๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๑) หน้า ๑-๒

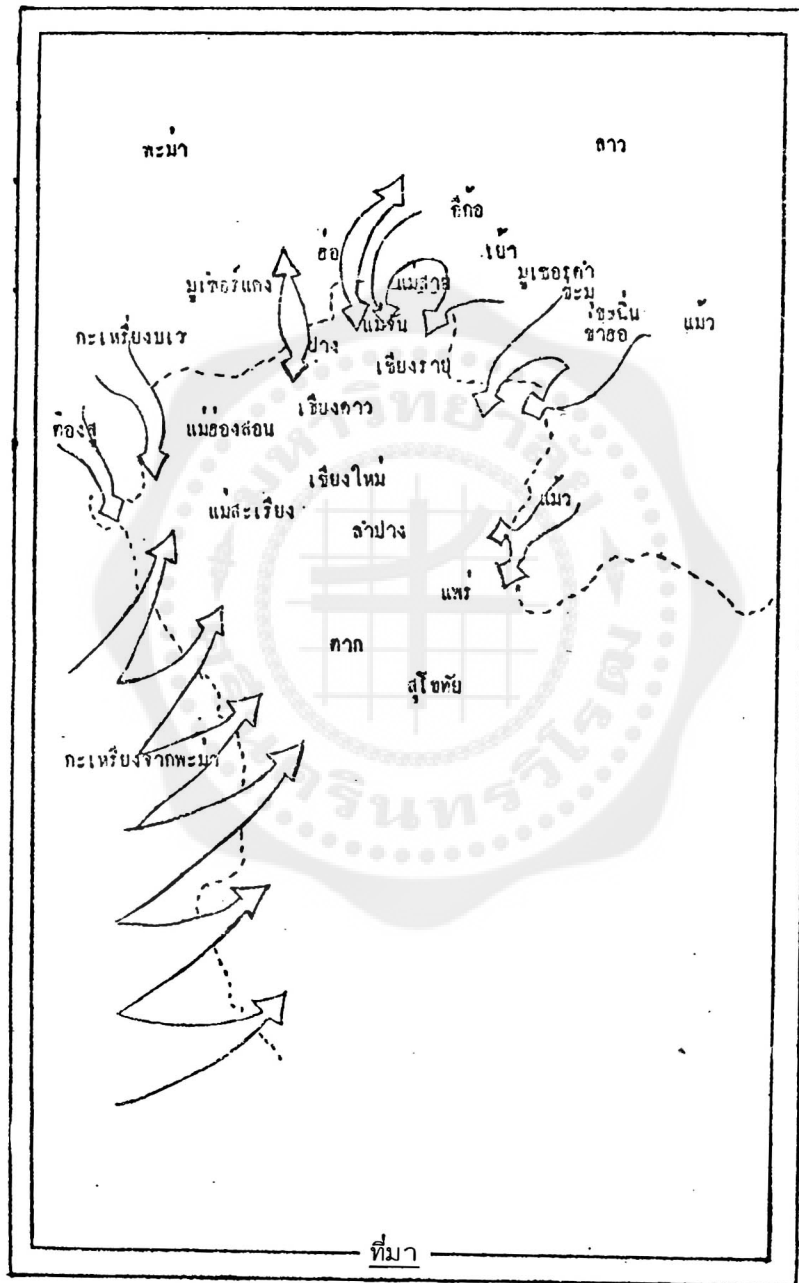
^๒ พงษ์ ลิฆานุวัฒน์, การสอนอ่านและเขียนภาษาไทยของเด็กชาวเขา (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต) หน้า ๘

^๓ มนัส ขันทดบำรุง, *อ.ด.* หน้า ๒

แผนภูมิที่ ๑
แสดงเชื้อสายชาวเขาเผ่าต่างๆ ในประเทศไทย

แผนภูมิที่ ๒
แสดงการอพยพของพวกชาวเขาเข้าสู่ประเทศไทย

Gordon Young, The Hill Tribes of Northern Thailand
(Bangkok; The Siam Society Press, 1962), p.X

สภาพความเป็นอยู่โดยทั่ว ๆ ไป ชาวเขาเป็นชนชาติที่รักอิสระไม่ชอบอยู่รวมกับคนต่างเผ่า ดำรงชีวิตความเป็นอยู่อย่างง่าย ๆ มีลักษณะเป็นสังคมเล็ก คนในหมู่บ้านมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดหมู่บ้านหนึ่งจะรวมกลุ่มกันอย่างมาก ๗๐-๑๐๐ หลังคาเรือน นับถือผู้มีอาวุโส การทำมาหาเลี้ยงชีพเป็นแบบช่วยตนเอง พืชผลและเครื่องมือเครื่องใช้ในการดำรงชีวิตผลิตและประดิษฐ์ขึ้นเองทั้งสิ้น^๑ ชาวเขาเป็นชนชาติที่เฉลียวฉลาดขยันขันแข็ง อดทน โอบอ้อมอารี รู้จักระวังรักษาผลประโยชน์ของตนเอง และสามารถปรับปรุงตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้อย่างดี นอกจากนี้ แม้ว่าชาวเขาจะยังไม่สามารถตั้งถิ่นฐานของตนให้เป็นหลักแหล่งได้เป็นการแน่นอนก็ตามชาวเขาแต่ละเผ่าก็รักษาลักษณะประจำเผ่าอันเด่นชัดของตนเอง เช่น การแต่งกาย ดนตรี ภาษาพูด ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อถือ พิธีการต่าง ๆ ไว้ได้อย่างมั่นคง^๒

ชาวเขาเผ่าที่สำคัญทั้ง ๖ เผ่าซึ่งได้แก่ แม้ว (ม้ง, มอ้ง) เย้า มูเซอ ลีซอ อีก้อ และกะเหรี่ยง นั้นมีความแตกต่างกันหลายด้าน อาทิ ด้านภาษาพูด ประเพณี เศรษฐกิจ การปกครอง เป็นต้น ดังจะได้แสดงตารางเปรียบเทียบให้เห็นชัดดังต่อไปนี้^๓

^๑ ชมรมศึกษาและวิจัยชาวเขา, **วิจัยชาวเขา** (๒๕๑๖) หน้า ๒๖๖

^๒ มนัส ขันธดัดบำรุง, **อ.ด.** หน้า ๒

^๓ ชมรมศึกษาและวิจัยชาวเขา, **อ.ด.** หน้า ๘-๑๒

ข้อเปรียบเทียบ	อาก้อ (AKHA)	ลือซอ (LISU)	มูเซอ (LAHU)	เย้า (YAO)	กะเหรี่ยง (KAREN)	แม้ว (MEO)
ตระกูล สืบเชื้อสายจาก ชนชาติ ต้นฐานเดิม	ริเบต-พม่า	ริเบต-พม่า	ริเบต-พม่า	จีน-ริเบต	ริเบต-พม่า	จีน-ริเบต
	โลโต	โลโต	โลโต	จีน	โลโต	จีน
	มณฑล ไทเจา ยูนาน (จีน) เซียงตุง (พม่า) เวียดนามเหนือ ลาว	มณฑล ยูนาน (จีน) พม่า	ประเทศริเบต ต่อ มาอพยพมายูนาน ไทเวจ เซลวัน ในประเทศจีน พม่า ลาว	มณฑล ไทเจา กวาสี ยูนาน ใน ประเทศจีน พม่า ลาว	ประเทศจีน พม่า	แถบแม่น้ำแยงซี ทางตะวันตกเฉียง เหนือของแดนซี มณฑลยูนาน เก ฉวน ส่าน กวาง ตุ๊ ในประเทศจีน และ พม่า ลาว เวียดนาม
ถิ่นที่อยู่ใน ประเทศไทย	มีมากในเซียงราย เซียงใหม่	มีมากในเซียงราย เซียงใหม่ ลำปาง	มีอยู่ที่ทั่วไปในเขต เซียงราย เซียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำ ปาง ตาก	มีอยู่หนาแน่นใน เซียงราย เซียงใหม่ น่าน แม่ฮ่องสอน ลำปาง	มีอยู่ที่ทั่วไปในแม่ ฮ่องสอน เซียงราย เซียงใหม่ ลำพัน ตาก กาญจนบุรี ประจวบคีรีขันธ์	มีอยู่ที่ทั่วไปในเขา ทมิฬทางสูงประ มาธ ๓,๕๐๐-๕๐๐ ฟุต ในเซียงราย เซียงใหม่ แม่ ฮ่องสอน น่าน ตาก แพร่ อุดรดิตถ์ พิษณุโลก เพชร- บูรณ์
	ตระกูลภาษา ริเบต-พม่า	ตระกูลภาษาทิเบต -พม่า ภาษาพูด ของลือซอ นับว่า ยากกว่าเผ่าอื่นๆ โดยเฉพาะลือซอ สะทกควบถากัน ทำให้ออกเสียงได้ ไม่ถนัดนัก	ตระกูลภาษาทิเบต -พม่า ท้ากยือ ภาษาแม่เชื้อ ใช้ เป็นภาษากลางใน หมู่บ้านเขา เผ่า อื่นๆ ในบริเวณ ภูเขา ดัดต่อชาย แดน ลาว-พม่า -ไทย	คล้ายภาษาจีนกลาง หรือจีนฮ่อ	ตระกูลภาษา ริเบต -พม่า	คล้ายภาษากลาง หรือจีนฮ่อ
ภาษาพูด						

ข้อเปรียบเทียบ	อากะ (AKHA)	ลิสอ (LISU)	มเซอ (LAHU)	เยา (YAO)	กะเหรี่ยง (KAREN)	แม้ว (MEO)
การแต่งกาย ของผู้ชาย	สวมเสื้อกางเกงแบบจีนสีดำไว้ผมจุกเดียว ตรงกลางศีรษะโพกผ้าสีดำสวมเสื้อดำแขนยาว รูปทรงกระบอก กอกลม ติดโลหะเงินผ่าอกเล็กๆ ที่ต้นคอประดับกระดุมเงินที่ขอบเสื้อและคานหลังนุ่งกางเกงขาวสีดำ	โดยปกติจะใส่เสื้อแขน ขาว สีดำ สวมกางเกงขาว เลยเข้าเอวขยี้เขี้ยวหรือสฟาด้า เป็นโอกาสงานพิธีจะใส่เสื้อกำมะหยี่สีดำ บักกระดุมเงินที่ตัว	มเซอมีสองผาดำ มเซอดำและมเซอแดง ผู้ชายมีเสื้อสวมเสื้อและกางเกงสีดำ ทั้งสองผาดำ โดยสวมเสื้อสีดำ ผาดำกลางประดับเพชรอยู่เงินคานหน้าสวมกางเกงขาวกว้างสีดำ	ผู้ชายยาสวมเสื้อกางเกงสีดำหรือเงินเข็ม ตัวเสื้อผาดำ นุ่งไปข้างๆ แบบเสื้อเงิน มวลดาหยัดอยู่บนแถบแก้ม ตามแนวทศาลมา และติดกระดุมเงิน	กะเหรี่ยงในประเทศไทย มี ๒ ผาดำ คือ ผาดำไปว (ข้างบนหรือข้างแดง) และผาดำสะกอ (ข้างขาวแดง ใส่เสื้อแดงทั้งตัว มวลดาหยัดในผ้า ผู้ชายบางชาวใส่เสื้อสีขาวลายแดง	แม้วมี ๓ ผาดำ คือ แม้วขาว แม้วดำ และแม้วลาย ผู้ชายแม้วขาว ใส่กางเกงสีดำ เสื้อสีดำ แม้วดำ ใส่เสื้อดำ มีแถบผ้าขาวติดทับที่ปลายแขนเสื้อ ผู้ชายแม้วดำ แต่งกายสีดำทั้งชุด กางเกงขาว กว้าง เสื้อขาวเอวหลวม ส่วนเสื้อขาวเอว กางเกงสีดำติดตาม
การแต่งกาย ของผู้หญิง	นุ่งกระโปรงดำ กว้าง และสั้น เหนือเข่า คล้ายกับมินัสเกรต ใส่เสื้อสีดำมีกระดุมเงินใหญ่ ใส่ปลอกขาวสีดำ ลวดลายที่ขอบ ตรงคอ หัวเข่าของหมอนข้อเท้า จุดเด่นของ	ผู้หญิงลิสอมีหัวผมเสกกลาง ทำผมผมเหนือท้ายทอย สวมเสื้อสีฟ้าหรือเขียวตัวขาวกลมเข้าเป็นเสื้อผ่าอกข้างไขว้ไปทางรักแร้ชายที่ปกเสื้อมีแถบผ้าสีต่างๆ เข็มขัดหิน	มี ๔ ผาดำ ได้แก่ มเซอดำ มเซอแดง มเซอเขียว มเซอดำ นุ่งกางเกงดำ มีแถบขาวที่ปลายขา ใส่เสื้อตัวยาวสีดำ ตามขอบเสื้อสีขาว ที่แขนเสื้อมีแถบสี	ผู้หญิงเยาโพกศีรษะด้วยผ้าสีดำ หรือเงินเข็ม บักกลดลายสวยงาม สวมเสื้อสีดำคอแหลม มีไหมพรมสีแดงไหมอยู่รอบคอ ตัวเสื้อยาวถึงข้อเท้า ผาดำเป็นสีชมพู เอวคานหน้าติดขนุนไป เหน็บไว้ที่ผาดำขาว เพื่อให้เห็นลายบักที่กางเกง ตัวกาง	สาวริลลิสอชาวข่างขาว ใส่เสื้อทรงกระสอบ สีขาวยาวถึงข้อเท้า มลายเส้นสีแดงตามขอบเสื้อ และกลางตัวเสื้อ ส่วนผู้หญิงที่แต่งงานแล้วนุ่งผาดำแดง ใส่เสื้อสีดำหรือแดงถัก นุ่งกลดลายหมาก ๕ ขีด มีผาดำหลาย ๆ ทรงตัว มีผาดำโพกศีรษะสีขาว	ผู้หญิงแม้วดำ นุ่งกางเกงขาวยัดตัว มีเสื้อคลุมขาวสีกวักกัน ผู้หญิงแม้วดำ นุ่งกระโปรงสีน้ำตาลหรือดำ มีดอกสีเหลืองและขาวเล็ก ๆ มีขอบตัวคล้ายกระโปรงพลท ผู้หญิงแม้วขาวโดยปกติจะนุ่งกางเกงแบบจีน เฉพาะในงานพิธีจึง

ข้อเปรียบเทียบ	อัก (AKHA)	ลือ (LISU)	มูเซอ (LAHU)	เยา (YAO)	กะเหรี่ยง (KAREN)	แม้ว (MEO)
	สตรีคือ หัววกซึ่งประทับ ด้วยชนก อีก เดียวและเหรียญ เงิน สวรรค์ที่ ให้หมวกทรงสูง แต่เมื่อแต่งงาน แล้ว จะนิยมใส่ หมวกทรงเตา	เบนชน ๆ ลงมา จนถึงต้นแขม แขนเสื้อยาวถึง ข้อมือ สวมกางเกง สีดำนึก ชาว ดึงเข้า มีผา กัดเอวสีดำ มี หางทำจากไหม พรหมลายเส้นตรง ปลายนี้นี่ กกลม ดัง ๆ สี เขาสี ในงานพิธี เขาจะ โทกศีรษะด้วยผ้า สดำนวน ประดับ ด้วยเส้นสายสีขาว ติดปลอกโลหะสี เงิน และสวมเสื้อ ที่ประดับกระดุม เงินตัว	ชาว ขวาง 2-8 แฉก หรือบางที แขนเสื้อมีสีแดง เบ็นพ่น มีแถบ ขวางสีต่าง ๆ ส่วนมีเขยแดงนง ผ้างลายแดง ใส่ เสื้อสีดำ มีแถบ แดงขนาดใหญ่ ตามตัวเสื้อ และ ขอบเสื้อ มีเชือก ขึงด้วยลายคล้าย ถั่ว หรือมีเชือก แดง มีเชือกเชือก แดง กายคล้าย มีเชือกดำ	เก่งสุดหรือมีเงิน ขา กว้างมาก สวมเสื้อขากางเกงดำหน้าถือเป็นการ ประท้วงผู้ขายเข้าบ้านคน เลือกกรรยาโดยการดู ผอบอกกางเกง ว่าสวย และละเอียดเพียงใด จะ เบ็นแบบบ้านที่ขึ้นหรือไม่	ปลอกขาสีดำ ผู้หญิงชาว ขวาง แดง กายคล้าย ชาวขางขาว ต่างไปตรง ที่ว่า เสื้อทรงกระสอบ ของหญิงสาวจะมียกมัด ถายสีแดงมากกว่าพวก ขางขาว	จะสวมกระโปรงสีขาว ผู้หญิงแม้วแล้ว มักโกน ผง ตอน ส่วน หน้า ของ ศรัทธา และสวมหมวก ทรงกระบอก ส่วนผู้หญิง แม้วลายไม่ได้โกนศีรษะ และในงานฉลองปีใหม่ เขานิยมโพกผ้าลักษณะ แห่นบนขางบนตอน ส่วนหน้า
ศาสนาและความเชื่อ	ส่วนใหญ่มีผี และเทพเจ้า มีเพียงส่วนน้อยที่ นับถือศาสนาอื่น เช่น พุทธศาสนา	มีความเชื่อ ใน อำนาจของผีและ เทพเจ้า	นับถือผีและเทพ-เจ้า	เชื่อว่า ผ และ เทพ เจ้า มีอำนาจควรแก่การบูชา	ส่วนใหญ่ยังคงนับถือผี และเทพเจ้าอย่างมาก	เชื่อในอำนาจของผีและ เทพเจ้า

ชื่อเปรียบเทียบ	อากอ (AKHA)	ลิสอ (LISU)	มเซอ (LAHU)	เยา (YAO)	กะเหรี่ยง (KAREN)	แมว (MEO)
การปกครอง	หรือคริสตศาสนา คณะปกครองหมู่บ้าน ประกอบด้วยหัวหน้าบ้าน หัวหน้าหมู่บ้าน ประกอบพิธีกรรม หมอผี ผีอาวุโส และ ชาวเหล็ก บดกลเหล่าน ทำหน้าที่เหมือนคณะรัฐบาล โดยมีหัวหน้าหมู่บ้านดำรงตำแหน่งที่เปรียบเสมือนนายกรัฐมนตรี	หัวหน้าหมู่บ้าน เป็นผู้ มีสิทธิ์ปกครองหมู่บ้าน เป็นผู้ใช้อำนาจบริการและอำนาจตุลาการ โดยขอเอจาร์ตประเพณีเดิมเป็นหลักนอก จากหัวหน้าหมู่บ้านแล้ว ผู้เบ็นท นับถือ รองลงมา คือ หมอผี และ ผีสงอายของหมู่บ้าน	ผู้สืบทธเป็นหัวหน้าหมู่บ้าน 4 ระดับ เรียงตามความสำคัญ คือ พญา พ่อหมื่น ปู่แสนและปู่หมื่น เฉพาะพญาเท่านั้นที่สามารถปกครองมากกว่า 1 หมู่บ้าน คณะผู้ปกครองหมู่บ้าน ประกอบด้วย หัวหน้าคนโตคนหนึ่งใน 4 ระดับ และผู้ช่วยหัวหน้าหมู่บ้านกลุ่มอาวุโส ปู่จอง (หัวหน้าผู้ประกอบพิธีกรรม) หมอผี ชาวเหล็ก	ผู้สืบทธใช้อำนาจตุลาการ คือ หัวหน้าหมู่บ้าน และกลุ่มผู้ใช้อำนาจบริหาร ประกอบไปด้วย คณะบุคคลต่าง ๆ เช่นเดียวกับชาวเขาเผ่าอื่น ๆ	หัวหน้าหมู่บ้าน เรียกว่า พ่อหลวง เป็นหัวหน้าคณะผู้ปกครองหมู่บ้าน โดยอาศัยระบบวิญญูประชา คือ มกฏเกณฑ์ ขงเบ็นท ขอมรวิภกันสืบ ๆ มา	ผู้ มีสิทธิ์ ขาดในการปกครองหมู่บ้าน คือ หัวหน้าหมู่บ้าน และ คณะผู้ปกครอง ซึ่ง ประกอบไปด้วยบุคคลสำคัญ เช่นเดียวกับเผ่าอื่น ๆ ทำหน้าที่บริหารหมู่บ้าน
เศรษฐกิจ	ปลูกพืชไร่ แบบไร่เลื่อนลอย พืชที่ปลูกได้แก่ ข้าว ข้าวโพด ยาสูบ และผักต่างๆชาวเขาเหล่าน ไม่นิยม	ยังชีพด้วยการเพาะปลูก พืชที่ปลูกได้แก่ ข้าว ข้าวโพด ใบชา ผักฝิ่น ผักต่างๆ เช่น พัก แดงหัวรัช	พืชรหลัก คือ ข้าว พืชที่ปลูกมากรองลงมา คือ พริก ลงมา คือ พริก และ พืชไร่อื่น ๆ เช่น ข้าวโพด งา ถั่ว ละหุ่ง ผักกาด	อาชีพหลักคือการเพาะปลูก พืชที่ปลูกคือ ข้าว เจ้า ข้าวโพด ยาสูบ และพืชไร่อื่น ๆ หนาสนใจคือ ชาวเขาเผ่าอื่น นิยมปลูกฝิ่น และขาย	เฉพาะเผ่าหนับว้า เป็นชาวไร่ที่ทำไร่เลื่อนลอย แบบตงหลักแหล่ง เป็นผู้มีความสามารถในการรักษาคุณภาพของเนินดิน เขา รู้จักทำนา แบบจีน	และเช่นเดียวกับเผ่าอื่น ๆ ที่กล่าวมาน อาชีพที่สำคัญของแมว คือการเพาะปลูก และการเลี้ยงสัตว์ เพื่อก่อการประกอบ

ชื่อเปรียบเทียบ	อากอ (AKHA)	ลิสอ (LISU)	มูเซอ (LAHU)	เยา (YAO)	กะเหรี่ยง (KAREN)	แม้ว (MEO)
	ปลูกฝิ่น แต่ชอบ ฝิ่นจากเพื่อน ๆ ส่วนตัวเลี้ยงกบ หนู และวัว นอกจาก นั้น ออกขายนม รับประทาน เนอ สุนัขด้วย	และการล่าสัตว์ป่า ส่วนตัวเลี้ยง ไค้ แกะ หมู ไก่ วัว ประกอบพิธีทาง ศาสนา ส่วน มา ศานา ส่วน มา หรือว่า เลี้ยงวัว ใช้งาน	พัก แดง ตัวท เลง คือ หมู ไก่ วัว เขาก็การค้า บ้างเล็กน้อย สัน ค้า คือ พืชไร่ และของป่า พวก มูเซอชำนาญใน การล่าสัตว์มาก	ฝิ่น ตัวทเลงไค้ แก มา พ่า หมู ไก่ สุนัข	บันได อันเป็นวิธีหว่า ฝิ่นจากเพื่อน ๆ พืชปลูกและ สัตว์ที่เลี้ยงกินเป็นประเภท เดียวกับเพื่อน ๆ แต่เขา ไม่นิยมปลูกฝิ่น	กิจการศาสนา และเพื่อ ใช้ในการขนส่ง

ภาษาของชาวเขา

ชาวเขาแต่ละเผ่ามีภาษาเป็นของตนเอง แต่อย่างไรก็ตามก็มีเพียงภาษาพูดเท่านั้นไม่มีภาษาหนังสือ เพื่อใช้ในการขีดเขียนแต่อย่างใดชาวเขาบางเผ่าได้หยิบยืมภาษาของชาติอื่นมาใช้ เช่น พวกเข่าได้ยืมภาษาจีนมาใช้เขียนเป็นภาษาของตนเองเป็นต้น ในการพูดสนทนากันนั้น บางเผ่าก็ยืมภาษาลาวหรือพม่ามาใช้ด้วย

ภาษาของชาวเขาหรือที่เรียกว่าภาษาชาวเขานี้ สุริยารัตนกุล* ได้อธิบายไว้ว่า มิได้หมายเฉพาะภาษาของผู้พูดที่ตั่งบ้านเรือนอยู่บนภูเขาทางภาคเหนือของประเทศไทยเท่านั้น แต่ความจริงแล้วผู้ที่พูดภาษาเหล่านี้ไม่ได้อยู่บนภูเขาไปหมดทุกเผ่า ผู้ที่อยู่บนพื้นราบก็มีชายทะเลก็มี ภาษาชาวเขาจัดอยู่ในตระกูลภาษาดังต่อไปนี้

๑. ภาษาตระกูลธิเบต-พม่า ได้แก่ภาษากะเหรี่ยง มูเซอ ลีซอ อีเก้อ ผู้พูดภาษาตระกูลนี้มีจำนวนมากกว่าผู้พูดภาษาตระกูลอื่นกล่าวคือ มีผู้พูดภาษากะเหรี่ยงอยู่ในประเทศไทยประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ คน ซึ่งนับว่ามากกว่าผู้พูดภาษาอื่นๆ

ก. ภาษากะเหรี่ยง แบ่งออกได้เป็นสาขาย่อยๆ ๔ สาขา

(๑) กะเหรี่ยงขาว หรือกะเหรี่ยงสะกอ หรือยางกะเลอ พวกนี้เรียกตนเองว่าคานยอ แต่บางคนเรียกตนเองว่ายางขาว ตามแบบคนไทยเรียก เป็นกะเหรี่ยงกลุ่มที่มีจำนวนมากที่สุด มีมากในจังหวัดเชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน เชียงราย เป็นต้น

(๒) กะเหรี่ยงโปว์ มีมากในจังหวัดกาญจนบุรี โดยทางภาษาแล้วนับว่ากะเหรี่ยงโปว์ มีภาษาคลายคลึงกับกับกะเหรี่ยงแดงมาก

(๓) กะเหรี่ยงแดง หรือ กะเหรี่ยงบเว เรียกตนเองว่า กะยา มีภาษาแตกต่างจากกะเหรี่ยงขาวถึงขนาดพูดกันไม่เข้าใจ

(๔) กะเหรี่ยงตองตู คนไทยรู้จักมาแต่โบราณเรียกว่า พวกตองซู่ พวกนี้มักมีไคร้ มีถิ่นฐานแน่นอนว่าอยู่ในจังหวัดใด ส่วนมากชอบเดินทางนำของป่าไปขายตามที่ต่างๆ พวกกะเหรี่ยงที่นำของป่าจำพวกเขี้ยวเสือ วานยา และพวกพลอยมาขายเวลามิงานวัด เช่นที่พระบาทสระบุรี หรือที่ตลาดนัดท้องสนามหลวง คือพวกตองซู่

* สุริยา รัตนกุล, *นานาภาษาในประเทศไทย* (บทความบรรยายในการสัมมนาวิชาการเรื่องภาษาของชนกลุ่มน้อยในประเทศไทยเมื่อ ๓-๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๙) หน้า ๓-๕

ลักษณะเด่นของภาษากะเหรี่ยง มีดังนี้

๑. มีพยัญชนะต้นควบกล้ำมากกว่าภาษาไทย โดยเฉพาะควบกล้ำกับตัว ย เช่น เสียงควบกล้ำ พย และ มย

๒. มีระดับเสียงวรรณยุกต์เพียง ๓ เสียง

๓. มีพยัญชนะตัวสะกดน้อยมากคือมีตัวเดียวเท่านั้น ได้แก่เสียงง (เสียงที่เกิดขึ้นในคอหอย)

ปัจจุบันนี้จังหวัดที่พบว่ามีคนพูดภาษากะเหรี่ยงอยู่ก็คือ เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน เชียงราย ลำพูน ลำปาง ตาก กำแพงเพชร เพชรบุรี ประจวบคีรีขันธ์ และราชบุรี

ข. ภาษามูเซอ ผู้ที่พูดภาษานี้เรียกตัวเองว่าพวกลาฮูแบ่งเป็นสาขาย่อยๆ ได้ ๔ สาขา

(๑) มูเซอแดง พวกนี้นิยมเรียกตัวเองว่า ลาฮูญี เป็นมูเซอที่มีจำนวนมากที่สุดในประเทศไทยคือประมาณ ๑๐,๐๐๐ คน ที่เรียกว่ามูเซอแดง เพราะหมายถึงเอาแถบผ้าสีแดงที่เย็บทาบบนเสื้อผู้หญิง มองเห็นสีแดงชัดแต่ไกล

(๒) มูเซอดำ นิยมเรียกตนเองว่าลาฮูนา มีประมาณ ๓,๐๐๐ คน

(๓) มูเซอเซเล เพิ่งอพยพเข้ามาในประเทศไทยที่หลังสองพวกแรก จึงมีจำนวนประมาณ ๒,๐๐๐ คน

(๔) มูเซอซี มีจำนวนน้อยที่สุด ไม่ถึง ๑,๐๐๐ คน

ลักษณะเด่นของภาษามูเซอ มีดังนี้

๑. ไม่มีเสียงพยัญชนะตัวสะกด ทำนองเดียวกับภาษากะเหรี่ยง

๒. มีระดับเสียงวรรณยุกต์ถึง ๗ ระดับเสียง มากกว่าภาษาไทยกรุงเทพฯ ซึ่งมี ๕ ระดับเสียง

เนื่องจากชาวมูเซอเพิ่งอพยพเข้ามาจากประเทศพม่า จึงตั้งบ้านเรือนอยู่ทางเหนือสุดของประเทศไทย โดยแยกย้ายกันอยู่ในจังหวัด เชียงราย แม่ฮ่องสอน และ เชียงใหม่ ดังนั้น ผู้ที่พูดภาษามูเซอในประเทศไทยจึงพบอยู่ในจังหวัดดังกล่าวนี้

ค. ภาษาลีซอ พวกที่พูดภาษาลีซอ เพื่อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทยเมื่อไม่นานมานี้เอง คือประมาณ ๕๐ ปี โดยเดินทางมาจากตอนเหนือของรัฐจิ้น แห่งสหภาพพม่า เข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ในบริเวณ ๓ จังหวัด ทางเหนือสุดของประเทศไทย คือ จังหวัด แม่ฮ่องสอน เชียงราย และเชียงใหม่ จำนวนประชากรที่พูดภาษาลีซอ เท่าที่สำรวจกันไว้ยังไม่แน่ บางแห่งว่าประมาณ ๒๒,๐๐๐ คน บางแห่งก็ประมาณ ๓,๐๐๐ คน เท่านั้น ชาวลีซอนิยมตั้งบ้านเรือนอยู่ในระดับสูงกว่าน้ำทะเลมากนับเป็นชาวเขาที่แท้จริง คือ หมู่บ้านลีซอจะอยู่สูงกว่าหมู่บ้านของอีก้อ คืออยู่ระหว่าง ๔,๐๐๐-๕,๐๐๐ ฟุต จากระดับน้ำทะเล

ในด้านภาษาชาวลีซอมีความสามารถทางภาษาค่อนข้างมากกว่าชาวเขาเผ่าอื่น พวกผู้ชายจะพูดได้หลายภาษา เช่น ภาษาจีนยูนาน ไทยใหญ่ ลาว ไทย (คำเมือง) อีก้อ และมูเซอ ส่วนผู้หญิงลีซอก็เหมือนกับผู้หญิงเผ่าอื่นคือค่อนข้างขี้อาย จึงพูดภาษาอื่นไม่ได้เลย ยกเว้นเด็กผู้หญิงที่ได้เข้ามาเรียนภาษาไทยในโรงเรียนจึงพูดภาษาไทยได้บ้าง

ลักษณะเด่นของภาษาลีซอ เช่นเดียวกับภาษาชาวเขาเผ่าอื่นในตระกูลภาษาริเบต-พม่า คือ ไม่มีเสียงพยัญชนะตัวสะกด ซึ่งทำให้เด็กชาวเขาเผ่าลีซอประสบปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยมาก โดยเฉพาะเสียงพยัญชนะตัวสะกด แม่ก ก แม่ก ด และแม่ก บ เช่นเดียวกับพวกมูเซอ

ง. ภาษาอีก้อจัดอยู่ในตระกูลภาษาริเบต-พม่า กลุ่มโลโลสาขาโลโล ภาษาอีก้อ คล้ายคลึงกับภาษามูเซอและภาษาลีซอ กลุ่มชนที่พูดภาษาอีก้อเป็นเผ่าที่อพยพเข้ามาในประเทศไทยเป็นพวกหลังสุด กล่าวคือ ส่วนใหญ่เพื่อพยพเข้ามาในระยะ ๒๐ ปีหลังนี้เอง โดยเดินทางเข้ามาจากประเทศพม่า และประเทศลาว เข้าตั้งถิ่นฐานอยู่ในจังหวัดเหนือสุดของประเทศไทยคือที่จังหวัดเชียงราย จำนวนประชากรอีก้อที่สำรวจไว้ไม่แน่นอน บางตำราก็อ้างว่ามีเกือบหมื่นคน แต่บางตำราก็อ้างว่าประมาณ ๖,๐๐๐-๗,๐๐๐ คนเท่านั้น

เนื่องจากชาวอีก้อเพื่อพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทยเมื่อไม่นานมานี้เอง จึงมีคนพูดภาษาไทยได้เป็นส่วนน้อย คนที่พูดภาษาไทย (คำเมือง) ได้มักเป็นพวกผู้ชายผู้ใหญ่ที่มีหน้าที่

๑ ละเอียต ขอบธรรม, รายงานบทบาททางสังคมและเศรษฐกิจของสตรีชาวเขาเผ่าอีก้อ (ศูนย์วิจัยชาวเขา, ๒๕๒๓) หน้า ๓

ติดต่อกับเจ้าหน้าที่ เช่น พวกหัวหน้าหมู่บ้าน หรือไม่ก็เป็นรุ่นเด็กที่ได้เข้าเรียนหนังสือไทยในโรงเรียน

ลักษณะเด่นของภาษาอาก้อ คล้ายคลึงกับภาษาลีซอและภาษามูเซอ คือ

๑. ไม่มีพยัญชนะตัวสะกด เช่นเดียวกับภาษาเผ่าอื่นในตระกูลภาษาธิเบต-พม่า
๒. ไม่มีพยัญชนะควบกล้ำนอกจากควบกล้ำกับตัว ย ซึ่งในภาษาไทยไม่มี
๓. ไม่มีเสียงวรรณยุกต์โท (ซึ่งเป็นเสียงวรรณยุกต์ลากลงต่ำ) และเสียงวรรณยุกต์จัตวา (ซึ่งเป็นเสียงวรรณยุกต์ลากขึ้นสูง)

ลักษณะของภาษาอาก้อดังกล่าว จึงทำให้เด็กชาวเขาเผ่าอาก้อที่มาเรียนภาษาไทยในโรงเรียนประสบปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยโดยเฉพาะเสียงพยัญชนะตัวสะกด แม่ก ก แม่กต แม่กบ เสียงพยัญชนะควบกล้ำกับตัว ว ตัว ร และตัว ล และเสียงวรรณยุกต์แบบลากขึ้นหรือลากลง

๒. ภาษาตระกูลมั่ว-เย้า ภาษาตระกูลมั่ว-เย้านี้มีผู้ลงความเห็นไม่ตรงกัน ผู้เชี่ยวชาญบางท่านถือว่าภาษามั่ว-เย้าเป็นสาขาหนึ่งของภาษาตระกูลจีน-ทิเบต (Sino-Tibetan) บางท่านก็จัดไว้ในตระกูลซินิติก (Sinitic)

ก. ภาษามั่ว ผู้พูดภาษานี้นิยมเรียกตนเองว่า มั่ง ในปัจจุบันนี้มีผู้พูดภาษามั่วอยู่ในประเทศไทยประมาณ ๕๐,๐๐๐ คน ตั้งหมู่บ้านอยู่บนภูเขาสูงมากกว่า ๓,๐๐๐ ฟุตจากระดับน้ำทะเล เพราะมั่วปลูกฝิ่นเป็นพืชเงิน ฝิ่นมีความสำคัญต่อการครองชีพของมั่วเท่ากับข้าวมีความสำคัญต่อไทย ดังนั้นจึงต้องตั้งหมู่บ้านในระดับสูงพอที่จะปลูกฝิ่นได้เองงาม มั่วในประเทศไทยอยู่แยกย้ายกันไปในหลายจังหวัด คือ เชียงใหม่ น่าน แพร่ ตาก เลย เพชรบูรณ์ และพิษณุโลก

ภาษามั่วเป็นภาษาที่มีเสียงก้องและเป็นคำโดดๆ ต่างกับภาษาจีนทั้งคำและการออกเสียง มีคำศัพท์จำนวนมากที่ยืมมาจากภาษาจีน ไทย ลาว และชนชาติอื่นๆ ที่มั่วมีความสัมพันธ์ด้วย ถ้าแบ่งตามภาษาพูดแล้วภาษามั่วในประเทศไทยมีอยู่ ๓ พวก คือ

๑. มั่วดำ บางแห่งเรียกมั่วน้ำเงิน เป็นพวกที่มีจำนวนมากที่สุด มีมากกว่า ๒๕,๐๐๐ คน ส่วนมากอยู่หนาแน่นในจังหวัด แพร่ น่าน ตาก เชียงราย มีประปรายบ้างที่เพชรบูรณ์ และพิษณุโลก

๒. แม้วชาว มีประมาณ ๒๐,๐๐๐ คน ส่วนใหญ่อยู่ในจังหวัดเชียงใหม่และน่าน ภาษาของแม้วชาวมีความแตกต่างจากแม้วดำมากในเรื่องการออกเสียง ทำให้แม้วชาวกับแม้วดำไม่สามารถพูดกันเข้าใจได้ นอกจากจะใช้ภาษาอื่นซึ่งโดยมากจะใช้คำเมืองเป็นภาษากลางในการติดต่อ แต่ถ้านำภาษาแม้วชาวกับแม้วดำมาเปรียบเทียบกับกัน พิจารณาดาววิธีการศึกษาแล้ว จะเห็นว่าไม่ต่างกันมากนัก คือต่างกันเฉพาะระดับเสียงวรรณยุกต์ เสียงพยัญชนะต้นบางเสียง และสระบางเสียงเท่านั้น

๓. แม้วกัมะบา มีจำนวนน้อยไม่ถึง ๑๐,๐๐๐ คน พวกนี้เพิ่งอพยพเข้ามาจากประเทศลาว และตั้งบ้านเรือนอยู่ทางเหนือของจังหวัดน่าน

ลักษณะเด่นของภาษาแม้ว (ม้ง) มีดังนี้

๑. ระบบเสียงพยัญชนะมีมากกว่าภาษาไทย คือมีหน่วยเสียงพยัญชนะ ๕๑ หน่วย เสียงและถ้านับเสียงควบกล้ำด้วย จะมี ๖๐ หน่วยเสียง ต่างกับหน่วยเสียงพยัญชนะไทย ซึ่งมีเพียง ๒๑ หน่วยเสียงเท่านั้น^๑

๒. ระบบเสียงสระคล้ายภาษาไทยมาก มีที่ต้องออกเสียงเป็นพิเศษอยู่ตัวเดียว คือ เสียง สระ เออ+สระอือ ซึ่งเสียงนี้ไม่มีในภาษาไทย^๒

๓. ระดับเสียงวรรณยุกต์ ภาษาแม้วมีมากกว่าภาษาไทยคือ มีระหว่าง ๗-๙ ระดับเสียงวรรณยุกต์

๔. ไม่มีเสียงพยัญชนะตัวสะกด

ลักษณะภาษาแม้วแตกต่างกับภาษาไทยดังกล่าว จึงทำให้เด็กชาวแม้วที่เข้าเรียนภาษาไทยในโรงเรียนมักประสบปัญหาในการออกเสียงโดยเฉพาะพยัญชนะตัวสะกด แม่กก แม่กด แม่กบ แม่กม แม่เกย แม่เกอว เช่นเดียวกับพวกที่พูดภาษาตระกูลทิเบต-พม่า

ข. ภาษาเย้า ภาษาเย้ามีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับภาษาแม้วมากกว่าภาษาชาวเขาอื่นๆ แต่ทั้งสองภาษาก็นี้อมีความแตกต่างอย่างเห็นได้ชัด ภาษาเย้าเป็นภาษาที่มีเสียงสูงต่ำ ได้รับอิทธิพลจากจีนเป็นอันมาก เป็นคำเดียวโดดๆ ไม่มีภาษาเขียนเป็นของตนเอง แต่บางคนใช้

^๑ สุริยา รัตนกุล, “คำอธิบายวิธีใช้พจนานุกรม” (เอกสารประกอบการใช้พจนานุกรมไทย-ม้ง ๒๕๑๔) หน้า ๓

^๒ สุริยา รัตนกุล, พจนานุกรมไทย-ม้ง (เกษมสัมพันธ์การพิมพ์ ๒๕๑๕) หน้า (ข)

อักษรจีนเขียนเป็นภาษาเย้า และอ่านออกเสียงเป็นภาษาเย้า ภาษาของเย้าแต่ละท้องถิ่นอาจไม่เหมือนกันทีเดียวบางท้องถิ่นนำเอาภาษาจีนฮ่อซึ่งอยู่ใกล้เคียงมาใช้ก็มี

ชนเผ่าเย้านี้เชื่อกันว่าเดิมอยู่ทางภาคใต้ของประเทศจีนต่อมาได้อพยพลงมาทางใต้เข้าสู่ประเทศลาวและประเทศเวียดนามเมื่อประมาณ ๓๐๐ - ๔๐๐ ปีมาแล้ว และเพิ่งอพยพจากประเทศลาวเข้ามาในประเทศไทยเมื่อไม่ถึง ๑๐๐ ปีมาแล้ว เย้าที่เข้ามาในประเทศไทยแรกเริ่มเข้ามาอยู่ที่อำเภอเชียงของจังหวัดเชียงราย แล้วจึงขยายไปในจังหวัดเชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ลำปาง และน่าน ชาวเย้าในประเทศไทยประมาณว่ามี ๑๐,๐๐๐ คนเศษ ในจำนวนนี้ที่ตั้งถิ่นฐานอยู่รวมกันมากที่สุดคือ ภูลัγκα จังหวัดเชียงราย มีคนประมาณ ๗,๐๐๐ คน เนื่องจากชาวเย้านิยมปลูกฝิ่นทำนองเดียวกับพวกแม้วจึงนิยมตั้งบ้านเรือนบนภูเขาในระดับสูงตั้งแต่ ๓,๐๐๐ ฟุตขึ้นไป โดยทั่วไปแล้วจะสังเกตเห็นชาวเย้าได้ง่ายกว่าชาวเขาเผ่าอื่น เพราะผู้หญิงเย้าจะโพกผ้าสีแดง และนุ่งกางเกงที่ปักลวดลายงดงามเสมอ

ลักษณะเด่นของภาษาเย้า มีดังนี้

๑. มีระบบพยัญชนะต้น ซ้ำซ้อนเหมือนภาษาแม้ว
๒. ไม่มีเสียงพยัญชนะตัวสะกดแบบเดียวกับภาษาแม้ว
๓. มีระบบเสียงวรรณยุกต์ แต่เสียงสูงต่ำไม่ตรงกับเสียงวรรณยุกต์ภาษาไทย

ชาวเขากับการศึกษาภาษาไทย

ชาวเขาเป็นชนกลุ่มน้อยในประเทศก็จริง แต่ก็มีอิทธิพลและมีผลได้ผลเสียต่อประเทศเป็นอย่างมาก ปัญหาที่อาจเกิดจากชาวเขามีหลายด้าน อาทิ การก่อการร้าย การตัดไม้ทำลายป่า เป็นต้น ซึ่งปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนมีผลต่อความมั่นคงปลอดภัยของประเทศทั้งสิ้น รัฐบาลมองเห็นความสำคัญของปัญหานี้ และได้หาทางแก้ไขโดยกำหนดนโยบายรวมพวกสำหรับชนชาวเขาขึ้นด้วยเหตุนี้จึงได้มีการตั้งโรงเรียนสำหรับสอนเด็กชาวเขา โดยเริ่มจากตำรวจตระเวนชายแดนซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่ใกล้เคียงกับชาวเขา ได้ตั้งโรงเรียนชาวเขาขึ้นในปี ๒๔๙๙ การจัดตั้งโรงเรียนในระยะแรก ๆ นั้นประสบปัญหาหลายด้าน เช่น ไม่มีงบประมาณ ไม่มีทุนรอน แต่อาศัยความช่วยเหลือจากพวกชาวบ้านชาวเขาและกำลังจากหน่วย ต.ช.ด ร่วมกัน โรงเรียนสำหรับชาวเขา

จึงเกิดขึ้นได้ นอกจากนั้นก็มีหน่วยงานอื่นที่ให้ความช่วยเหลือในการศึกษาให้แก่เด็กชาวเขา เช่น กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการได้ให้งบประมาณตั้งโรงเรียนชาวเขาและจัดการอบรมครู ตำรวจตระเวนชายแดนให้ คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดทำแบบสอนอ่านเรียนเร็วสำหรับชาวเขา และกรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ ได้แต่งหนังสือเรียนให้สำหรับนำไปใช้ในหมู่บ้านชาวเขา เป็นต้น การจัดการศึกษาในด้านนี้ของตำรวจตระเวนชายแดนจึงได้ดำเนินมาจนถึงปัจจุบันและประสบผลดีพอสมควร*

ปัจจุบันโรงเรียนที่ทางการได้จัดตั้งขึ้นสำหรับให้การศึกษาแก่ชาวเขามี ๔ ประเภท^๒

คือ

๑. โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
๒. โรงเรียนชาวเขา สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย
๓. โรงเรียนชาวเขา ของกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน
๔. โรงเรียนราษฎร์ของ มิชชันนารี
๕. โรงเรียนชาวเขาของกองสงเคราะห์ชาวเขา กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย

ชาวเขาแต่ละเผ่ามีภาษาของตนเองใช้ในชีวิตประจำวัน เขาไม่ได้ใช้ภาษาไทยเลย ภาษาไทยจึงเท่ากับเป็นภาษาที่สองของชาวเขา เด็กชาวเขาที่เข้าโรงเรียน จึงเกิดปัญหาทางการเรียน

*สรุปสาระสำคัญบางส่วนจากฉบับบันทึกเสียงเรื่อง “ความสำคัญของการจัดการศึกษาด้านภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา” ของ พ.ต.อ. มนต์ชัยรัตติบำรุง ที่บรรยายในการอบรมครูสอนเด็กชาวเขาที่มสว. ประสานมิตร วันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๒๒

^๑ เรา ทองสวัสดิ์ งานชาวเขาของกรมสามัญ (บรรยายแก่ผู้เข้ารับการอบรมความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับชาวเขาวันที่ ๓ วันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๑๕, พิมพ์อวดสำเนา) หน้า ๑๑

^๒ ประสิทธิ์ ติสวัณณ์ *คู่มือการปฏิบัติงานสำหรับเจ้าหน้าที่* หน่วยพัฒนาและสงเคราะห์ชาวเขาเคลื่อนที่ กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย (พิมพ์อวดสำเนา)

การสอน และเรียนได้ไม่ดีเท่ากับเด็กพื้นราบ เนื่องจากต้องใช้แบบเรียนเช่นเดียวกับเด็กพื้นราบ^๑

ปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นในการสอนการเรียนดังกล่าว ขึ้นอยู่กับการสอนภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา เพราะภาษาไทยจะเป็นสื่อให้การเรียนรู้วิชาอื่นๆ ได้ผลตามไปด้วย* อุปสรรคทางด้านภาษาดังกล่าวแล้ว ทำให้เด็กชาวเขาเสียเปรียบกว่าเด็กพื้นราบหลายด้าน โดยเฉพาะในด้านการอ่านหรือการออกเสียงภาษาไทย เป็นต้น ถึงแม้จะได้มีบุคคลหรือหน่วยงานบางหน่วยงานสนใจศึกษาเพื่อหาวิธีช่วยเหลือในด้านนี้แก่ชาวเขา เช่น มีโครงการส่งเสริมภาษาไทย เพื่อให้ชาวเขาได้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มีการจัดทำคู่มือครูภาษากะเหรี่ยง มีการสอนโดยใช้วิธีง่ายๆ เป็นต้น ก็ยังไม่เพียงพอที่จะช่วยในด้านการสอนภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา ดังนั้นจึงน่าจะได้มีการศึกษาในเรื่องนี้เพิ่มขึ้นเพื่อหาวิธีช่วยเหลือกันต่อไป

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่องปัญหาการพูด

ปัญหาการพูด หรือความผิดปกติทางการพูด หมายถึง “การพูดที่ผิดไปจากการพูดของคนปกติจนสังเกตเห็นได้ชัดหรือสื่อความหมายไม่ได้ผล หรือผู้พูดมีอุปสรรคปฏิกิริยาขณะพูดผิดแปลกไป”^๒

ปัญหาการพูดหรือความผิดปกติทางการพูดนี้มีหลายประเภทแบ่งออกเป็นประเภทใหญ่ๆ ได้ ๔ ประเภท คือ

๑. พูดไม่ชัด (Defects of articulation)
๒. เสียงผิดปกติ (Defects of voice production)

^๑ เรขทอง สวัสดิ์, *การให้การศึกษาแก่เด็กชาวเขา*, (เอกสารพิมพ์อัสสัมชัญ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕) หน้า ๕

*สรุปสาระสำคัญบางส่วนจากแถบบันทึกเสียง เรื่อง “ความสำคัญของการจัดการศึกษาด้านภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา” ของ พ.ศ.อ. มนต์ ชันธะดีบำรุง ที่บรรยายในการอบรมครูสอนเด็กชาวเขาที่ มศว. ประสานมิตร วันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๒๒

^๒ Charles Van Riper, *Speech Correction*. p. ๑๕

๓. จังหวะการพูดผิดปกติ (Defects of rhythm)

๔. ภาษาคิดปกติ (Language dysfunction)

ปัญหาการพูดนอกจากจะแบ่งเป็น ๔ ประเภทใหญ่ ๆ ดังกล่าวแล้วยังนิยมแบ่งให้ละเอียดออกไปตามลักษณะของการพูดผิดปกติแต่ละแบบ เช่น เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินหรือเด็กที่สมองพิการ อาจมีปัญหาด้านพัฒนาการพูดช้า พูดไม่ชัด เสียงผิดปกติหรือเด็กที่เพดานปากโหว่มักจะมีปัญหาพูดไม่ชัดเท่า ๆ กับเสียงผิดปกติ หรือผู้ใหญ่ที่เกิดมีความพิการทางสมองก็อาจมีความผิดปกติด้านภาษาหรือพูดไม่ชัดอีกด้วย

ดังนั้นปัญหาการพูดจึงอาจแบ่งอย่างละเอียดได้เป็น ๘ ประเภท ดังนี้

๑. พูดไม่ชัด (Defects of articulation)

๒. เสียงผิดปกติ (Defects of voice production)

๓. จังหวะการพูดผิดปกติ (Defects of rhythm)

๔. พัฒนาการพูดช้า (Delayed speech development)

๕. การพูดผิดปกติเนื่องจากปากแหว่ง-เพดานโหว่ (Cleft palate speech)

๖. การพูดผิดปกติเนื่องจากสมองพิการ (Cerebral-palsy speech)

๗. ความบกพร่องทางภาษา (Aphasia)

๘. การพูดผิดปกติเนื่องจากความบกพร่องทางการได้ยิน (Speech defects associated with defective hearing)*

ปัญหาทางการพูดนี้พบได้ทั้งในเด็กและผู้ใหญ่ และอาจเกิดขึ้นได้เนื่องจากสาเหตุ ๒ ประการ คือ

๑. สาเหตุทางกาย (Physiological defects) ได้แก่ อวัยวะในการพูดผิดปกติ เช่น เพดานโหว่ ลิ้นไก่สั้น เส้นยึดลิ้นสั้น ระบบฟันผิดปกติ

๒. สาเหตุทางจิต (Psychological or functional disorders) ได้แก่ สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมอันเป็นผลต่อการพูด เช่น แบบการพูดไม่ดี สภาพทางบ้านไม่ส่งเสริมการพูดหรือทำให้เกิดทัศนคติหรือความรู้สึกที่ไม่ดีต่อการพูด เป็นต้น

*Mildred F. Berry and Jon Eisensohn, *Speech Disorders*, p. ๒-๓

ปัญหาการพูดเป็นปัญหาที่พบในเด็กนักเรียนมากที่สุด เมื่อเทียบกับปัญหาประเภทอื่น ๆ ได้มีผู้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนี้และรายงานผลเอาไว้ เช่นในสหรัฐอเมริกา เออร์วิน^๑ และการิสันกับฟอร์ซ^๒ อ้างถึงรายงานผลการสำรวจปัญหาทางการพูดของเด็กในวัยเรียนทั้งในระดับชั้นประถมและมัธยมว่า ความผิดปกติทางการพูดของเด็กในวัยเรียนมีอยู่ระหว่างร้อยละ ๓-๑๒

ในประเทศอังกฤษ ใต้หวัน และอินเดีย มีรายงานของ Calnan, Maroonwroge, และ O'neill ซึ่งจิตประภา ศรีอ่อน^๓ อ้างถึงว่าเด็กนักเรียนอายุ ๗ ขวบ มีความผิดปกติทางการพูดอยู่ระหว่างร้อยละ ๔-๑๑

ในประเทศไทยได้มีรายงานผลการสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ปีการศึกษา ๒๕๑๕-๒๕๑๘ ว่า นักเรียนชั้นประถมปีที่ ๑ มีความผิดปกติทางการพูด ร้อยละ ๒๒.๓๔ ชั้นประถมปีที่ ๕ พบร้อยละ ๒๖.๕๔^๔

^๑Ruth B. Irwin, Speech and Hearing Therapy, p. ๒-๕

^๒Karl C. Garrison and Dewey G. Force, The Psychology of Exceptional Children p. ๑๘๖-๑๘๗

^๓จิตประภา ศรีอ่อน, ปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเผ่าม้งในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก (วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๒๒) หน้า ๑๓

^๔ประสงค์ ราชณสุข, การสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูด ของนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 10๓สารการวิจัยฉบับที่ ๑ คณะมนุษยศาสตร์, ๒๕๑๕) หน้า ๑๓-๑๗

สำหรับปัญหาการพูดแต่ละประเภทนั้น ประเภทที่พบบ่อยที่สุดได้แก่ปัญหาการพูดไม่ชัด ทั้งนี้ได้มีรายงานการสำรวจจากหลายแห่งเป็นหลักฐานยืนยันเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดังต่อไปนี้

จากการสำรวจของ ASHA* (๑๙๕๒) พบว่า ปัญหาการพูดไม่ชัดเป็นความผิดปกติทางการพูดที่พบบ่อยที่สุดในเด็กวัยเรียนของสหรัฐอเมริกา คือ พบได้ร้อยละ ๓ ของความผิดปกติทางการพูดทั้งหมดดังปรากฏในตารางต่อไปนี้

ตาราง แสดงจำนวนประชากรในวัยเรียนของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีความผิดปกติทางการพูด

จำนวนประชากรทั้งหมด ๔,๐๐๐,๐๐๐ คน

ประเภทของความผิดปกติ	ร้อยละ	จำนวน
พูดไม่ชัด	๓.๐	๑,๒๐๐,๐๐๐
พูดติดอ่าง	.๗	๒๘๐,๐๐๐
เสียงผิดปกติ	.๒	๘๐,๐๐๐
ปากแหว่ง-เพดานโหว่	.๑	๔๐,๐๐๐
สมองพิการ	.๒	๘๐,๐๐๐
พัฒนาการพูดช้า	.๓	๑๒๐,๐๐๐
หูพิการ	.๕	๒๐๐,๐๐๐
รวม	๕.๓	๒,๐๐๐,๐๐๐

*ASHA Committee on the Midcentury White House Conference. "Speech Disorders and Speech Correction." Journal of Speech and Hearing Disorders, ๑๗ (๑๙๕๒) p. ๑๓๐

ในประเทศไทยมีรายงานของ ประสงค์ ราชณสุข* และของคลินิกผื่นพุท แผนก หู คอ จมูก ภาควิชา จักษุ โสต คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง แสดงค่าร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๑๕-๒๕๑๗ ของโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่มีความผิดปกติทางการพูด

จำนวนนักเรียน ๒๕๕ คน

ประเภทของความผิดปกติ	ร้อยละ	จำนวน
พูดไม่ชัด	๑๘.๔๓	๔๗
เสียงผิดปกติ	๓.๕๒	๙
จังหวะการพูดผิดปกติ	๐.๓๙	๑
อื่น ๆ	—	—
รวม	๒๒.๓๔	๕๗

ตาราง แสดงค่าร้อยละของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๖-๒๕๑๘ ของโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ที่มีความผิดปกติทางการพูด

จำนวนนักเรียน ๒๒๖ คน

ประเภทของความผิดปกติ	ร้อยละ	จำนวน
พูดไม่ชัด	๒๔.๓๓	๕๕
เสียงผิดปกติ	๒.๒๑	๕
จังหวะการพูดผิดปกติ	—	—
อื่น ๆ	—	—
รวม	๒๖.๕๔	๖๐

* ประสงค์ ราชณสุข, ด.ค. หน้า ๑๓-๑๗

ตาราง แสดงคำร้อยละของคนไข้ ที่มารับบริการฝึกพูดปี พ.ศ. ๒๕๒๑-๑๕๑๘ ของคลินิก
โสตสัมผัสและการพูด ภาควิชา จักษุ โสต ฯ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามา
ธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล

จำนวนคนไข้ ๓๖๖ คน

ประเภทของความผิดปกติ	ร้อยละ	จำนวน
พูดไม่ชัด	๓๑.๑	๑๑๔
เสียงผิดปกติ	๒๖.๒๒	๙๖
ติดอ่าง	๑๓.๓๘	๔๙
พูดพิการ	๙.๐๑	๓๓
ปากแหว่ง-เพดานโหว่	๙.๐๑	๓๓
พัฒนาการพูดช้า	๔.๕๔	๑๗
ปัญหาทางอารมณ์	๒.๔๕	๙
ความบกพร่องทางภาษา	๒.๑๘	๘
สมองพิการ	๑.๙๑	๗
รวม		๓๖๖

จากรายการสำรวจที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่า ปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัด เป็นปัญหาที่พบได้มากที่สุด ไม่ว่าจะเป็นในที่ได้ก็ตาม ซึ่งตรงกับรายงานของนักแก้ไขการพูด สหรัฐอเมริกา คือซอมเมอร์ส^๑ และเออร์วิน^๒ ซึ่งกล่าวว่า ปัญหาการพูดไม่ชัดของเด็กในวัยเรียน มีถึงร้อยละ ๘๐ และ ๘๑ ตามลำดับของปัญหาการพูดทั้งหมด

^๑ Ronald, K. Sommers, Clinical Speech in the Schools, p. ๒๘๒

^๒ Ruth B. Irwin, op. cit, p. ๕

การพูดไม่ชัด เป็นความผิดปกติทางการพูดเนื่องจากการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องหรือผิดเพี้ยนไปจากเสียงมาตรฐานที่ใช้พูดในภาษานั้นๆ ในลักษณะต่าง ๆ กันถึง ๔ ลักษณะ คือ

๑. การออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitution) คือการเอาเสียงหนึ่งมาแทนอีกเสียงหนึ่ง เช่น กิน เป็น จิน

๒. การออกเสียงเพี้ยน (Distortion) คือ การออกเสียงผิดเพี้ยนไปจนไม่สามารถบอกได้ว่าใช้เสียงใดแทนเสียงที่ถูกต้อง เช่น ออกเสียงพยัญชนะ ส เพี้ยนไปจากเสียงภาษาไทยที่เป็นมาตรฐาน

๓. การเว้นไม่ออกเสียงในคำ (Omission) คือการงดเว้นไม่ออกเสียงที่ปรากฏอยู่ในคำ เช่น ครู เป็น คู

๔. การเพิ่มเสียงในคำ (Addition) คือการเพิ่มเสียงที่ไม่ปรากฏเข้าไปในคำ เช่น กลอง เป็น กาลอง

ปัญหาการพูดไม่ชัดดังกล่าวอาจเกิดขึ้นได้เนื่องจากสาเหตุหลายประการได้แก่สาเหตุเกี่ยวกับความผิดปกติของอวัยวะ (Organic factors) เช่น สมอัมพาต หูพิการ ปากแหว่ง เพดานโหว่ และสาเหตุด้านอื่นที่ไม่เกี่ยวกับความผิดปกติของอวัยวะ (Non – organic or Functional factors) เช่นเกิดจากการเลียนแบบผิดจนติดเป็นนิสัย การพูดของผู้รู้ทวิภาษา (Bilingualism) และการเรียนภาษาอื่นเป็นภาษาที่สอง เป็นต้น

การเรียนภาษาอื่นเป็นภาษาที่สองอาจเป็นเหตุให้เกิดปัญหาการพูดไม่ชัดได้เพราะผู้ที่ใช้ภาษาหนึ่งเป็นภาษาแม่อยู่แล้วนั้นเมื่อไปพูดภาษาอื่นเป็นภาษาที่สอง มักจะออกเสียงเพี้ยนไปจากเสียงมาตรฐานในภาษาซึ่งเรียนเป็นภาษาที่สองกล่าวคือมีสำเนียงของภาษาแม่ติดอยู่ในการพูด* ตัวอย่างเช่น คนสเปนในสหรัฐอเมริกาพูดภาษาอังกฤษ คนไทยพูดภาษาอังกฤษ คนจีนพูดภาษาไทยและชาวเขาพูดภาษาไทย เป็นต้น

*Fred M. Chriest, *Foreign Accent*, p.xvi-xxiii

เรื่องของอิทธิพลของภาษาแม่ต่อการเรียนภาษาที่สองนี้ได้มีผู้ทำการศึกษาไว้มาก โดยเฉพาะอิทธิพลของภาษาแม่ต่อการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งจิตประภา ศรีอ่อน^๑ ได้อ้างถึงรายงานของบรูตัน รอย ชัน อัส – ซาไฟ และคนอื่น ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ส่วนอิทธิพลของภาษาแม่ต่อการเรียนภาษาไทยนั้นผู้ค้นพบว่าคนจีนมีปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัด^๒ และชาวเขามีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดและเสียงควบกล้ำในภาษาไทย^{๓,๔}

การพูดไม่ชัดเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่นั้นมีผลต่อการอ่านสะกดคำ และการเขียนในภาษาที่สองด้วย โดยที่ผู้พูดไม่ชัดจะอ่านออกเสียงผิด และเขียนผิดโดยการสะกดคำผิดเนื่องจากสะกดคำตามเสียงที่พูด^๕ จึงเห็นได้ว่าการพูดไม่ชัดมีผลต่อการเรียนภาษาที่สองเป็นอย่างมากเพราะทำให้การเรียนภาษาที่สองไม่ประสบผลสำเร็จได้ดีเท่าที่ควร

^๑ จิตประภา ศรีอ่อน, ล.ค. หน้า ๒๐

^๒ ชุติมา ทับเข็ม, “ข้อสังเกตเกี่ยวกับการพูดภาษาไทยของคนจีน” (เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการศึกษาวิจัยภาษาในประเทศไทย มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๒๑) หน้า ๑-๑๒

^๓ พจน์ย์ ลิมานวัณณ์, ล.ค. หน้า ๕๕

^๔ สุริยา รัตนกุล, “ปัญหาการเรียนภาษาไทยของเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาแม่ – ละว้า – ถิ่น”, (เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการมหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๑๕) หน้า ๕-๗

^๕ พจน์ย์ ลิมานวัณณ์, ล.ค. น.ค.

บทที่ ๓

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังนี้

๑. การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย
๒. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
๓. วิธีดำเนินงาน
๔. การรวบรวมและจัดกระทำกับข้อมูล

การเลือกกลุ่มอย่างในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างประชากรได้แก่ครูทุกคนและนักเรียนชาวเขาทุกเผ่าในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ (ที่มีชาวเขาเรียนร่วมด้วย) ในปีการศึกษา ๒๕๒๑ และปีการศึกษา ๒๕๒๒ จำแนกได้ดังนี้

๑. ครู

๑.๑ ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ๗ โรงเรียน ปีการศึกษา ๒๕๒๑ จำนวน ๘๐ คน

๑.๒ ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ๓ โรงเรียน ปีการศึกษา ๒๕๒๒ จำนวน ๘ คน

๒. นักเรียน

๒.๑ นักเรียนชาวเขาชั้นประถมปีที่ ๑ ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ๓ โรงเรียน ปีการศึกษา ๒๕๒๑ จำนวน ๑๐๔ คน

๒.๒ นักเรียนชาวเขาชั้นประถมปีที่ ๑ ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ๓ โรงเรียน ปีการศึกษา ๒๕๒๒ จำนวน ๑๑๐ คน

กลุ่มตัวอย่าง จำแนกรายละเอียดได้ดังต่อไปนี้

ตาราง ๑ จำนวนครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขา จำแนกตามโรงเรียนและเพศ

ปีการศึกษา ๒๕๒๑ จำนวน ๗ โรงเรียน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์	จำนวนครู		
	ชาย	หญิง	รวม
กาญจนบุรี	๕	๕	๑๔
เพชรบูรณ์	๗	๕	๑๒
ตาก	๖	๑๓	๑๙
เชียงใหม่	๑๐	๘	๑๘
เพชรบุรี	-	๑	๑
เชียงใหม่	๒	๔	๖
แม่ฮ่องสอน	๘	๒	๑๐
รวม	๔๒	๓๘	๘๐

กลุ่มตัวอย่างในตาราง ๑ เป็นครูทุกคนในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่มีชาวเขาเรียนร่วมด้วย ซึ่งมีทั้งหมด ๗ โรงเรียนใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรในการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยให้แก่ชาวเขา เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาเรื่อง “วิธีแก้ไขปัญหาการสอนพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขา”

ตาราง ๒ จำนวนครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา หลังจากครูได้นำความรู้ที่ได้รับในการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาไปใช้แล้ว จำแนกตามโรงเรียนและเพศ

ปีการศึกษา ๒๕๒๒ จำนวน ๓ โรงเรียน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์	จำนวนครู		
	ชาย	หญิง	รวม
พนมทวน แม่จัน ตาก	๓	—	๓
	๑	๑	๒
	๑	๒	๓
รวม	๕	๓	๘

จำนวนครู ๘ คน ในตาราง ๒ เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา หลังจากครูได้นำความรู้ที่ได้รับในการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาไปใช้ในการ แก้ไขปัญหาการพูดไม่ชัดให้แก่เด็กชาวเขาแล้ว ครูทั้ง ๘ คน เป็นส่วนหนึ่งของผู้เข้ารับการอบรม

ตาราง ๓ จำนวนนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ จำแนกตาม เพศ
เผ่า และโรงเรียนที่ทดสอบ

ปีการศึกษา	เผ่า	จำนวนนักเรียน ร.ร. ศึกษาสงเคราะห์ พนมทวน			จำนวนนักเรียน ร.ร. ศึกษาสงเคราะห์ แม่จัน			จำนวนนักเรียน ร.ร. ศึกษาสงเคราะห์ เชียงใหม่			รวม	รวม
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม		
๒๕๒๑	ม้ง	—	—	—	๗	—	๗	๗	๒	๙	๙	๑๖
	เย้า	๒	๕	๗	๔	๓	๗	๒	๓	๕	๕	๑๙
	กะเหรี่ยง	๒๐	๖	๒๖	๓	๔	๗	๕	๑	๖	๖	๓๘
	ลีซอ	—	—	—	๕	๑	๖	๑	๗	๖	๖	๑๒
	มุเซอ	—	—	—	๖	๒	๘	๑	๓	๔	๔	๑๒
	อาก้อ	—	—	—	๖	—	๖	—	—	—	—	๖
รวม	๖	๒๒	๑๑	๓๓	๓๑	๑๐	๔๑	๑๖	๑๔	๓๐	๓๐	๑๐๔

จำนวนนักเรียนชาวเขาในตาราง ๓ เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดสอบในปีการศึกษา ๒๕๒๑ เพื่อหาข้อมูลสำหรับนำไปใช้ในการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาเพื่อให้ครูนำวิธีการไปใช้ฝึกแก้ไขการพูดไม่ชัดของนักเรียนชาวเขา กลุ่มตัวอย่างนี้ได้แก่นักเรียนชาวเขาทุกคนและทุกเผ่า คือ เผ่าม้ง เย้า กะเหรี่ยง ลีซอ มุเซอ และอาก้อ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ซึ่งเป็นชั้นเริ่มแรกในระดับประถมศึกษา จึงถือได้ว่า นักเรียนชาวเขาทุกคนมีโอกาสในการได้รับอิทธิพลของสภาพแวดล้อมใหม่ โดยเฉพาะในด้านภาษาไทยได้เท่าๆ กัน อันเป็นเหตุผลในการเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่าง

สำหรับโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ๓ โรงเรียนที่ปรากฏในตารางนี้ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวนเป็นโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่ตั้งขึ้นเป็นแห่งแรก ส่วนโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่เป็นโรงเรียนที่ตั้งล่าสุด สำหรับโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน เป็นโรงเรียนที่มีนักเรียนชาวเขารอบทุกเผ่าจึงใช้เป็นเหตุผลในการเลือกมาสำหรับใช้ในการหาข้อมูล

ตาราง ๔ จำนวนนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ที่ใช้ในการทดสอบ
ครั้งแรกและครั้งหลัง จำแนกตาม เพศ เเผ่า และโรงเรียนที่ทดสอบ

ปีการศึกษา	เผ่า	จำนวนนักเรียน ร.ร. ศึกษาสงเคราะห์ พนมทวน		รวม	จำนวนนักเรียน ร.ร. ศึกษาสงเคราะห์ แม่จัน		รวม	จำนวนนักเรียน ร.ร. ศึกษาสงเคราะห์ ตาก		รวม	รวม
		ชาย	หญิง		ชาย	หญิง		ชาย	หญิง		
๒๕๒๒	ม้ง	—	—	—	๗	๑	๘	๑๒	๑	๑๓	๒๑
	เย้า	—	—	—	๖	๖	๑๒	๑	๒	๓	๑๕
	กะเหรี่ยง	๑๙	๑	๒๐	๔	—	๔	๑๔	๒	๑๖	๔๐
	ลีซอ	—	—	—	๙	๑	๑๐	๓	๒	๕	๑๕
	มูเซอ	—	—	—	๓	๑	๔	๔	—	๘	๑๒
	อาก้อ	—	—	—	๓	—	๓	๓	๑	๔	๗
รวม	๖	๑๙	๑	๒๐	๓๒	๙	๔๑	๔๑	๘	๔๙	๑๓๐

จำนวนนักเรียนชาวเขาในตาราง ๔ เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ทดสอบในปีการศึกษา ๒๕๒๒ ถึง ๒ ครั้งด้วยกัน ซึ่งได้แก่นักเรียนชาวเขาทุกคนและทุกเผ่า คือเผ่า ม้ง เย้า ลีซอ กะเหรี่ยง มูเซอและอาก้อในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ กล่าวคือทดสอบในตอนต้นปีการศึกษาเพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับการพูดไม่ชัดของนักเรียนชาวเขาก่อนที่ครูจะใช้วิธีแก้ไขตามที่ได้อบรมมา และทดสอบในตอนปลายปีการศึกษาหลังจากครูได้ทดลองใช้วิธีฝึกแก้ไขการพูดแก่เด็กตามที่ได้อบรมมาแล้ว

สำหรับเหตุผลที่เลือกโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ๓ โรงเรียนที่ปรากฏในตารางนี้ เพราะทั้ง ๓ โรงเรียนเป็นโรงเรียนที่กรมสามัญศึกษากำหนดให้ส่งครูเข้ารับการอบรมวิธีแก้ไขปัญหการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขา

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็น ๕ ประเภท ด้วยกัน คือ

๑ แบบสอบถามครูสอนเด็กชาวเขา*

๑.๑ แบบสอบถามครูสอนเด็กชาวเขาเกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้น เพื่อใช้ในการสำรวจปัญหาที่ครูสอนเด็กชาวเขาประสบในการสอนพูดภาษาไทย และสำรวจความต้องการการช่วยเหลือด้านต่าง ๆ ของครู เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการจัดอบรมครูชาวเขาเกี่ยวกับวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของวิธีดำเนินงานในการวิจัยครั้งนี้ แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น ๔ ตอน

ตอนที่ ๑ ข้อมูลเกี่ยวกับตัวครู เป็นการสอบถามภูมิหลังของครู เช่น เพศ อายุ สถานที่เกิด ศาสนา วุฒิ ตำแหน่งหน้าที่การงาน นอกจากนี้ยังถามเกี่ยวกับการใช้ภาษาพูดทั้งในเวลาและนอกเวลาสอน เพื่อให้ได้ข้อมูลประกอบการพิจารณาด้านสภาพแวดล้อมในเชิงภาษาที่มีผลต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา

ตอนที่ ๒ ข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนและนักเรียนที่ครูสอนอยู่ในปัจจุบัน เพื่อประกอบการพิจารณาในด้านสภาพภูมิศาสตร์ของสถานที่ตั้งโรงเรียน และด้านอิทธิพลของภาษาท้องถิ่น

ตอนที่ ๓ ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาและปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา เป็นการสอบถามเพื่อหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาทั่วไปที่ครูประสบในการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา และโดยเฉพาะเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงภาษาไทยของเด็กชาวเขาทั้งเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ เพื่อให้ได้ข้อมูลมาประกอบในการจัดอบรมวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขา ให้แก่ครูสอนเด็กชาวเขา

ตอนที่ ๔ ข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการการช่วยเหลือเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา เป็นการสอบถามครูเพื่อให้ได้ข้อมูลประกอบการพิจารณา

*ดูภาคผนวก

จัดการอบรมวิธีแก้ไขการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาให้แก่ครูสอนเด็กชาวเขาซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ
การวิจัยครั้งนี้

๑.๒ แบบสอบถามครูสอนเด็กชาวเขาเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยให้แก่เด็ก
ชาวเขา แบบสอบถามชุดนี้ทำขึ้นเพื่อใช้สำรวจปัญหาที่ครูสอนเด็กชาวเขาประสบในการสอน
พูดภาษาไทยและสำรวจความต้องการช่วยเหลือด้านต่าง ๆ ของครู หลังจากครูได้นำความรู้ที่ได้รับ
ในการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาไปใช้แล้ว แบบสอบถามชุดนี้แบ่งออกเป็น ๒ ตอนคือ

ตอนที่ ๑ ข้อมูลเกี่ยวกับตัวครู เป็นการสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลัง เช่น เพศ
อายุ วุฒิ ตำแหน่งหน้าที่การงาน อายุเฉลี่ยของนักเรียนที่สอน ภาษาที่ใช้พูดทั้งในเวลาและ
นอกเวลาสอน เป็นต้น

ตอนที่ ๒ ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาในการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาและปัญหา
การออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา ตลอดจนผลจากการที่ครูนำความรู้ซึ่งได้รับจากการ
อบรมไปใช้ รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคในการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้

๒. แบบทดสอบการออกเสียงพูดภาษาไทย* เป็นแบบทดสอบเสียงพูดที่ใช้
ในภาษาไทย โดยแยกเป็นเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ รวม ๘๓ เสียง
จำแนกเป็นเสียงพยัญชนะ ๕๑ เสียง คือเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ๒๘ เสียง ซึ่งได้แก่ พยัญชนะ
เสียงกลาง ๗ เสียง พยัญชนะเสียงสูง ๗ เสียง และพยัญชนะเสียงต่ำ ๑๔ เสียง เสียงพยัญชนะ
ต้นควบกล้ำ ๑๕ เสียงและเสียงพยัญชนะตัวสะกด ๘ เสียง เสียงสระ ซึ่งประกอบด้วยสระเดี่ยว
และสระประสม รวม ๒๗ เสียง และเสียงวรรณยุกต์ ๕ เสียง ทั้งหมด ๘๓ เสียงนี้ได้แปรรูป
เป็นแผ่นภาพรวม ๘๓ ภาพ แบบทดสอบดังกล่าวนี้ ได้สร้างขึ้นโดยอาศัยแนวเทียบจากแบบ
ทดสอบการออกเสียงพูดภาษาไทย ซึ่งสร้างขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๕ สำหรับใช้ในการวิจัยเรื่อง
“การสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัย

*ดูภาคผนวก

ศรินครินทรวิโรฒ ประสานมิตร”^{*} โดยผู้สร้างคนเดียวกัน คือหัวหน้าโครงการวิจัยเรื่องนี้ แต่ได้เปลี่ยนแปลงบางส่วนเพื่อให้เหมาะสมสำหรับใช้กับนักเรียนชาวเขา^{**}

๓. แบบบันทึกการออกเสียงพยางค์ภาษาไทย^{***} เป็นแบบบันทึกผลการทดสอบการออกเสียงพยางค์ภาษาไทยของเด็กชาวเขา ซึ่งแบ่งเป็น ๓ ภาค คือ

ภาค ๑ เป็นรายละเอียดเกี่ยวกับตัวนักเรียน ใช้สำหรับสัมภาษณ์นักเรียนชาวเขา ก่อนเข้ารับการทดสอบเกี่ยวกับภูมิหลังของนักเรียนซึ่งได้แก่ เผ่า เพศ อายุ ภูมิลำเนา โรงเรียน และชั้นเรียน เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา เช่น คนในครอบครัวของนักเรียนพูดภาษาไทยหรือพูดภาษาอื่น เมื่ออยู่ที่บ้านนักเรียนพูดภาษาใด ในห้องเรียนและนอกห้องเรียนนักเรียนพูดภาษาใด เป็นต้น นอกจากนี้ยังเป็นคำถามที่ใช้สำรวจเกี่ยวกับทัศนคติของนักเรียนชาวเขา เช่น นักเรียนคิดว่าตนเองพูดภาษาไทยได้ชัดหรือไม่ชัด ในกรณีที่คิดว่าตนพูดไม่ชัดนั้นนักเรียนรู้สึกว่าเป็นเรื่องยุ่งยากหรือไม่ และคำถามที่ใช้สำรวจความต้องการของเด็กชาวเขาเกี่ยวกับการพูดภาษาไทยให้ชัดเจน

ภาค ๒ เป็นแบบบันทึกการออกเสียงพยัญชนะ วรรณยุกต์และสระในภาษาไทย สำหรับใช้ประกอบแบบทดสอบเพื่อบันทึกผลการออกเสียงพูดของเด็กชาวเขา จำแนกเป็นเสียงพยัญชนะ ๕๑ เสียง อันประกอบด้วยเสียงพยัญชนะต้น ๒๘ เสียง คือ พยัญชนะเสียงกลาง ๗ เสียง พยัญชนะเสียงสูง ๗ เสียง พยัญชนะเสียงต่ำ ๑๔ เสียง เสียงวรรณยุกต์ ๕ เสียง และเสียงสระ ๒๗ เสียง^{๕๕} รวมทั้งสิ้น ๘๓ เสียง

^{*} ประสงค์ ราชณสุข, การสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนโรงเรียนประถมสาธิต

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, (เอกสารการวิจัยฉบับที่ ๑ คณะมนุษยศาสตร์ ๒๕๑๕)

^{**} แบบทดสอบนี้หลังจากได้นำไปใช้กับเด็กชาวเขาในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ แล้วได้นำมาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงใหม่ เฉพาะบางภาพเพื่อให้เหมาะสมกับเด็กชาวเขา

^{***} ดูภาคผนวก

ภาค ๓ เป็นปัญหาอื่นที่อาจพบหรือสงสัยว่าเป็นความผิดปกติทางการพูด เช่น ความผิดปกติของอวัยวะที่ใช้ในการพูด โรคบางอย่างที่อาจเป็นสาเหตุลดสมรรถนะทางการได้ยินซึ่งเป็นผลต่อเนื่องถึงการพูดไม่ชัด สภาพแวดล้อมทางบ้านที่เป็นผลต่อการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขา เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อประกอบการพิจารณาหาสาเหตุของปัญหาการพูดซึ่งนำไปสู่การหาวิธีที่เหมาะสมสำหรับแก้ไขปัญหาการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขา

๔. เครื่องบันทึกเสียง Sony Cassette-Corder TC.-๖๓ พร้อมแถบบันทึกเสียงชนิดตลับ ๑๐ โหล

๕. กล้องถ่ายรูป ๑ กล้อง พร้อมฟิล์มสไลด์ ๒ ม้วน

วิธีดำเนินงาน

การวิจัยครั้งนี้เป็นงานที่ดำเนินการต่อเนื่องกันเป็นเวลาถึง ๒ ปี ดังนั้นหลังจากสร้างเครื่องมือในการวิจัยและเตรียมเครื่องมือพร้อมแล้วจึงได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

ปีการศึกษา ๒๕๒๑

๑. การเก็บข้อมูลเบื้องต้นจากครูสอนเด็กชาวเขา ในเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ได้ส่งแบบสอบถามครูสอนเด็กชาวเขาเกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาทางไปรษณีย์ โดยส่งถึงอาจารย์ใหญ่หรือผู้อำนวยการของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ซึ่งมีเด็กชาวเขาเรียนร่วมด้วย ที่จังหวัดกาญจนบุรี เพชรบุรี เพชรบูรณ์ ตาก น่าน เชียงใหม่ เชียงราย และแม่ฮ่องสอน รวม ๘ แห่ง และขอให้ครูทุกคนของโรงเรียนตอบแบบสอบถามและส่งกลับคืนภายในเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ ผลปรากฏว่าได้รับแบบสอบถามคืนจากครูทุกคนของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ๗ แห่ง ขาดเฉพาะจังหวัด น่าน รวมจำนวนครูที่ตอบแบบสอบถาม ๘๐ คน

ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามดังกล่าว คณะผู้วิจัยได้นำไปจัดแยกตามประเภทของปัญหาและรวบรวมไว้เป็นหมวดหมู่สำหรับนำไปวิเคราะห์ เพื่อนำผลไปพิจารณาประกอบการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาต่อไป

๒. การศึกษาภาคสนาม เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะผู้วิจัยได้ออกศึกษาภาคสนามที่โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ พนมทวน อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ แม่จัน อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย โดยดำเนินวิธีการใช้เครื่องมือในการวิจัยเป็นขั้นตอนดังต่อไปนี้

๒.๑ สัมภาษณ์นักเรียนเรียนชาวเขาเผ่าต่างๆ ในชั้นประถมปีที่ ๑ เป็นรายบุคคล โดยใช้แบบบันทึกการออกเสียงพูดภาษาไทยภาคที่ ๑ เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังทัศนคติ และความต้องการของนักเรียน ทั้งเป็นการสนทนาเพื่อสร้างบรรยากาศความเป็นกันเอง และฟังความชัดเจนในการพูดของเด็กเมื่อพูดเป็นประโยคต่อเนื่องกัน แล้วบันทึกผลลงในแบบบันทึก

๒.๒ ตรวจอวัยวะในการพูดของเด็กชาวเขาทุกคนเป็นรายบุคคล โดยนักแก้ไขการพูด (Speech Therapist) ซึ่งเป็นหัวหน้าของโครงการวิจัยนี้พร้อมทั้งซักถามเกี่ยวกับปัญหาอื่นๆ ซึ่งอาจเป็นสาเหตุของความผิดปกติทางการพูดได้ และบันทึกลงในแบบบันทึกการออกเสียงพูดภาษาไทยภาคที่ ๓ *

๒.๓ ทดสอบการพูดเป็นรายบุคคลด้วยแบบทดสอบการออกเสียงพูดภาษาไทย โดยผู้ทดสอบซึ่งเป็นนักแก้ไขการพูดและผู้ช่วยทดสอบซึ่งเคยศึกษาอบรมเกี่ยวกับวิธีแก้ไขการพูดมาแล้ว ด้วยการให้เด็กชาวเขาดูภาพที่ใช้ทดสอบและบอกชื่อภาพที่เห็นทีละภาพ ถ้าเด็กบอกชื่อภาพไม่ได้อาจเป็นเพราะไม่รู้จักชื่อ ผู้ทดสอบจะพูดให้ฟังแล้วให้เด็กพูดตาม ๑ ครั้ง หลังจากนั้นผู้ทดสอบจะถามซ้ำและให้เด็กตอบใหม่อีก ๑-๒ ครั้ง เพื่อให้แน่ใจว่าเมื่อไม่เลียนเสียงเด็กจะออกเสียงได้ชัดเจนหรือไม่ ในกรณีที่เด็กรู้จักชื่อภาพแต่ออกเสียงไม่ชัดหรือไม่ถูกต้อง ผู้ทดสอบจะฟังเสียงพร้อมทั้งสังเกตรูปปาก และการวางตำแหน่งลิ้นของเด็กว่าเอาเสียงใดมาแทนเสียงที่ถูกต้อง หรือเว้นไม่ออกเสียงใดในคำนั้น ๆ หรือในบางรายที่ออกเสียงไม่ได้ ผู้ทดสอบจะออกเสียงให้ฟัง โดยให้เด็กมองปากผู้ทดสอบพร้อมทั้งฟังเสียงและให้เด็กทดลองเลียนเสียงดูเพื่อผู้ทดสอบจะได้พิจารณาว่า ถ้าเด็กได้เห็นแบบอย่างการออกเสียงที่ชัดเจนถูกต้องแล้วจะสามารถเลียนแบบได้หรือไม่ และถ้าไม่ได้เพราะเหตุไร พอจะแก้ไขกันได้หรือไม่อย่างไร เหล่านี้เป็นวิธีการที่ได้ใช้ไปพร้อมกับการทดสอบเพื่อทดลองหาวิธีที่เหมาะสมสำหรับนำไปปรับใช้ในการแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา

๒.๔ บันทึกผลการทดสอบลงในแบบบันทึกการออกเสียงพูดภาษาไทยภาคที่ ๒ โดยแยกเป็นเสียงพยัญชนะ เสียงสระและเสียงวรรณยุกต์

* ดูภาคผนวก

๒.๕ บันทึกผลการทดสอบลงในเทปบันทึกเสียง เพื่อนำไปประกอบการถ่ายทอดผลการทดสอบลงในแบบบันทึกผล

๒.๖ ถ่ายภาพประกอบขณะทำการทดสอบและทดลองหาวิธีที่เหมาะสมในการแก้ไขการออกเสียงไม่ชัดเจนของเด็ก

๔. การศึกษา ๒๕๒๒

๑. การจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาเกี่ยวกับวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเมื่อ ๒๓ เมษายน - ๔ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๒๒

การจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาเป็นขั้นตอนหนึ่งของการดำเนินงานในโครงการวิจัยเรื่องนี้กล่าวคือ เมื่อรวบรวมข้อมูลซึ่งได้จากการสำรวจปัญหาของเด็กชาวเขาและจากการทดสอบนักเรียนชาวเขา พร้อมทั้งทดลองหาวิธีที่เหมาะสมสำหรับการแก้ไขปัญหาคำพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาเมื่อปีการศึกษา ๒๕๒๑ แล้วจึงได้ประมวลความรู้และวิธีการต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์และนำมาใช้ในการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาคำพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขา เพื่อให้ครูได้นำความรู้และวิธีการเหล่านั้นไปใช้ประกอบในการสอนวิชาภาษาไทยหรือใช้ในการฝึกแก้ไขการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาให้ถูกต้องชัดเจนขึ้น

๒. การศึกษาภาคสนามครั้งที่ ๑ ในปลายเดือน กรกฎาคม - ต้นเดือนสิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ คณะวิจัยได้ออกศึกษาภาคสนามที่โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก อำเภอเมือง จังหวัดตาก และโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย ซึ่งเป็นโรงเรียนที่กรมสามัญศึกษา ส่งครูที่สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เข้ารับการอบรมวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาตามแผนดำเนินงานของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อเก็บข้อมูลจากการทดสอบเด็กชาวเขาก่อนที่จะนำวิธีการซึ่งได้รับจากการอบรมเกี่ยวกับการแก้ไขการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาไปใช้กับนักเรียนของตน ในการศึกษาภาคสนามได้ดำเนินการดังนี้

๒.๑ สัมภาษณ์นักเรียนชาวเขาเผ่าต่างๆ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เป็นรายบุคคล และบันทึกผลลงในแบบบันทึกภาคที่ ๑ (รายละเอียด เช่นเดียวกับข้อ ๒.๑ ในปีการศึกษา ๒๕๒๑)

๒.๒ ตรวจอวัยวะในการพูดของเด็กชาวเขาเป็นรายบุคคล และบันทึกผลลงในแบบบันทึกภาคที่ ๒ (รายละเอียดเช่นเดียวกับข้อ ๒.๓ ในปีการศึกษา ๒๕๒๑)

๒.๓ ทดสอบการพูดเป็นรายบุคคลด้วยแบบทดสอบการออกเสียงพูดภาษาไทย (รายละเอียดเช่นเดียวกับข้อ ๒.๓ ในปีการศึกษา ๒๕๒๑)

๒.๔ บันทึกผลงานในแบบบันทึกการออกเสียงพูดภาษาไทยภาคที่ ๒ โดยแยกเป็นเสียงพยัญชนะเสียงสระ และ เสียงวรรณยุกต์

๒.๕ บันทึกผลการทดสอบลงในเทปบันทึกเสียง เพื่อนำไปประกอบการถ่ายถอดผลการทดสอบลงในแบบบันทึกผล

๓. การศึกษาภาคสนามครั้งที่ ๒ ในปลายเดือนกุมภาพันธ์-ต้นเดือนมีนาคม ๒๕๒๓ คณะวิจัยได้ออกศึกษาภาคสนามอีกครั้งหนึ่งที่โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน อำเภอพนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก อำเภอเมือง จังหวัดตาก และโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย เพื่อทดสอบนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ กลุ่มเดียวกับที่ได้ทดสอบครั้งที่ ๑ เมื่อต้นปีการศึกษา ๒๕๒๓ (ปลายเดือนกรกฎาคม-ต้นเดือนสิงหาคม) เพื่อจะได้นำข้อมูลจากการทดสอบครั้งที่ ๑ เปรียบเทียบกับการทดสอบครั้งที่ ๑ สำหรับพิจารณาว่าหลังจากครูสอนเด็กชาวเขาได้นำวิธีการที่ได้รับจากการอบรมวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาไปใช้กับนักเรียนของตนเป็นเวลาประมาณ ๗ เดือนแล้วนั้น จำนวนนักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดน้อยลงกว่าเดิมหรือไม่เพียงไร

๓.๑ ทดสอบการพูดเป็นรายบุคคลด้วยแบบทดสอบการออกเสียงพูดภาษาไทย

๓.๒ บันทึกผลการทดสอบลงในแบบบันทึกการออกเสียงพูดภาษาไทยภาคที่ ๒ โดยแยกเป็นเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์

๓.๓ บันทึกผลการทดสอบลงในเทปบันทึกเสียง เพื่อนำไปประกอบการถ่ายถอดผลการทดสอบลงในแบบบันทึกผล

๔. การสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับการนำวิธีการที่ได้รับจากการอบรมวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาไปใช้กับนักเรียนของตน คณะผู้วิจัยได้ขอให้ครู

ทุกคนที่สอนชั้นประถมปีที่ ๑ ซึ่งได้รับการอบรมวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขา กรอกแบบสอบถามปัญหา และความคิดเห็นในการนำวิธีการที่ได้รับจากการอบรมไปใช้กับเด็ก ชาวเขา เพื่อนำข้อมูลในประกอบการวิจัยครั้งนี้

การรวบรวมและจัดกระทำกับข้อมูล

เมื่อรวบรวมข้อมูลได้ครบถ้วนแล้ว จึงนำข้อมูลมาวิเคราะห์และจัดกระทำไปตาม ลำดับปีการศึกษาดังนี้

ปีการศึกษา ๒๕๒๑

นำข้อมูลมาจัดแยกประเภทเป็นข้อมูลที่ได้ จากการตอบแบบสอบถามของครูสอนเด็ก ชาวเขา กับข้อมูลที่ได้จากสัมภาษณ์และทดสอบนักเรียนชาวเขา จากนั้นจึงได้วิเคราะห์และนำเสนอในรูปตารางเพื่อแสดงรายละเอียดดังต่อไปนี้

๑. ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูสอนเด็กชาวเขา

๑.๑ แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับภูมิหลังของครูในแต่ละโรงเรียน

๑.๒ แสดงความแตกต่างของจำนวนครูที่พูดภาษาไทยกลาง หรือพูดภาษาไทยกลาง และภาษาท้องถิ่นในเวลาสอนกับนอกเวลาสอนในแต่ละโรงเรียน

๑.๓ หาการ้อยละเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยในลักษณะต่าง ๆ และการ ออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา จำแนกตามโรงเรียน

๑.๔ หาการ้อยละเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาแต่ละเผ่า ในแต่ละโรงเรียน

๑.๕ หาการ้อยละของความถี่ของการช่วยเหลือของครูเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหา การสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา จำแนกตามโรงเรียนที่ครูสอน

๒. ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนชาวเขาก่อนเข้ารับการทดสอบ

๒.๑ หาการ้อยละของจำนวนนักเรียนชาวเขา ที่มีทัศนคติต่อการพูดภาษาไทยของ ตนเอง จำแนกตามโรงเรียน

๒.๒ แสดงความแตกต่างของจำนวนนักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดภาษาไทยให้ชัด หรือไม่ต้องการพูดให้ชัด หรือเฉย ๆ จำแนกตามโรงเรียน

๓. ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบนักเรียนชาวเขา

๓.๑ หาค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดจำแนกตามประเภทของปัญหาการพูด เฝ่า และโรงเรียน

๓.๒ เปรียบเทียบค่าร้อยละของปัญหาการพูดประเภทต่าง ๆ ที่พบในนักเรียนชาวเขา

๓.๓ หาค่าร้อยละของนักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงพยัญชนะเสียงสระ เสียงวรรณยุกต์ ในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามเฝ่าและโรงเรียน

๓.๔ แสดงรายละเอียดของเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ที่นักเรียนชาวเขาพูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ

ข้อมูลที่รวบรวมและจัดทำในปีการศึกษา ๒๕๒๑ ดังกล่าวข้างต้นได้นำไปใช้ในการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาในปีการศึกษา ๒๕๒๒ เพื่อให้ครูนำวิธีการที่ถูกต้องไปใช้แก้ไขการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาตามแผนดำเนินงานของการวิจัยเรื่องนี้*

ปีการศึกษา ๒๕๒๒

ในปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีข้อมูลซึ่งได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนชาวเขาก่อนการทดสอบและจากการทดสอบนักเรียนชาวเขาสองครั้ง คือเมื่อต้นปีการศึกษา เป็นการทดสอบก่อนที่ครูจะนำวิธีการที่ได้รับจากการอบรมไปใช้แก้ไขปัญหาการพูดของเด็ก และหลังจากที่ครูได้ทดลองใช้วิธีการแก้ไขแก่เด็กไปแล้วนั้น ได้ทำการวิเคราะห์และนำผลเสนอในรูปตารางเพื่อแสดงรายละเอียด ดังต่อไปนี้

๑. ข้อมูลซึ่งได้จากการสัมภาษณ์นักเรียนชาวเขาก่อนเข้ารับการทดสอบ

๑.๑ หาค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนชาวเขาที่มีทัศนคติต่อการพูดภาษาไทยในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามโรงเรียน

๑.๒ แสดงความแตกต่างของจำนวนนักเรียนชาวเขา ที่ต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดหรือไม่ต้องการพูดให้ชัดหรือเฉย ๆ จำแนกตามโรงเรียน

*ดูภาคผนวก

๑.๓ หากคำร้อยละของอิทธิพลของสภาพแวดล้อมในเชิงภาษาที่มีผลต่อการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา จำแนกตามโรงเรียน

๒. ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบนักเรียนชาวเขาสองครั้ง คือในตอนต้นปีการศึกษา ก่อนที่ครูจะนำวิธีแก้ไขปัญหาการพูดที่ได้รับจากการอบรมไปใช้กับนักเรียนชาวเขา และในตอนปลายปีการศึกษาหลังจากครูได้นำวิธีการแก้ไขปัญหาการพูดไปใช้กับนักเรียนชาวเขาแล้ว ได้ทำการวิเคราะห์และเสนอในรูปตาราง เพื่อเปรียบเทียบผลของการทดสอบทั้งสองครั้งดังต่อไปนี้

๒.๑ เปรียบเทียบ คำร้อยละ ของจำนวน นักเรียน ชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ ในลักษณะต่างๆ จำแนกตามเผ่าและโรงเรียน

๒.๒ เปรียบเทียบชนิดของเสียงพยัญชนะ เสียงสระและเสียงวรรณยุกต์ ที่นักเรียนชาวเขาพูดไม่ชัดในลักษณะต่างๆ จำแนกตามเผ่าและโรงเรียน

๒.๓ เปรียบเทียบจำนวนนักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ในลักษณะต่างๆ จำแนกตามครั้งในการทดสอบ

๒.๔ เปรียบเทียบเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ที่นักเรียนชาวเขาพูดไม่ชัดในลักษณะต่างๆ

๒.๕ เปรียบเทียบจำนวนเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ ที่นักเรียนชาวเขาพูดไม่ชัดในลักษณะต่างๆ จำแนกตามครั้งในการทดสอบ

๓. ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูสอนเด็กชาวเขาหลังจากได้นำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาการพูดไม่ชัดไปใช้กับเด็กชาวเขาแล้ว ได้วิเคราะห์และนำเสนอต่อไปนี้

๓.๑ แสดงจำนวนครูสอนเด็กชาวเขา จำแนกตามภูมิภาคหลังของครู ได้แก่ เพศ อายุ วุฒิ หน้าที่ และความเกี่ยวข้องกับการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

๒ ๒ แสดงความแตกต่างของจำนวนครูที่พูดภาษาไทยกลางและพูดภาษาไทยกลางกับภาษาท้องถิ่นในเวลาสอนและนอกเวลาสอน จำแนกตามโรงเรียนที่สอน

๓.๓ หาค่าของปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาจำแนกตามโรงเรียนที่สอน

๓.๔ หาค่าร้อยละของปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา หลังจากครูได้นำความรู้ในการอบรมไปใช้แล้ว จำแนกตามโรงเรียนที่สอน

๓.๕ หาค่าร้อยละของลักษณะการนำความรู้ที่ครูได้รับจากการอบรมไปใช้

๓.๖ หาค่าร้อยละของผลการที่ครูนำความรู้ที่ได้จากการอบรมไปใช้แก้ไขปัญหาการพูดของเด็กชาวเขา

๒.๗ หาค่าร้อยละของผลการที่ครูนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมไปถ่ายทอดต่อ

๓.๘ หาค่าร้อยละของปัญหาและอุปสรรคในการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้

๓.๙ หาค่าร้อยละของความต้องการการช่วยเหลือของครูเกี่ยวกับสอนพูดภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา

๓.๑๐ หาค่าร้อยละของความเห็นของครูเกี่ยวกับการจัดอบรมหากจะจัดขึ้นในคราว

ต่อไป

บทที่ ๔

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แบ่งพิจารณาตามลำดับปีการศึกษาที่ทำการวิจัยโดยแบ่งเป็นตอน ๆ และแสดงรายละเอียดไว้ในตาราง ดังต่อไปนี้

ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ได้แยกกล่าวเป็น ๓ ตอนคือ

ตอนที่ ๑ รายละเอียดที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูสอนเด็กชาวเขาเพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการอบรมครูสอนเด็กชาวเขา จำแนกได้ ๕ ประการ คือ

๑. รายละเอียดเกี่ยวกับภูมิหลังของครูในแต่ละโรงเรียน
๒. ความแตกต่างของจำนวนครูที่พูดภาษาไทยกลาง หรือภาษาไทยกลางและภาษาท้องถิ่นในเวลาสอนกับนอกเวลาสอน
๓. คำร้อยละเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยในลักษณะต่างๆ และการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา
๔. คำร้อยละเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาแต่ละเผ่าในแต่ละโรงเรียน
๕. คำร้อยละของความต้องการการช่วยเหลือของครูเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา

ตอนที่ ๒ รายละเอียดเกี่ยวกับนักเรียนชาวเขา จำแนกได้ ๒ ประการ คือ

๑. คำร้อยละของจำนวนนักเรียนชาวเขาที่มีทัศนคติต่อการพูดภาษาไทยของตนเอง
๒. ความแตกต่างของจำนวนนักเรียนชาวเขาที่ต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดหรือไม่ต้องการพูดให้ชัด หรือเฉย ๆ

ตอนที่ ๓ รายละเอียดเกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาไทยของนักเรียนชาวเขา จำแนกได้ ๔ ประการ คือ

๑. คำร้อยละของจำนวนนักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดประเภทต่าง ๆ
๒. เปรียบเทียบคำร้อยละของปัญหาการพูดประเภทต่าง ๆ ที่พบในนักเรียนชาวเขา
๓. คำร้อยละของจำนวนนักเรียนชาวเขา ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ
๔. รายละเอียดของเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ ที่นักเรียนชาวเขาพูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ

ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ได้แยกกล่าวเป็น ๓ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ รายละเอียดเกี่ยวกับนักเรียนชาวเขา จำแนกได้ ๓ ประการ คือ

๑. คำร้อยละของจำนวนนักเรียนชาวเขาที่มีทัศนคติต่อการพูดภาษาไทยในลักษณะต่าง ๆ
๒. ความแตกต่างของจำนวนนักเรียนชาวเขาที่ต้องการพูดภาษาไทยให้ชัด หรือไม่ต้องการพูดให้ชัด
๓. คำร้อยละของอิทธิพลของสภาพแวดล้อมในเชิงภาษาที่มีผลต่อการพูดภาษาไทยของนักเรียนชาวเขา

ตอนที่ ๒ รายละเอียดเกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัดของนักเรียนชาวเขาก่อนและหลังการที่ครูนำวิธีแก้ไขการพูดซึ่งได้รับจากการอบรมไปใช้

๑. เปรียบเทียบคำร้อยละของจำนวนนักเรียนชาวเขาแต่ละเผ่า ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ
๒. เปรียบเทียบชนิดของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่นักเรียนชาวเขาแต่ละเผ่าพูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ
๓. เปรียบเทียบจำนวนนักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ
๔. เปรียบเทียบผลการทดสอบ ๒ ครั้งเกี่ยวกับเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่นักเรียนชาวเขาพูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ

๕. เปรียบเทียบผลการทดสอบ ๒ ครั้งเกี่ยวกับจำนวนเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ที่นักเรียนชาวเขาพูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ

ตอนที่ ๓ รายละเอียดเกี่ยวกับการตอบแบบสอบถามของครูหลังจากครูนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาการพูดไม่ชัดไปใช้กับเด็กชาวเขา จำแนกได้หลายประการ ดังนี้

๑. แสดงภูมิหลังของครูสอนเด็กชาวเขา
๒. แสดงความแตกต่างของจำนวนครูที่พูดภาษาไทยกลางกับพูดภาษาไทยกลางและภาษาท้องถิ่น ในเวลาสอนและนอกเวลาสอน
๓. แสดงคำร้อยละของปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาของครู
๔. แสดงคำร้อยละของปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา หลังจากครูได้นำความรู้จากการอบรมไปใช้แล้ว
๕. แสดงคำร้อยละของลักษณะการนำความรู้ที่ครูได้รับจากการอบรมไปใช้
๖. แสดงคำร้อยละของผลการที่ครูนำความรู้ที่ได้จากการอบรมไปใช้แก้ปัญหาการพูดของเด็กชาวเขา
๗. แสดงคำร้อยละของผลการที่ครูนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมไปถ่ายทอดต่อ
๘. แสดงคำร้อยละของปัญหาและอุปสรรคในการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้
๙. แสดงคำร้อยละของความต้องการการช่วยเหลือของครูเกี่ยวกับการสอนพูดภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา
๑๐. แสดงคำร้อยละของความเห็นของครูเกี่ยวกับการจัดอบรมหากจะจัดขึ้นในคราวต่อไป

ตอนที่ ๑ รายละเอียดที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูสอนเด็กชาวเขา เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการจัดอบรมครู

สอนเด็กชาวเขา

ตาราง ๕ จำนวนครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการสอนพหุภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา

จำแนกตามโรงเรียน เพศ อายุ และวุฒิ

ปีการศึกษา ๒๕๒๑

จำนวนครู											
โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์	จำนวนครูทั้งหมด	อายุ				วุฒิ					
		เพศ	ชาย	หญิง	ต่ำกว่า ป.กศ.ต้น	ป.กศ.ต้น หรือ เทียบเท่า	ป.กศ.สูง อ.กศ. หรือ เทียบเท่า	ปริญญาตรีทางการศึกษา	ปริญญาตรีอื่นๆ (ไม่ใช่วิทางการศึกษา)	สูงกว่าปริญญาตรี	
กาญจนบุรี	๑๔	๕	๔	๙	๑	๒	๑	๖	๒	—	—
เพชรบูรณ์	๑๒	๗	๕	๕	๑	—	—	๔	๑	—	—
ตาก	๑๕	๖	๙	๓	๒	—	—	๑๑	๒	—	๑
เชียงราย	๑๘	๑๐	๘	๖	๑	—	๑	๕	๑	—	—
เพชรบุรี	๑	—	๑	๑	—	—	—	๑	—	—	—
เชียงใหม่	๖	๒	๔	๓	—	๒	๑	๓	—	—	—
แม่ฮ่องสอน	๑๐	๘	๒	๖	๔	—	—	๔	๑	—	—
รวม	๘๐	๔๒	๓๘	๕๒	๒๒	๔	๒	๓๔	๗	๓	๑

จากตาราง ๕ แสดงว่าครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน ๑๔ คน เป็นชาย ๙ คน หญิง ๕ คน มีอายุระหว่าง ๒๑-๓๐ ปี ๔ คน ๓๑-๔๐ ปี ๗ คน ๔๑-๕๐ ปี ๒ คน และ ๕๑-๖๐ ปี ๑ คน มีวุฒิระดับ ป.กศ.ต้น หรือเทียบเท่า ๖ คน ป.กศ.สูง อ.กศ. หรือเทียบเท่า ๖ คน และปริญญาตรีทางการศึกษา ๒ คน

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน ๑๒ คน เป็นชาย ๗ คน หญิง ๕ คน มีอายุระหว่าง ๒๑-๓๐ ปี ๙ คน และ ๓๑-๔๐ ปี ๓ คน มีวุฒิปริญญาต่ำกว่า ป.กศ. ต้น ๑ คน ป.กศ. ต้นหรือเทียบเท่า ๔ คน ป.กศ.สูง,อ.กศ. หรือเทียบเท่า ๔ คน ปริญญาตรีทางการศึกษา ๑ คน และปริญญาตรีอื่นๆ ๒ คน

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดตาก จำนวน ๑๙ คน เป็นชาย ๖ คน หญิง ๑๓ คน มีอายุระหว่าง ๒๑-๓๐ ปี ๑๓ คน ๓๑-๔๐ ปี ๖ คน มีวุฒิปริญญาต่ำกว่า ป.กศ.ต้น ๒ คน ป.กศ. ต้น หรือเทียบเท่า ๑๑ คน ป.กศ. สูง อ.กศ. หรือเทียบเท่า ๓ คน ปริญญาตรีทางการศึกษา ๒ คน และสูงกว่าระดับปริญญาตรี ๑ คน

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเชียงราย จำนวน ๑๘ คน เป็นชาย ๑๐ คน หญิง ๘ คน มีอายุระหว่าง ๒๑-๓๐ ปี ๑๖ คน ๓๑-๔๐ ปี ๑ คน และ ๔๑-๕๐ ปี ๑ คน มีวุฒิปริญญาต่ำกว่า ป.กศ. ต้นหรือเทียบเท่า ๕ คน ป.กศ. สูง อ.กศ. หรือเทียบเท่า ๑๐ คน ปริญญาตรีทางการศึกษา ๑ คนและปริญญาตรีอื่นๆ ๑ คน

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเพชรบุรี จำนวน ๑ คน เป็นหญิงมีอายุระหว่าง ๒๑-๓๐ ปี และมีวุฒิปริญญาต่ำกว่า ป.กศ.ต้น หรือเทียบเท่า

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๖ คน เป็นชาย ๒ คน หญิง ๔ คน มีอายุระหว่าง ๒๑-๓๐ ปี ๓ คน ๓๑-๔๐ ปี ๑ คน และ ๔๑-๕๐ ปี ๒ คน มีวุฒิปริญญาต่ำกว่า ป.กศ.ต้น หรือเทียบเท่า ๓ คน และระดับ ป.กศ. หรือเทียบเท่า ๓ คน

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน ๑๐ คน เป็นชาย ๘ คน หญิง ๒ คน มีอายุระหว่าง ๒๑-๓๐ ปี ๖ คน ๓๑-๔๐ ปี ๔ คน มีวุฒิปริญญาต่ำกว่า ป.กศ.ต้น หรือเทียบเท่า ๔ คน ป.กศ.สูง อ.กศ. หรือเทียบเท่า ๕ คน และระดับปริญญาตรีทางการศึกษา ๑ คน

ตาราง ๖ จำนวนครูที่พูดภาษาไทยกลางหรือภาษาไทยกลางและภาษาท้องถิ่นทั้งในและนอกเวลาสอน ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน

ปีการศึกษา ๒๕๒๑

โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวน ครู ทั้งหมด	ภาษาที่ครูพูดในเวลาและนอกเวลาสอนเด็ก			
		ภาษาที่พูดในเวลาสอนเด็ก		ภาษาที่พูดนอกเวลาสอนเด็ก	
		ไทยกลาง	ไทยกลาง + ท้องถิ่น	ไทยกลาง	ไทยกลาง + ท้องถิ่น
กาญจนบุรี	๑๔	๑๔	—	๑๔	—
เพชรบูรณ์	๑๒	๑๑	๑	๑๑	๑
ตาก	๑๙	๑๙	—	๑๙	—
เชียงราย	๑๘	๑๘	—	๘	๑๐
เพชรบุรี	๑	๑	—	๑	—
เชียงใหม่	๖	๔	๒	๔	๒
แม่ฮ่องสอน	๑๐	๘	๒	๘	๒
รวม	๘๐	๗๕	๕	๖๕	๑๕

จากตาราง ๖ แสดงว่าครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน ๑๔ คน พูดภาษาไทยกลางในและนอกเวลาสอนเด็กทั้ง ๑๔ คน

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเพชรบูรณ์ จำนวน ๑๒ คน พูดภาษาไทยกลางทั้งในและนอกเวลาสอนเด็ก ๑๑ คน ส่วนอีก ๑ คนนั้นพูดภาษาไทยกลางและภาษาท้องถิ่นทั้งในและนอกเวลาสอนเด็ก

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดตาก จำนวน ๑๙ คน พูดภาษาไทยกลางทั้งในและนอกเวลาสอนเด็กทั้ง ๑๙ คน

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเชียงราย จำนวน ๑๘ คน พูดภาษาไทยกลางในเวลาสอนเด็กทั้ง ๑๘ คน แต่นอกเวลาสอนเด็ก พูดภาษาไทยกลาง เพียง ๘ คน ส่วนอีก ๑๐ คน พูดทั้งภาษาไทยกลางและภาษาท้องถิ่น

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเพชรบุรี จำนวน ๑ คน พูดภาษาไทยกลางทั้งในและนอกเวลาสอนเด็ก

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน ๖ คน พูดภาษาไทยกลางทั้งในและนอกเวลาสอนเด็ก ๔ คน ส่วนอีก ๒ คน พูดภาษาไทยกลางและภาษาท้องถิ่นทั้งในและนอกเวลาสอนเด็ก

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน ๑๐ คน พูดภาษาไทยกลางทั้งในและนอกเวลาสอนเด็ก ๘ คน ส่วนอีก ๒ คน พูดภาษาไทยกลางและภาษาท้องถิ่นทั้งในและนอกเวลาสอนเด็ก

ตาราง ๗ คำร้อยละของปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาในลักษณะต่าง ๆ ของครู
ที่ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวน ครู ทั้งหมด	ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา*							
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘
กาญจนบุรี	๑๔	๖๔.๒๙	๒๘.๕๗	๕๗.๑๔	๗.๑๔	๓๕.๗๑	๖๔.๒๙	๗.๑๔	๗๘.๕๗
เพชรบูรณ์	๑๒	๖๖.๖๗	๒๕.๐๐	๕๐.๐๐	๓๓.๓๓	๕๐.๐๐	๕๘.๓๓	๓๓.๓๓	๕๘.๓๓
ตาก	๑๙	๘๔.๒๑	๓๑.๕๘	๔๒.๑๑	๓๑.๕๘	๓๔.๗๔	๓๑.๕๘	๑๐.๕๓	๘๔.๒๑
เชียงราย	๑๘	๘๓.๓๓	๒๒.๒๒	๕๐.๐๐	๕๐.๐๐	๘๓.๓๓	๓๘.๘๘	๒๗.๗๘	๖๖.๖๗
เพชรบุรี	๑	๑๐๐	—	—	๑๐๐	—	๑๐๐	—	—
เชียงใหม่	๖	๑๖.๖๗	—	๑๖.๖๗	—	๖๖.๖๗	๘๓.๓๓	—	๑๖.๖๗
แม่ฮ่องสอน	๑๐	๗๐.๐๐	๑๐.๐๐	๓๐.๐๐	๓๐.๐๐	๙๐.๐๐	๑๐.๐๐	๑๐.๐๐	๘๐.๐๐

* ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา

๑. เด็กฟังท่านเข้าใจ แต่เด็กไม่สามารถเลียนเสียงคำที่ถูกต้องของท่านได้
๒. ท่านไม่ทราบว่าเพราะเหตุใดจึงออกเสียงนั้น ๆ ไม่ได้
๓. ท่านทราบว่าเด็กออกเสียงนั้น ๆ ไม่ได้ แต่ไม่ทราบวิธีที่จะแก้ไขให้เด็กออกเสียงได้ถูกต้อง
๔. เด็กพูดภาษาไทยไม่ชัดเจนถึงกับสื่อความหมายได้ไม่ถูกต้อง
๕. การที่เด็กพูดภาษาไทยได้ไม่ถูกต้องทำให้เขียนภาษาไทยไม่ถูกต้องด้วย
๖. เด็กเขียนได้ถูกต้องแต่ออกเสียงพูดหรืออ่านไม่ถูกต้อง
๗. เด็กไม่สนใจฝึกพูดภาษาไทยให้ถูกต้อง
๘. ท่านขาดคู่มือที่จะช่วยในการแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยให้แก่เด็กโดยตรง

จากตาราง ๗ แสดงว่า ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดกาญจนบุรี ที่สูงเป็นอันดับแรกคือ ปัญหาในข้อ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๗๘.๕๗ รองลงมาคือปัญหาในข้อ ๑ และ ๖ ร้อยละ ๖๔.๒๙ อันดับที่ ๓ คือปัญหาในข้อ ๓ ร้อยละ ๕๗.๑๔ อันดับที่ ๔ คือปัญหาในข้อ ๕ ร้อยละ ๓๕.๗๑ และอันดับสุดท้ายคือปัญหาในข้อ ๔ และ ๗ ร้อยละ ๗.๑๔

ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่สูงเป็นอันดับแรกคือ ปัญหาในข้อ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๖๗ อันดับที่ ๒ คือ ปัญหาในข้อ ๖ และ ๘ ร้อยละ ๕๘.๓๓ อันดับที่ ๓ คือปัญหาในข้อ ๓ และ ๕ ร้อยละ ๕๐ อันดับที่ ๔ คือปัญหาในข้อ ๔ และ ๗ ร้อยละ ๓๓.๓๓ และอันดับสุดท้าย คือ ปัญหาในข้อ ๒ ร้อยละ ๒๕

ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดตากที่สูงเป็นอันดับแรก คือ ปัญหาในข้อ ๑ และ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๘๔.๒๑ อันดับที่ ๒ คือ ปัญหาในข้อ ๓ ร้อยละ ๔๒.๑๑ อันดับที่ ๓ คือปัญหาในข้อ ๕ ร้อยละ ๓๔.๗๔ อันดับที่ ๔ คือปัญหาในข้อ ๒, ๔ และ ๖ ร้อยละ ๓๑.๕๘ และอันดับสุดท้าย คือปัญหาในข้อ ๗ ร้อยละ ๑๐.๕๓

ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเชียงราย ที่สูงเป็นอันดับแรก คือ ปัญหาในข้อ ๑ และ ๕ คิดเป็นร้อยละ ๘๓.๓๓ อันดับที่ ๒ คือ ปัญหาในข้อ ๘ ร้อยละ ๖๖.๖๗ อันดับที่ ๓ คือปัญหาในข้อ ๓ และ ๔ ร้อยละ ๕๐ อันดับที่ ๔ คือปัญหาในข้อ ๖ ร้อยละ ๓๘.๘๙ อันดับที่ ๕ คือปัญหาในข้อ ๗ ร้อยละ ๒๗.๗๘ และอันดับสุดท้าย คือปัญหาในข้อ ๒ ร้อยละ ๒๒.๒๒

ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเพชรบุรี มีระดับสูงเท่ากันข้อ ๑, ๔ และ ๖ คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ ส่วนปัญหาในข้ออื่น ๆ ไม่มี

ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเชียงใหม่ที่สูงเป็นอันดับแรก คือปัญหาในข้อ ๖ คิดเป็นร้อยละ ๘๓.๓๓ อันดับที่ ๒ คือ

ปัญหาในข้อ ๕ คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๖๗ และอันดับสุดท้าย คือปัญหาในข้อ ๑,๓,๕ และ ๘ ซึ่งเป็นร้อยละ ๑๖.๖๗ ส่วนปัญหาในข้อ ๒,๔ และ ๗ นั้นไม่มี

ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดแม่ฮ่องสอนที่สูงเป็นอันดับแรก คือปัญหาในข้อ ๕ คิดเป็นร้อยละ ๙๐ อันดับที่สอง คือปัญหาในข้อ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๘๐ อันดับที่ ๓ คือปัญหาในข้อ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๗๐ อันดับที่ ๔ คือปัญหาในข้อ ๓,๔ และ ๕ คิดเป็นร้อยละ ๓๐ และอันดับสุดท้าย คือปัญหาในข้อ ๒,๖ และ ๗ ที่คิดเป็นร้อยละ ๑๐

ตาราง ๘ คำร้อยละของปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์	จำนวนครูทั้งหมด	ปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา*									
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
กาญจนบุรี	๑๔	๗.๑๔	๑๔.๒๘	๒๘.๕๗	๒๘.๕๗	๑๔.๒๘	๒๘.๕๗	๑๔.๒๘	๕๐.๐๐	๑๔.๒๘	๑๔.๒๘
	๑๒	๕๐.๐๐	๒๕.๐๐	๓๓.๓๓	—	๔๑.๖๗	๕๐.๐๐	๘.๓๓	๓๓.๓๓	๘.๓๓	—
ตาก	๑๕	๓๑.๕๘	๑๔.๗๕	๓๖.๘๘	๒๖.๓๒	๔๗.๓๓	๖๘.๔๒	๑๕.๗๕	๓๖.๘๘	—	๑๐.๕๓
	๑๘	๓๘.๘๘	๒๗.๗๘	๖๑.๑๑	๒๒.๒๒	๗๒.๒๒	๕๕.๕๖	๑๑.๑๑	๕๕.๕๖	—	๕.๕๖

* ปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา

๑. ออกเสียงพยัญชนะต้นไม่ได้
๒. ออกเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงอื่น
๓. ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ได้
๔. ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำเป็นเสียงอื่น
๕. ออกเสียงตัวสะกดในคำไม่ได้
๖. ออกเสียงตัวสะกดเป็นเสียงอื่น
๗. ออกเสียงสระบางเสียงไม่ได้

๘. ออกเสียงสระเป็นเสียงอื่น
 ๙. ออกเสียงวรรณยุกต์บางเสียงไม่ได้
 ๑๐. ออกเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงอื่น

จากตาราง ๘ แสดงว่าปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดกาญจนบุรี มีตั้งแต่ปัญหาในข้อ ๑ ถึงข้อ ๑๐ โดยมีปัญหาในข้อ ๘ มากเป็นอันดับที่ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๕๐ ปัญหาในข้อ ๓, ๔ และ ๖ เป็นอันดับที่ ๒ คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๕๗ ปัญหาในข้อ ๒, ๕, ๗, ๙ และ ๑๐ เป็นอันดับที่ ๓ คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๒๙ และมีปัญหาในข้อ ๑ มากเป็นอันดับสุดท้าย คิดเป็นร้อยละ ๗.๑๔

ปัญหาที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเพชรบูรณ์ มีเกือบทุกปัญหายกเว้นปัญหาในข้อ ๔ และข้อ ๑๐ ปัญหาที่มีมากเป็นอันดับแรก คือ ปัญหาในข้อ ๑ และข้อ ๖ คิดเป็นร้อยละ ๕๐ อันดับ ๒ คือปัญหาในข้อ ๕ คิดเป็นร้อยละ ๔๑.๖๗ อันดับ ๓ คือปัญหาในข้อ ๓ และข้อ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓๓ อันดับ ๔ คือปัญหาในข้อ ๒ คิดเป็นร้อยละ ๒๕ และอันดับสุดท้าย คือปัญหาในข้อ ๗ และ ๙ คิดเป็นร้อยละ ๘.๓๓

ปัญหาที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดตาก มีเกือบทุกปัญหายกเว้นปัญหาในข้อ ๙ ปัญหาที่มีมากเป็นอันดับแรก คือปัญหาในข้อ ๖ คิดเป็นร้อยละ ๖๘.๔๒ อันดับ ๒ คือปัญหาในข้อ ๕ คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๓๗ อันดับ ๓ คือปัญหาในข้อ ๓ และข้อ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๘๔ อันดับ ๔ คือปัญหาในข้อ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๕๘ อันดับ ๕ คือปัญหาในข้อ ๔ คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๓๒ อันดับ ๖ คือปัญหาในข้อ ๒ และข้อ ๗ คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๗๙ และอันดับสุดท้าย คือปัญหาในข้อ ๑๐ คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๕๓

ปัญหาที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเชียงราย มีเกือบทุกปัญหายกเว้นปัญหาในข้อ ๙ ปัญหาที่มีมากเป็นอันดับแรก คือปัญหาในข้อ ๕ คิดเป็นร้อยละ ๗๒.๒๒ อันดับ ๒ คือปัญหาในข้อ ๓ คิดเป็นร้อยละ ๖๑.๑๑ อันดับ ๓ คือ

ปัญหาในข้อ ๖ และข้อ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๕๖ อันดับที่ ๔ คือปัญหาในข้อ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๘๘ อันดับที่ ๕ คือปัญหาในข้อ ๒ คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๗๘ อันดับที่ ๖ คือปัญหาในข้อ ๔ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๒๒ อันดับที่ ๗ คือปัญหาในข้อ ๗ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๑๑ และอันดับสุดท้าย คือปัญหาในข้อ ๑๐ คิดเป็นร้อยละ ๕.๕๖

ตาราง ๕ ค่าร้อยละของปัญหาการออกเสียงพยางค์ภาษาไทยของเด็กชาวเขาโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดกาญจนบุรี ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดกาญจนบุรี จำแนกตามเผ่า

จำนวนครู ๑๔ คน

เผ่า	ปัญหาการออกเสียงพยางค์ภาษาไทยของเด็กชาวเขาจังหวัดกาญจนบุรี*									
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
เย้า	-	-	๗.๑๔	๗.๑๔	-	-	-	-	-	-
กะเหรี่ยง	๗.๑๔	๗.๑๔	๒๘.๕๗	๒๑.๔๓	๑๔.๒๙	๒๑.๔๓	๗.๑๔	๒๘.๕๗	๒๑.๔๓	๑๔.๒๙

* ปัญหาการออกเสียงพยางค์ภาษาไทยของเด็กชาวเขา จังหวัดกาญจนบุรี

๑. ออกเสียงพยัญชนะต้นไม่ได้
๒. ออกเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงอื่น
๓. ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ได้
๔. ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำเป็นเสียงอื่น
๕. ออกเสียงตัวสะกดในคำไม่ได้
๖. ออกเสียงตัวสะกดเป็นเสียงอื่น
๗. ออกเสียงสระบางเสียงไม่ได้
๘. ออกเสียงสระเป็นเสียงอื่น
๙. ออกเสียงวรรณยุกต์บางเสียงไม่ได้
๑๐. ออกเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงอื่น

จากตาราง ๙ แสดงว่า ปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ จังหวัดกาญจนบุรีมีดังนี้ เผ่าเข้ามีปัญหาในข้อ ๓ และ ๔ เพียง ๒ ข้อ ในปริมาณมากเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ ๗.๑๔ เผ่ากะเหรี่ยงมีปัญหาในข้อ ๓ และข้อ ๘ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๕๗ อันดับ ๒ คือปัญหาในข้อ ๔,๖ และ ๙ คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๔๒ อันดับ ๓ คือปัญหาในข้อ ๕ และข้อ ๑๐ คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๒๙ อันดับสุดท้ายคือปัญหาในข้อ ๑,๒ และ ๗ คิดเป็นร้อยละ ๗.๑๔

ตาราง ๑๐ คำร้อยละของปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเพชรบูรณ์ จำแนกตามเผ่า

จำนวนครู ๑๒ คน

เผ่า	ปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาจังหวัดเพชรบูรณ์*									
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
ม้ง	๕๐.๐๐	๓๓.๓๓	๑๖.๖๗	—	๔๑.๖๗	๕๐.๐๐	๘.๓๓	๓๓.๓๓	—	—
ลีซอ	๘.๓๓	๘.๓๓	—	—	—	๘.๓๓	—	๘.๓๓	๘.๓๓	—

* ปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา จังหวัดเพชรบูรณ์

๑. ออกเสียงพยัญชนะต้นไม่ได้
๒. ออกเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงอื่น
๓. ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ได้
๔. ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำเป็นเสียงอื่น
๕. ออกเสียงตัวสะกดในคำไม่ได้
๖. ออกเสียงตัวสะกดเป็นเสียงอื่น

๗. ออกเสียงสระบางเสียงไม่ได้
 ๘. ออกเสียงสระเป็นเสียงอื่น
 ๙. ออกเสียงวรรณยุกต์บางเสียงไม่ได้
 ๑๐. ออกเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงอื่น

จากตาราง ๑๐ แสดงว่า ปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ จังหวัดเพชรบูรณ์ มีดังนี้ เผ่าม้งมีปัญหาในข้อ ๑, และ ๖ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๕๐ อันดับที่ ๒ คือปัญหาในข้อ ๕ คิดเป็นร้อยละ ๔๑.๖๗ อันดับ ๓ คือปัญหาในข้อ ๒, และข้อ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓๓ อันดับ ๔ คือปัญหาในข้อ ๓ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖๗ อันดับสุดท้าย คือปัญหาในข้อ ๗ คิดเป็นร้อยละ ๘.๓๓ ส่วนปัญหาในข้ออื่น ๆ ไม่มี เผ่าลีซอมีปัญหาในข้อ ๑, ๒, ๖, ๘ และ ๙ มากเท่า ๆ กัน คิดเป็นร้อยละ ๘.๓๓ และไม่มีปัญหาในข้ออื่น

ตาราง ๑๑ ค่าร้อยละของปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดตาก ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดตาก จำแนกตามเผ่า

จำนวนครู ๑๙ คน

เผ่า	ปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาจังหวัดตาก*									
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
ม้ง	๑๕.๗๙	๑๐.๕๒	๒๖.๓๒	—	๓๖.๘๔	๕๒.๖๓	๑๕.๗๙	๒๖.๓๒	—	—
เย้า	—	๕.๒๖	๑๐.๕๒	๑๕.๗๙	๑๐.๕๒	๕.๒๖	๕.๒๖	—	—	—
อีเก้อ	—	—	—	—	๕๗.๘๙	—	—	—	—	—
กะเหรี่ยง	๑๕.๗๙	๕.๒๖	๑๐.๕๒	—	๒๑.๐๕	๒๑.๐๕	๕.๒๖	๑๐.๕๒	—	๕.๒๖
ลีซอ	—	๑๐.๕๒	๑๐.๕๒	๑๕.๕๒	๒๑.๐๕	๑๐.๕๒	—	๕.๒๖	—	๕.๒๖
มูเซอ	—	—	๕.๒๖	—	๑๐.๕๒	๕.๒๖	—	๕.๒๖	—	—

***ปัญหาการออกเสียงพยางค์ภาษาไทยของเด็กชาวเขา จังหวัดตาก**

๑. ออกเสียงพยัญชนะต้นไม่ได้
๒. ออกเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงอื่น
๓. ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ได้
๔. ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำเป็นเสียงอื่น
๕. ออกเสียงตัวสะกดในคำไม่ได้
๖. ออกเสียงตัวสะกดเป็นเสียงอื่น
๗. ออกเสียงสระบางเสียงไม่ได้
๘. ออกเสียงสระเป็นเสียงอื่น
๙. ออกเสียงวรรณยุกต์บางเสียงไม่ได้
๑๐. ออกเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงอื่น

จากตาราง ๑๑ แสดงว่า ปัญหาการออกเสียงพยางค์ภาษาไทยของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ จังหวัดตากมีดังนี้

เผ่าม้งมีปัญหาในข้อ ๖ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๕๒.๖๓ อันดับที่ ๒ คือ ปัญหาในข้อ ๕ คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๘๔ อันดับที่ ๓ คือปัญหาในข้อ ๓ และ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๓๒ อันดับสุดท้าย คือปัญหาในข้อ ๒ คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๕๒ ส่วนปัญหาในข้ออื่นๆ ไม่มี

เผ่าเย้ามีปัญหาในข้อ ๔ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๗๙ อันดับที่ ๒ คือ ปัญหาในข้อ ๓ และ ๕ คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๕๒ อันดับสุดท้าย คือปัญหาในข้อ ๒, ๖ และ ๗ คิดเป็นร้อยละ ๕.๒๖ ส่วนปัญหาในข้ออื่นๆ ไม่มี

เผ่าอีก็อมีปัญหาในข้อ ๕ เพียงข้อเดียว คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๘๙

เผ่ากะเหรี่ยงมีปัญหาในข้อ ๕ และ ๖ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๐๕ อันดับที่ ๒ คือปัญหาในข้อ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๗๙ อันดับที่ ๓ คือปัญหาในข้อ ๓ และ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๕๒ อันดับสุดท้าย คือปัญหาในข้อ ๒, ๗ และ ๑๐ คิดเป็นร้อยละ ๕.๒๖ ส่วนปัญหาในข้อ ๔ และ ๙ ไม่มี

เผ่าลีซอมีปัญหาในข้อ ๕ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๐๕ อันดับ ๒ คือ ปัญหาในข้อ ๒,๓,๔ และ ๖ คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๕๒ อันดับสุดท้าย คือปัญหาในข้อ ๘ และ ๑๐ คิดเป็นร้อยละ ๕.๒๖ ส่วนปัญหาในข้อ ๑,๗ และ ๙ ไม่มี

เผ่ามูเซอมีปัญหาในข้อ ๕ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๕๒ และอันดับรองลงมา คือปัญหาในข้อ ๓,๖ และ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๕.๒๖ ส่วนปัญหาในข้ออื่น ๆ ไม่มี

ตาราง๑๒ คำร้อยละของปัญหาการออกเสียงพยางค์ภาษาไทยของเด็กชาวเขาโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเชียงราย ที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จำแนกตามเผ่า

จำนวนครู ๑๘ คน

เผ่า	ปัญหาการออกเสียงพยางค์ภาษาไทยของเด็กชาวเขาจังหวัดเชียงราย*									
	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
ม้ง	๒๒.๒๒	๕.๕๖	๒๗.๗๘	๒๒.๒๒	๓๓.๓๓	๑๖.๖๘	๕.๕๖	๒๒.๒๒	—	๕.๕๖
เย้า	๑๑.๑๑	๕.๕๖	๕.๕๖	—	—	—	—	—	—	—
อีเกอ	๒๒.๒๒	—	๕.๕๖	—	๓๘.๘๘	๒๒.๒๒	๕.๕๖	๑๑.๑๒	—	—
กะเหรี่ยง	๑๑.๑๒	๕.๕๖	๑๑.๑๒	๕.๕๖	๒๗.๗๘	๒๒.๒๒	—	๕.๕๖	—	—
ลีซอ	๓๘.๘๘	๑๑.๑๒	๒๗.๗๘	—	๒๗.๗๘	๒๗.๗๘	—	๒๒.๒๒	—	—
มูเซอ	๑๖.๖๘	—	๑๖.๖๘	—	๑๑.๑๒	๑๑.๑๒	๕.๕๖	๕.๕๖	—	—

* ปัญหาการออกเสียงพยางค์ภาษาไทยของเด็กชาวเขา จังหวัดเชียงราย

๑. ออกเสียงพยัญชนะต้นไม่ได้
๒. ออกเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงอื่น
๓. ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ได้
๔. ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำเป็นเสียงอื่น
๕. ออกเสียงตัวสะกดในคำไม่ได้
๖. ออกเสียงตัวสะกดเป็นเสียงอื่น

- ๗. ออกเสียงสระบางเสียงไม่ได้
- ๘. ออกเสียงสระเป็นเสียงอื่น
- ๙. ออกเสียงวรรณยุกต์บางเสียงไม่ได้
- ๑๐. ออกเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงอื่น

จากตาราง ๑๒ แสดงว่าปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ จังหวัดเชียงรายมีดังนี้

เผ่าม้งมีปัญหาในข้อ ๕ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓๓ อันดับ ๒ คือปัญหาในข้อ ๓ คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๗๘ อันดับ ๓ คือปัญหาในข้อ ๑,๔ และ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๒๒ อันดับ ๔ คือปัญหาในข้อ ๖ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖๗ อันดับสุดท้ายคือปัญหาในข้อ ๒,๗ และ ๑๐ คิดเป็นร้อยละ ๕.๕๖ ส่วนปัญหาในข้อ ๙ ไม่มี

เผ่าเย้ามีปัญหาในข้อ ๑๑ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๑๑ และอันดับรองลงมา คือปัญหาในข้อ ๒ และ ๓ คิดเป็นร้อยละ ๕.๕๖ ส่วนปัญหาในข้ออื่น ๆ ไม่มี

เผ่าอีเกอมีปัญหาในข้อ ๕ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๘๘ อันดับ ๒ คือปัญหาในข้อ ๑ และ ๖ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๒๒ อันดับ ๓ คือปัญหาในข้อ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๑๒ อันดับสุดท้าย คือปัญหาในข้อ ๓ และ ๗ คิดเป็นร้อยละ ๕.๕๖ ปัญหาในข้ออื่น ๆ ไม่มี

เผ่ากะเหรี่ยงมีปัญหาในข้อ ๕ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๗๘ อันดับ ๒ คือปัญหาในข้อ ๖ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๒๒ อันดับ ๓ คือปัญหาในข้อ ๑ และ ๓ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๑๒ อันดับสุดท้ายคือปัญหาในข้อ ๒,๔ และ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๕.๕๖ ปัญหาในข้อ ๗,๙ และ ๑๐ ไม่มี

เผ่าลีซอมีปัญหาในข้อ ๑ สูงเป็นร้อยละ ๓๘.๘๘ อันดับ ๒ คือปัญหาในข้อ ๓,๔ และ ๖ คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๗๘ อันดับ ๓ คือ ปัญหาในข้อ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๒๒ อันดับสุดท้ายคือปัญหาในข้อ ๒ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๑๒ ปัญหาในข้ออื่น ๆ ไม่มี

เผ่ามูเซอมีปัญหาในข้อ ๑ และ ๓ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖๗ อันดับ ๒ คือปัญหาในข้อ ๕ และ ๖ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๑๒ อันดับสุดท้ายคือปัญหาในข้อ ๗ และ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๕.๕๖ ปัญหาในข้ออื่น ๆ ไม่มี

ตาราง ๑๓ คําร้อยละของความต้องการช่วยเหลือด้านต่าง ๆ เกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหการสอนพุดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาที่ได้จากการตอบแบบ

สอถามของครู

โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวนครู ทั้งหมด	ความต้องการความช่วยเหลือของครูเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหการสอนพุดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา*																
		๑	๒	๓	๔	๕						๖		๗	๘	๙		
						๕.๑	๕.๒	๕.๓	๕.๔	๕.๕	๖.๑	๖.๒	๖.๓			๙.๑	๙.๒	๙.๓
กาญจนบุรี	๑๔	๗๘.๕๓	๖๔.๒๔	๖๔.๒๔	๕๐.๐๐	๓๕.๗๑	๒๘.๕๓	—	๗.๑๔	—	๔๒.๘๖	๒๘.๕๓	๒๘.๕๓	๗.๑๔	—	—	—	
เพชรบูรณ์	๑๒	๖๖.๖๗	๗๕.๐๐	๔๑.๖๗	๖๖.๖๗	๓๓.๓๓	๔๐.๐๐	—	—	๘.๓๓	๒๕.๐๐	๓๓.๓๓	๑๖.๖๗	—	—	๘.๓๓	—	
ตาก	๑๔	๗๘.๕๓	๗๘.๕๓	๗๘.๕๓	๕๐.๐๐	๓๕.๗๑	๒๘.๕๓	๕.๐๐	๒๑.๐๐	๑๕.๗๑	๓๖.๘๖	๒๖.๖๗	๑๕.๗๑	—	—	—	๕.๐๐	
เชียงใหม่	๑๘	๖๖.๖๗	๗๕.๐๐	๔๑.๖๗	๖๖.๖๗	๓๓.๓๓	๔๐.๐๐	—	—	๘.๓๓	๒๕.๐๐	๓๓.๓๓	๑๖.๖๗	—	—	—	—	

* ความต้องการช่วยเหลือของครูเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหการสอนพุดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา

๑. ต้องการทราบวิธีแก้ไขเพื่อช่วยให้เด็กชาวเขาออกเสียงได้ถูกต้อง ๗. ต้องการรับการอบรมทางไปรษณีย์
๒. ต้องการเอกสารหรือคู่มือประกอบการสอนภาษาไทย ๘. ต้องการให้วิทยากรไปให้คำแนะนำหรือจัดอบรมที่ ร.ร. ของท่าน
๓. ต้องการให้ครูผู้สอนการออกเสียงพุดภาษาไทย ๙. อื่น ๆ ถ้ามี (โปรดระบุ)
๔. ต้องการรับการอบรมวิธีฝึกแก้ไขปัญหการพุดภาษาไทยของเด็กชาวเขา ๙.๑ สถานที่ให้การอบรมแล้วแต่จะเห็นเหมาะสม
- ๕.๑ ระยะเวลาอบรม ๑ สัปดาห์ ๙.๒ สถานที่ให้การอบรมควรเป็นที่วัด
- ๕.๒ " " ๒ " ๙.๓ สถานที่ให้การอบรมควรเป็นในมหาวิทยาลัย
- ๕.๓ " " ๓ " ๙.๔ สถานที่ให้การอบรมจะเป็นที่ใดก็ได้
- ๕.๔ " " ๔ " ๙.๕ " " มากกว่า ๑ เดือน

๖.๑ ช่วงเวลาที่ท่านพอใจจะเข้ารับการอบรม ปลายเดือนมีนาคม-เมษายน

๖.๒ ช่วงเวลาที่ท่านพอใจจะเข้ารับการอบรม เดือนเมษายน

๖.๓ ช่วงเวลาที่ท่านพอใจจะเข้ารับการอบรม ปลายเดือนเมษายน-ต้นเดือนพฤษภาคม

จากตาราง ๑๓ แสดงว่า ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดกาญจนบุรี ต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาการสอนพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา ข้อ ๑ และ ๒ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๗๘.๕๗ อันดับ ๒ คือ ข้อ ๓ คิดเป็นร้อยละ ๖๔.๒๙ อันดับ ๓ คือข้อ ๔ และ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๕๐ อันดับ ๔ คือข้อ ๖.๑ คิดเป็นร้อยละ ๔๒.๘๖ อันดับ ๕ คือข้อ ๕.๑ คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๗๑ อันดับ ๖ คือข้อ ๕.๒ และ ๖.๓ คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๕๗ อันดับ สุดท้ายคือ ข้อ ๕.๔, ๖.๒, ๗.๑ และ ๙.๒ คิดเป็นร้อยละ ๗.๑๔ ส่วนข้ออื่นๆ ไม่มี

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเพชรบูรณ์ต้องการความช่วยเหลือ ข้อ ๒ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๗๕ อันดับ ๒ คือข้อ ๑ และ ๔ คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๖๗ อันดับ ๓ คือข้อ ๕.๒ และข้อ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๕๐ อันดับ ๓ คือข้อ ๓ คิดเป็นร้อยละ ๔๑.๖๗ อันดับ ๔ คือข้อ ๕.๑ และข้อ ๗ คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓๓ อันดับ ๕ คือข้อ ๖.๑ และ ๖.๒ คิดเป็นร้อยละ ๒๕ อันดับ ๖ คือข้อ ๗ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖๗ อันดับสุดท้าย คือ ๕.๕ และ ๙.๓ คิดเป็นร้อยละ ๘.๓๓ ส่วนข้ออื่นๆ ไม่มี

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดตาก ต้องการความช่วยเหลือ ข้อ ๘ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๘๙.๑๗ อันดับ ๒ คือข้อ ๑ และ ๒ คิดเป็นร้อยละ ๗๘.๙๕ อันดับ ๓ คือข้อ ๓ คิดเป็นร้อยละ ๗๓.๖๘ อันดับ ๔ คือข้อ ๔ คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๘๙ อันดับ ๕ คือข้อ ๖.๑ คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๘๕ อันดับ ๖ คือข้อ ๕.๑ คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๕๘ อันดับ ๗ คือข้อ ๖.๓ คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๓๒ อันดับ ๘ คือข้อ ๕.๔ คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๐๕ อันดับ ๙ คือข้อ ๕.๕ และข้อ ๗ คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๗๙ อันดับสุดท้ายคือข้อ ๕.๒, ๕.๓, ๖.๒ และ ๙.๔ คิดเป็นร้อยละ ๕.๒๖ ส่วนข้ออื่นๆ ไม่มี

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ จังหวัดเชียงราย ต้องการความช่วยเหลือ ข้อ ๘ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๘๓.๑๓ อันดับ ๒ คือข้อ ๔ คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๖๗ อันดับ ๓ คือข้อ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๖๑.๑๑ อันดับ ๔ คือข้อ ๒ และ ๓ คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๕๖ อันดับ ๕ คือข้อ ๖.๓ คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓๓ อันดับ ๖ คือข้อ ๕.๒ และ ๕.๕ คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๗๘ อันดับ ๗ คือข้อ ๖.๑ คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๒๒ อันดับ ๘ คือข้อ ๕.๑ และข้อ ๗ คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖๗ อันดับ ๙ คือข้อ ๖.๒ คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๑๑ อันดับสุดท้ายคือข้อ ๕.๓ คิดเป็นร้อยละ ๕.๕๖ ส่วนข้ออื่นๆ ไม่มี

ปีการศึกษา ๒๕๖๑

สรุปตอนที่ ๑ รายละเอียดที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูสอนเด็กชาวเขา เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขา

จากตาราง ๕-ตาราง ๑๓ แสดงว่าครูสอนเด็กชาวเขาจำนวน ๘๐ คน จากโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่จังหวัดกาญจนบุรี เพชรบูรณ์ ตาก เชียงราย เพชรบุรี เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน รวม ๗ แห่ง มีอายุตั้งแต่ ๒๑-๖๐ ปี มีวุฒิตั้งแต่ต่ำกว่าระดับปศ. ต้น-สูงกว่าปริญญาตรีทางการศึกษา พูดภาษาไทยกลางและภาษาไทยกลางกับภาษาท้องถิ่น ทั้งในและนอกเวลาสอนเด็ก สำหรับปัญหาในการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขานั้นปัญหาที่ครูในทุกโรงเรียนตอบคือปัญหาที่ว่าเด็กฟังครูเข้าใจแต่ไม่สามารถเลียนเสียงคำที่ถูกต้องของครูได้และเด็กเขียนได้ถูกต้องแต่ออกเสียงพูดหรืออ่านไม่ถูกต้อง เกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขานั้น ปัญหาที่ครูในทุกโรงเรียนให้คำตอบคือ เด็กออกเสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะควบกล้ำไม่ได้หรือออกเป็นเสียงอื่น นอกจากนี้ยังออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดและเสียงสระบางเสียงไม่ได้หรือออกเป็นเสียงอื่น สำหรับปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาแต่ละเผ่า่นั้น ครูที่กาญจนบุรีให้ความเห็นว่าเผ่าเย้าและกะเหรี่ยงออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ได้หรือออกเป็นเสียงอื่นมากกว่าเสียงอื่นๆ ครูที่เพชรบูรณ์เห็นว่าเสียงที่เด็กเผ่าม้งและเผ่าลีซอออกไม่ได้ หรือออกเป็นเสียงอื่นมากกว่าเสียงอื่น ๆ คือเสียงพยัญชนะต้น เสียงพยัญชนะตัวสะกดและเสียงสระ ครูที่ตากเห็นว่าเสียงพยัญชนะตัวสะกดเป็นเสียงที่เด็กชาวเขาทุกเผ่า คือ ม้ง เย้า อีเก้อ กะเหรี่ยง ลีซอ และ มูเซอ ออกเสียงไม่ได้ ส่วนครูที่เชียงรายเห็นว่าเสียงที่เด็กชาวเขาทุกเผ่าออกไม่ได้คือ เสียงพยัญชนะต้นและพยัญชนะควบกล้ำ สำหรับความต้องการการช่วยเหลือของครูเกี่ยวกับวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขานั้น ครูจากทุกโรงเรียนยกเว้นที่จังหวัดเพชรบุรี เชียงใหม่ และแม่ฮ่องสอน ต้องการความช่วยเหลือในด้านต่างๆ เหมือนกัน เช่น ต้องการทราบวิธีแก้ไขเพื่อช่วยให้เด็กชาวเขาออกเสียงได้ถูกต้อง ต้องการเอกสารหรือคู่มือประกอบการสอนวิชาภาษาไทย เป็นต้น

ตอนที่ ๒ รายละเอียดเกี่ยวกับนักเรียนชาวเขา

ตาราง ๑๔ คำร้อยละของทัศนคติของนักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑
ต่อการพูดภาษาไทยของตนเอง

โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวน นักเรียน ทั้งหมด	ทัศนคติของนักเรียนชาวเขาต่อการพูดภาษาไทยของตนเอง							
		นักเรียนที่รู้สึกว่ ตนเองพูดภาษา ไทยชัด		นักเรียนที่รู้สึกว่ ตนเองพูดภาษา ไทยไม่ชัด		นักเรียนที่รู้สึกว่ ตนเองพูดภาษา ไทยไม่ชัดและ เห็นว่ายุงยาก		นักเรียนที่รู้สึกว่ ตนเองพูดภาษา ไทยไม่ชัดแต่ เฉย ๆ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พนมทวน	๓๒	๑๕	๔๖.๘๘	๑๗	๕๓.๑๓	๑๕	๘๘.๒๔	๒	๑๑.๗๖
แม่จัน	๔๑	๑๖	๓๙.๒๐	๑๕	๖๐.๘๘	๒๒	๘๘	๓	๑๒
เชียงใหม่	๓๐	๑๔	๔๖.๖๗	๑๖	๕๓.๓๓	๑๐	๖๒.๕๐	๖	๗๗.๕๐
รวม	๑๐๓	๔๕	๔๓.๖๙	๘๘	๕๖.๓๑	๔๗	๘๑.๐๓	๑๑	๑๘.๙๗

จากตารางที่ ๑๔ แสดงว่านักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ มีทัศนคติต่อการพูดภาษาไทยของตนเองดังนี้

นักเรียนโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวนจำนวน ๓๒ คน มี ๑๗ คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๕๓.๑๓ ที่รู้สึกว่ตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัด ในจำนวน ๑๗ คนนี้ มีนักเรียน ๑๕ คนคิดเป็นร้อยละ ๘๘.๒๔ ที่เห็นการพูดภาษาไทยไม่ชัดของตนเองเป็นเรื่องยุงยาก และมีจำนวน ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๗๖ ที่ไม่เห็นเป็นเรื่องยุงยาก ส่วนอีก ๑๕ คนที่เหลือคิดเป็นร้อยละ ๔๖.๘๘ รู้สึกว่ตนเองพูดภาษาไทยชัดดีแล้ว

นักเรียนโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน จำนวน ๔๑ คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๖๐.๘๘ ที่รู้สึกว่ตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัด ในจำนวน ๒๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๘ ที่เห็นการพูดภาษาไทยไม่ชัดของตนเองเป็นเรื่องยุงยาก และที่จำนวน ๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๒ ที่ไม่เห็นเป็นเรื่องยุงยาก ส่วนอีก ๑๖ คนที่เหลือคิดเป็นร้อยละ ๓๙.๒๐ รู้สึกว่ตนเองพูดภาษาไทยชัดดีแล้ว

นักเรียนโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ เชียงใหม่ จำนวน ๓๐ คน มี ๑๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๓๓ ที่รู้สึกว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัด ในจำนวน ๑๖ คนนี้มีนักเรียน ๑๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๒.๕๐ คน ที่เห็นการพูดภาษาไทยไม่ชัดของตนเองเป็นเรื่องยุ่งยาก และมีจำนวน ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๗.๕๐ ที่ไม่เห็นเป็นเรื่องยุ่งยาก ส่วนอีก ๑๔ คน ที่เหลือ คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๖๗ รู้จักว่าตนเองพูดภาษาไทยชัดดีแล้ว

ตาราง ๑๕ ค่าร้อยละของความต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดของนักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ จำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียนศึกษา สงเคราะห์	จำนวน นักเรียน ที่รู้สึกว่า ตนเองพูด ภาษาไทย ไม่ชัด ทั้งหมด	ความต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดของนักเรียนชาวเขา					
		นักเรียน ที่ต้องการพูด ภาษาไทยให้ชัด		นักเรียนที่เฉย ๆ		นักเรียน ที่ไม่ต้องการพูด ภาษาไทยให้ชัด	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พนมทวน	๑๗	๑๗	๑๐๐	—	—	—	—
แม่จัน	๒๕	๒๕	๑๐๐	—	—	—	—
เชียงใหม่	๑๖	๑๖	๑๐๐	—	—	—	—
รวม	๕๘	๕๘	๑๐๐	—	—	—	—

จากตาราง ๑๕ แสดงว่า นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ทั้ง ๓ แห่ง ที่รู้สึกว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัดต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

สรุปตอนที่ ๒ รายละเอียดเกี่ยวกับนักเรียนชาวเขา

จากตาราง ๑๔ และ ๑๕ แสดงว่านักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษา ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ มีทัศนคติต่อการพูดภาษาของตนเองดังนี้ คือ นักเรียนชาวเขาที่พนมทวน รู้สึกว่าตนเองพูดภาษาไทยชัดมากกว่าที่อื่น ส่วนที่แม่จันนั้นรู้สึกว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัดมากกว่าที่อื่น สำหรับนักเรียนที่รู้สึกว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัดและเห็นว่ายุ่งยากนั้นนักเรียนที่พนมทวนมีมากกว่าที่อื่น ส่วนนักเรียนรู้สึกว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัดแต่เฉย ๆ นั้น นักเรียนที่เชียงใหม่มีมากกว่าที่อื่น

อย่างไรก็ตามนักเรียนที่รู้สึกว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัดทุกคนในทุกโรงเรียนต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดจนทั้งสิ้น

ตอนที่ ๓ รายละเอียดเกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาไทยของนักเรียนชาวเขา

ก. แสดงคำร้อยละของจำนวนนักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดประเภทต่าง ๆ

ตารางที่ ๑๖ คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษา ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑

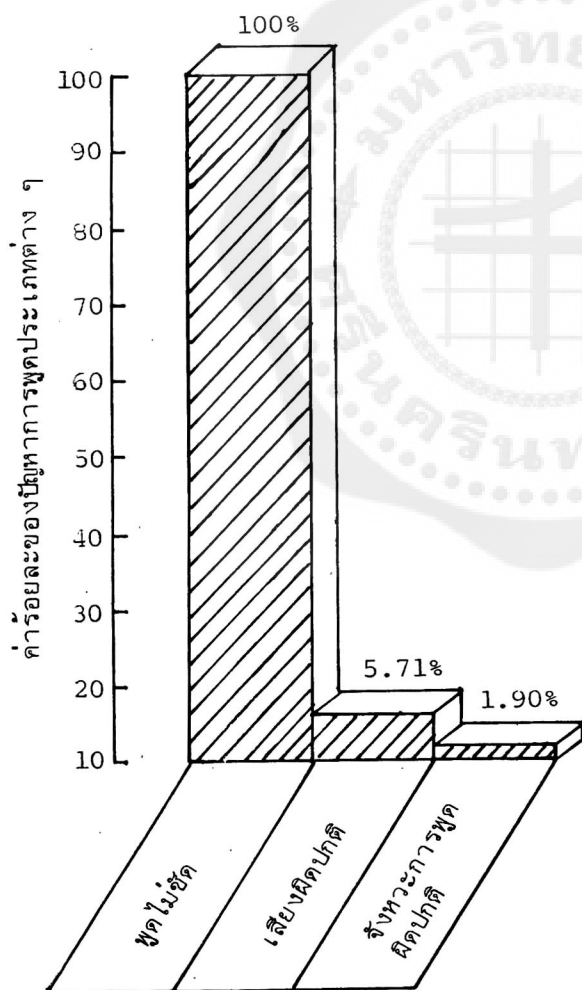
จำแนกตามโรงเรียนและประเภทของปัญหาการพูด

ประเภท ของ ปัญหา การพูด	โรงเรียนศึกษา สงเคราะห์ พนมทวน จ. กาญจนบุรี		โรงเรียนศึกษา สงเคราะห์ แม่จัน จ. เชียงราย		โรงเรียนศึกษา สงเคราะห์ เชียงใหม่ จ. เชียงใหม่		รวมจำนวน นักเรียน	คิดเป็น ร้อยละ
	จำนวน นักเรียน	ร้อยละ	จำนวน นักเรียน	ร้อยละ	จำนวน นักเรียน	ร้อยละ		
พูดไม่ชัด	๓๓	๑๐๐	๔๑	๑๐๐	๓๑	๑๐๐	๑๐๕	๑๐๐
เสียงผิดปกติ	๑	๓.๐๓	๓	๗.๓๒	๒	๖.๔๕	๖	๕.๗๑
จังหวะการ พูดผิดปกติ	๒	๖.๐๖	—	—	—	—	๒	๑.๙๐

จากตาราง ๑๖ แสดงว่านักเรียนชาวเขาชั้นประถมปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี มีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่นคือร้อยละ ๑๐๐ รองลงมาคือจังหวะการพูดผิดปกติร้อยละ ๖.๐๖ ส่วนอันดับสุดท้ายคือ เสียงผิดปกติ ร้อยละ ๓.๐๓ ปัญหาประเภทอื่นๆ ไม่ปรากฏ นักเรียนชาวเขาชั้นประถมปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน จังหวัดเชียงราย มีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่นคือร้อยละ ๑๐๐ รองลงมาคือเสียงผิดปกติ ร้อยละ ๗.๓๒

ภาพที่ ๑

กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของปัญหาการพูดประเภทต่าง ๆ ที่มีในนักเรียนชาวเขาชั้นประถมปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑

ส่วนประเภทจังหวะการพูดผิดปกติ ไม่มี และประเภทอื่นๆ ก็ไม่ปรากฏ นักเรียนชาวเขาชั้นประถมปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ มีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่นคือร้อยละ ๑๐๐ รองลงมาคือ เสียงผิดปกติ ร้อยละ ๖.๔๕ ส่วนประเภทจังหวะการพูดผิดปกติ นั้นไม่มี และประเภทอื่นๆ ก็ไม่ปรากฏ

ข. เปรียบเทียบค่าร้อยละของปัญหาการพูดประเภทต่าง ๆ ที่มีในนักเรียนชาวเขา

ผลจากตาราง ๑๖ ได้นำมาแสดงไว้ในภาพที่ ๑

ภาพที่ ๑ กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของปัญหาการพูดประเภทต่าง ๆ ที่มีในนักเรียนชาวเขาชั้นประถมปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑

ตาราง ๑๓ คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑

จำแนกตามโรงเรียน เผ่า และ ประเภทของปัญหาการพูด

เผ่า	โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวน นักเรียน ทั้งหมด	ประเภทของปัญหาการพูด					
			พูดไม่ชัด (Articulatory Disorders)		เสียงผิดปกติ (Voice Disorders)		จังหวะการพูด ผิดปกติ (Rhythm Disorders)	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ม้ง	พนมทวน แม่จัน เชียงใหม่	—	—	—	—	—	—	—
		๓	๓	๑๐๐	—	—	—	—
		๕	๕	๑๐๐	—	—	—	—
เข่า	พนมทวน แม่จัน เชียงใหม่	๓	๓	๑๐๐	—	—	๑	๑๘.๗๕
		๓	๓	๑๐๐	—	—	—	
		๕	๕	๑๐๐	๑	๒๐.๐๐	—	
กะเหรี่ยง	พนมทวน แม่จัน เชียงใหม่	๒๖	๒๖	๑๐๐	๑	๓.๘๕	๑	๓.๘๕
		๓	๓	๑๐๐	๑	๑๔.๒๙	—	
		๖	๖	๑๐๐	—	—	—	
ลขอ	พนมทวน แม่จัน เชียงใหม่	—	—	—	—	—	—	—
		๖	๖	๑๐๐	—	—	—	—
		๖	๖	๑๐๐	๑	๑๖.๖๗	—	—
มเขอ	พนมทวน แม่จัน เชียงใหม่	—	—	—	—	—	—	—
		๕	๕	๑๐๐	๑	๑๒.๕๐	—	—
		๖	๖	๑๐๐	—	—	—	—
อากอ	พนมทวน แม่จัน เชียงใหม่	—	—	—	—	—	—	—
		๖	๖	๑๐๐	๑	๑๖.๖๗	—	—
		—	—	—	—	—	—	—
รวม		๑๐๕	๑๐๕	๑๐๐	๖	๕.๗๑	๒	๑.๙๐

จากตาราง ๑๗ แสดงว่านักเรียนชาวเขาเผ่าต่างๆ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ทั้ง ๓ แห่ง มีปัญหาการพูดประเภทต่างๆ ดังนี้

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวนมีชาวเขา ๒ เผ่า คือเผ่าเย้า และ เผ่ากะเหรี่ยง

เผ่าเย้ามีจำนวน ๗ คน มีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดร้อยละ ๑๐๐ และประเภท จังหวะการพูดผิดปกติร้อยละ ๑๔.๒๘

เผ่ากะเหรี่ยงมีจำนวน ๒๖ คน มีปัญหาประเภทพูดไม่ชัดร้อยละ ๑๐๐ ประเภทเสียง ผิดปกติร้อยละ ๓.๘๕ และประเภทจังหวะการพูดผิดปกติร้อยละ ๓.๘๕

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน มีชาวเขา ๖ เผ่า คือเผ่าม้ง เย้า กะเหรี่ยง ลีซอ มูเซอ และอีก้อ

เผ่าม้งมีจำนวน ๗ คน มีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดเพียงประเภทเดียวคิดเป็น ร้อยละ ๑๐๐

เผ่าเย้ามีจำนวน ๗ คน มีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดเพียงประเภทเดียวคิดเป็น ร้อยละ ๑๐๐

เผ่ากะเหรี่ยงมีจำนวน ๗ คน มีปัญหาการพูดไม่ชัดร้อยละ ๑๐๐ และประเภทเสียง ผิดปกติร้อยละ ๑๔.๒๘

เผ่าลีซอมีจำนวน ๖ คน มีปัญหาการพูดไม่ชัดเพียงประเภทเดียวคิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

เผ่ามูเซอมีจำนวน ๘ คน มีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดร้อยละ ๑๐๐ และ เสียงผิดปกติร้อยละ ๑๒.๕๐

เผ่าอีก้อมีจำนวน ๖ คน มีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดร้อยละ ๑๐๐ และประเภท เสียงผิดปกติร้อยละ ๑๖.๖๗

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงใหม่ มีชาวเขา ๕ เผ่า คือ เผ่าม้ง เย้า กะเหรี่ยง ลีซอ และเผ่ามูเซอ

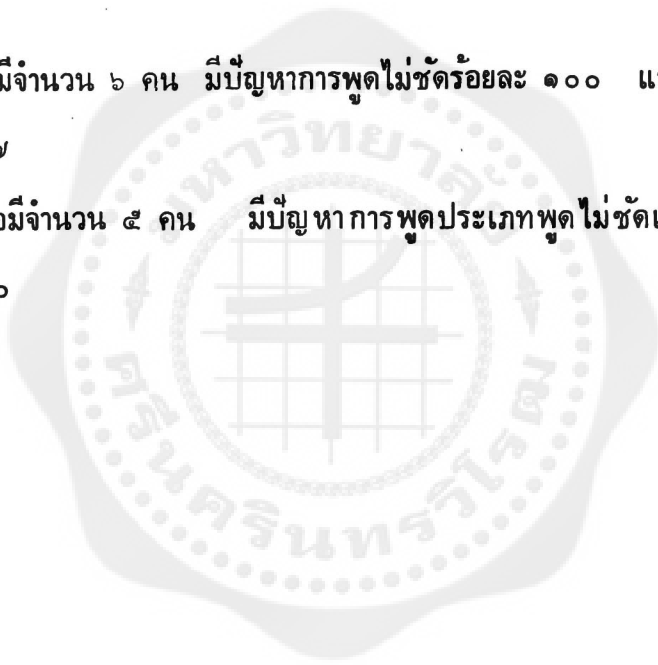
เผ่าม้งมีจำนวน ๙ คน มีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดเพียงประเภทเดียว คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

เผ่าเย้ามีจำนวน ๕ คน มีปัญหาการพูดไม่ชัดเพียงประเภทเดียว คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

เผ่ากะเหรี่ยงมีจำนวน ๖ คน มีปัญหาการพูดไม่ชัดเพียงประเภทเดียว คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

เผ่าลีซอมีจำนวน ๖ คน มีปัญหาการพูดไม่ชัดร้อยละ ๑๐๐ และประเภทเสียงผิดปกติร้อยละ ๑๖.๖๗

เผ่ามูเซอมีจำนวน ๕ คน มีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดเพียงประเภทเดียว คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

ตาราง ๑๘ คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาชนบท ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ทบปฏิบัติการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามโรงเรียนและเผ่า

เผ่า	โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์	จำนวนนักเรียนทั้งหมด	จำนวนนักเรียนที่พูดไม่ชัดประเภทเสียงพยัญชนะ											
			ออกเสียงแทนออกเสียงจริง (Substitution)						ออกเสียงเพี้ยน (Distortion)					
			พยัญชนะต้น			พยัญชนะตัวสะกด			พยัญชนะต้น			พยัญชนะตัวสะกด		
			พยัญชนะเดียว		พยัญชนะควบกล้ำ	พยัญชนะเดียว		พยัญชนะควบกล้ำ	พยัญชนะเดียว		พยัญชนะควบกล้ำ	พยัญชนะเดียว		พยัญชนะควบกล้ำ
			จำแนก	ร้อยละ	จำนวน	จำแนก	ร้อยละ	จำนวน	จำแนก	ร้อยละ	จำนวน	จำแนก	ร้อยละ	จำนวน
ม้ง	พนมทวนแม่เงินเซียงใหม่	๑	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
		๒	๑๐๐	๕	๑๐๐	๕	๑๐๐	๕	๑๐๐	๕	๑๐๐	๕	๑๐๐	๕
		๓	๕๕.๕๖	๒	๕๕.๕๖	๒	๕๕.๕๖	๒	๕๕.๕๖	๒	๕๕.๕๖	๒	๕๕.๕๖	๒
เย้า	พนมทวนแม่เงินเซียงใหม่	๒	๑๐๐	๔	๑๐๐	๔	๑๐๐	๔	๑๐๐	๔	๑๐๐	๔	๑๐๐	๔
		๓	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖
		๔	๑๐๐.๐๐	๔	๑๐๐.๐๐	๔	๑๐๐.๐๐	๔	๑๐๐.๐๐	๔	๑๐๐.๐๐	๔	๑๐๐.๐๐	๔
กะเหรี่ยง	พนมทวนแม่เงินเซียงใหม่	๒๖	๑๐๐	๑๕	๑๐๐	๑๕	๑๐๐	๑๐	๑๐๐	๑๐	๑๐๐	๑๒	๑๐๐	๑๒
		๓	๑๐๐	๓	๑๐๐	๓	๑๐๐	๓	๑๐๐	๓	๑๐๐	๓	๑๐๐	๓
		๔	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖
ลัทธิ	พนมทวนแม่เงินเซียงใหม่	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
		๕	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖
		๔	๑๐๐	๕	๑๐๐	๕	๑๐๐	๕	๑๐๐	๕	๑๐๐	๕	๑๐๐	๕
มูเซอ	พนมทวนแม่เงินเซียงใหม่	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
		๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖
		๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖
อีกร	พนมทวนแม่เงินเซียงใหม่	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
		๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖	๑๐๐	๖
		๔	๑๐๐	๔	๑๐๐	๔	๑๐๐	๔	๑๐๐	๔	๑๐๐	๔	๑๐๐	๔
รวม		๑๐๕	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐

จากตาราง ๑๘ แสดงว่านักเรียนชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ทั้ง ๓ แห่ง มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงพยัญชนะในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวคิดเป็นร้อยละ ๘๑.๘๖ เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำร้อยละ ๗๖.๑๙ และเสียงพยัญชนะตัวสะกด ร้อยละ ๕๐.๔๘

ลักษณะออกเสียงเพี้ยน เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวคิดเป็นร้อยละ ๔๔.๗๖ และเสียงพยัญชนะตัวสะกด ร้อยละ ๒๘.๕๗

ลักษณะการเว้นไม่ออกเสียงในคำ เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ คิดเป็นร้อยละ ๖๗.๖๒ และเสียงพยัญชนะตัวสะกด ร้อยละ ๒๑.๙๐ (ดูรายละเอียดในตาราง)

ตาราง ๑๕ คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงสระ ในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามโรงเรียนและเผ่า

เผ่า	โรงเรียน ศึกษาสงเคราะห์	จำนวน นักเรียน ทั้งหมด	จำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงสระ			
			ออกเสียงหนึ่งเป็นอีก เสียงหนึ่ง (Substitution)		ออกเสียงเพี้ยน (Distortion)	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ม้ง	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๗	๗	๑๐๐	๑	๑๔.๒๙
	เชียงใหม่	๙	—	—	—	—
เย้า	พนมทวน	๗	๑	๑๔.๒๙	—	—
	แม่จัน	๗	๔	๕๗.๑๔	—	—
	เชียงใหม่	๕	—	—	—	—
กะเหรี่ยง	พนมทวน	๒๖	๑๒	—	—	—
	แม่จัน	๗	๔	๗๑.๔๓	๑	๑๔.๒๙
	เชียงใหม่	๖	—	—	—	—
ลีซอ	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๖	๕	๘๓.๓๒	๑	๑๖.๖๗
	เชียงใหม่	๖	—	—	—	—
มูเซอ	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๘	๘	๑๐๐	—	—
	เชียงใหม่	๕	—	—	—	—
อาก้อ	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๖	๔	๖๖.๖๗	๑	๑๖.๖๗
	เชียงใหม่	—	—	—	—	—
รวม		๑๐๕	๔๖	๔๓.๘๑	๔	๓.๘๑

จากตาราง ๑๕ แสดงว่านักเรียนชาวเขาเผ่าต่างๆ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ทั้ง ๓ แห่ง มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงสระในลักษณะต่างๆ ดังนี้

ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งคิดเป็นร้อยละ ๔๓.๘๑

ลักษณะการออกเสียงเพี้ยนคิดเป็นร้อยละ ๓.๘๑ (ดูรายละเอียดในตารางหน้า ๗๖)

ตาราง ๒๐ คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงวรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามโรงเรียนและเผ่า

เผ่า	โรงเรียน ศึกษาสงเคราะห์	จำนวน นักเรียน ทั้งหมด	จำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภท เสียงวรรณยุกต์			
			ออกเสียงหนึ่งเป็นอีก เสียงหนึ่ง (Substitution)		ออกเสียงเพี้ยน (Distortion)	
			จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ม้ง	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๗	—	—	—	—
	เชียงใหม่	๙	—	—	—	—
เย้า	พนมทวน	๗	๑	๑๔.๒๙	—	—
	แม่จัน	๗	—	—	—	—
	เชียงใหม่	๕	๑	๒๐.๐๐	—	—
กะเหรี่ยง	พนมทวน	๒๖	๗	๒๑.๙๒	—	—
	แม่จัน	๗	๑	—	—	—
	เชียงใหม่	๖	—	—	—	—
ลีซอ	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๖	—	—	—	—
	เชียงใหม่	๖	—	—	—	—
มูเซอ	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๘	๑	๑๒.๕๐	—	—
	เชียงใหม่	๕	—	—	—	—
อีก้อ	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๖	—	—	—	—
	เชียงใหม่	—	—	—	—	—
รวม		๑๐๕	๑๑	๑๐.๔๘	—	—

จากตาราง ๒๐ แสดงว่านักเรียนชาวเขาเผ่าต่างๆ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ทั้ง ๓ แห่ง มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงวรรณยุกต์ในลักษณะเดียว คือ ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๑๐.๔๘ (ดูรายละเอียดในตาราง หน้า ๗๘)

ตาราง ๒๑ เสียงพยัญชนะชนิดต่างๆ ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาสันประเทศปีที่ ๑
ปีการศึกษา ๒๕๒๑ พุดไม้ซัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่างๆ

เสียงพยัญชนะ	ออกเสียงหนึ่งเป็น อีกเสียงหนึ่ง (Substitution)		ออกเสียงเพี้ยน (Distortion)	เว้นไม่ ออกเสียง ในคำ (Omission)	รวม
	เสียงที่ออก ถูกต้อง	เสียงที่ ออก			
พยัญชนะต้นเดี่ยว	ก ง ณ ช น น ด ร ร ว ต ย	จ น ต ช ง ม ร ด ช ง ณ ค	ส,ซ,ต ฟ,ค,ง น,ท,ช ฝ,จ,ณ บ,ย,ป ด,ว,ก		
รวม	๑๒		๑๕	—	๓๐
พยัญชนะต้นควบกล้ำ	ร ล ว	ล ร ฟ	—	ร ล ว	
รวม	๓		—	๓	๖
พยัญชนะตัวสะกด	ง น น ม ม บ ก ก ด ด บ บ บ	น ง ม ง น ง บ ด ช ก ด ก ง	ง น ม ก ด บ	ง น ม ก ด บ	
รวม	๑๓		๖	๖	๒๕
รวมเสียงพยัญชนะทั้งหมด					๖๑

จากตาราง ๒๑ แสดงว่า เสียงพยัญชนะในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาศึกษาชั้นประถม
ปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ พุดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ มีดังนี้

ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง มีเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ได้แก่ เสียง
ก ออกผิดเป็น จ,ง เป็น น,ฉ เป็น ส,ช เป็น ซ,น เป็น ง,น เป็น ม,ล เป็น ร,ร เป็น ล,ร เป็น
ฮ,ว เป็น ง,ส เป็น ฉ และ ฮ เป็น ค รวม ๑๒ เสียง

เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำได้แก่เสียงควบกล้ำ ร ออกผิด เป็น ล, ล เป็น ร และ ว
เป็น ฟ รวม ๓ เสียง

เสียงพยัญชนะตัวสะกด ได้แก่เสียงตัวสะกด ง ออกผิดเป็น น,น เป็น ง,น เป็น ม,ม
เป็น ง,ม เป็น น,บ เป็น ง,ก เป็น บ,ก เป็น ด,ด เป็น ย,ด เป็น ก,บ เป็น ด,บ เป็น ก และ บ
เป็น ง รวม ๑๓ เสียง

ลักษณะการออกเสียงเพี้ยนมีเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ได้แก่ เสียง ส,ซ,ต,ฟ,ค,ง,น,ท,
ช,ฝ,จ,ฉ,บ,ฮ,ป,ถ,ว, และ ก รวม ๑๘ เสียง

พยัญชนะตัวสะกดได้แก่เสียงตัวสะกด ง,น,ม,ก,ด, และ บ รวม ๖ เสียง

ลักษณะการเว้นไม่ออกเสียงในคำมีเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ ได้แก่ เสียงควบกล้ำ
ร,ล และ ว รวม ๓ เสียง

พยัญชนะตัวสะกดได้แก่เสียงตัวสะกด ง,น,ม,ก,ด และ บ รวม ๖ เสียง

รวมเป็นเสียงพยัญชนะทั้งสิ้น ๖๑ เสียง

ตาราง ๒๒ เสียงสระในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาสันประเทศปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑
พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ

เสียงสระ	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitution)		ออกเสียง เพี้ยน (Distortion)	รวมเสียง สระทั้ง หมด
	เสียงที่ถูก	เสียงที่ออก		
	อา	ออ	เอะ	
	อา	อัว	แอะ	
	อา	โอ	โอะ	
	อุ	อู	อัว	
	เอะ	แอะ	เอือะ	
	เอะ	เออะ		
	เอ	แอ		
	อัว	โอ		
	อัว	ออ		
	เออะ	เอือะ		
	เออะ	โอะ		
	เอือ	เอือ		
	อำ	เอา		
	ไอ	อา		
	เอา	อา		
รวม	๑๕		๕	๒๐

จากตาราง ๒๒ แสดงว่าเสียงสระในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาสันประเทศปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ พูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ มีดังนี้

ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ได้แก่ เสียง อา ออกผิดเป็น ออ, อา เป็น อัว, อา เป็น โอ, อุ เป็น อู, เอะ เป็น แอะ, เอะ เป็น เอือะ, เอ เป็น แอ, อัว เป็น โอ, อัว

เป็นออ, เอาะเป็นเอียะ, เอาะเป็นโอะ, เอือเป็นเอีย, อำเป็นอา, ไอเป็นอา, เอาเป็นอา รวม ๑๕ เสียง ลักษณะการออกเสียงเพี้ยน มีเพียงสระ อะ,แอะ,แอะ,โอะ,อัว, และเอือะ รวม ๕ เสียง รวมเป็นเสียงสระทั้งสิ้น ๒๐ เสียง

ตาราง ๒๓ เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ

เสียงวรรณยุกต์	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substution)		ออกเสียงเพี้ยน (Distortion)	รวมเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด
	เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก		
	เอก โท ตรี จัตวา	สามัญ เอก จัตวา โท		
รวม	๔		—	๔

จากตาราง ๒๓ แสดงว่าเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ พูดไม่ชัดในอักษรต่าง ๆ มีเพียงลักษณะเดียว คือ ลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ได้แก่ เสียงเอกออกเสียงเป็นเสียงสามัญ โทเป็นเอก, ตรีเป็นจัตวา และจัตวาเป็นโท รวมเป็นเสียงวรรณยุกต์ทั้งสิ้น ๔ เสียง

สรุปตอนที่ ๓ รายละเอียดเกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาไทยของนักเรียนชาวเขา

จากตาราง ๑๖-๒๓ แสดงว่าปัญหาการพูดภาษาไทยของนักเรียนชาวเขาที่พบในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่กาญจนบุรี เชียงราย และเชียงใหม่ได้แก่ปัญหาพูดไม่ชัดซึ่งมีมากกว่าปัญหาอื่น ๆ ส่วนปัญหาเสียงผิดปกติ และจังหวะการพูดผิดปกตินี้มีเป็นอันดับรองลงมาตามลำดับ และปัญหาการพูดไม่ชัดนี้พบในเด็กชาวเขาทุกเผ่าของทั้ง ๓ โรงเรียน ซึ่งสูงถึงร้อยละ ๑๐๐ สำหรับเสียงพยัญชนะที่เด็กชาวเขาทุกเผ่าออกไม่ชัดนั้นมี ๓ ลักษณะได้แก่ลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitution) ออกเสียงเพี้ยน (distortion) และเว้นไม่ออกเสียงในคำ Omission ส่วนลักษณะ

เพิ่มเสียงเข้าไปในคำ Addition นั้นไม่ปรากฏในการวิจัยครั้งนี้ เสียงพยัญชนะที่เด็กชาวเขา ออกไม่ชัดได้แก่พยัญชนะต้นเดี่ยวพยัญชนะต้นควบกล้ำ และพยัญชนะตัวสะกด ซึ่งมีทั้ง ๓ ลักษณะ สำหรับเสียงสระพบเพียง ๒ ลักษณะ คือ ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งและออกเสียงเพี้ยน ส่วนเสียงวรรณยุกต์พบเพียงลักษณะเดียว คือ ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง

ปีการศึกษา ๒๕๒๒

ตอนที่ ๑ รายละเอียดเกี่ยวกับนักเรียนชาวเขา

ตาราง ๒๔ คำร้อยละของทัศนคติของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ต่อการพูดภาษาไทยของตนเอง จำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวน นักเรียน ทั้งหมด	ทัศนคติของนักเรียนชาวเขาต่อการพูดภาษาไทยของตนเอง							
		นักเรียนที่รู้สึกว่ ตนเองพูดภาษา ไทยชัด		นักเรียนที่รู้สึกว่ ตนเองพูดภาษา ไทยไม่ชัด		นักเรียนที่รู้สึกว่ ตนเองพูดภาษา ไทยไม่ชัดและเห็น ว่ายุ่งยาก		นักเรียนที่รู้สึกว่ ตนเองพูดภาษา ไทยไม่ชัดแต่เฉยๆ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พนมทวน	๒๐	๕	๒๕.๐๐	๑๕	๗๕.๐๐	๑๔	๙๓.๓๓	๑	๖.๖๗
แม่จัน	๔๑	๑๑	๒๖.๘๓	๓๐	๗๓.๑๗	๒๖	๘๖.๖๗	๔	๑๓.๓๓
ตาก	๔๙	๑๓	๒๖.๕๓	๓๖	๗๓.๔๗	๓๐	๘๓.๓๓	๖	๑๖.๖๗
รวม	๑๑๐	๒๙	๒๖.๓๖	๘๑	๗๓.๖๔	๖๐	๗๔.๐๗	๑๑	๑๒.๕๘

จากตาราง ๒๔ แสดงว่านักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีทัศนคติต่อการพูดภาษาไทยของตนเองดังนี้

นักเรียนโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวนจำนวน ๒๐ คน มี ๑๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๕ ที่รู้สึกว่ตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัด ในจำนวน ๑๕ คนนี้ มีนักเรียน ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๙๓.๓๓ ที่เห็นการพูดภาษาไทยไม่ชัดของตนเองเป็นเรื่องยุ่งยาก และมีจำนวน ๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖.๖๗ ที่ไม่เห็นเป็นเรื่องยุ่งยาก ส่วนอีก ๕ คนที่เหลือ ๒๕% รู้สึกว่ตนเองพูดภาษาไทยชัดดีแล้ว

นักเรียนโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ แม่จันจำนวน ๔๑ คน มี ๓๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๓.๑๗ ที่รู้สึกว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัด ในจำนวน ๓๐ คนนี้มีนักเรียน ๒๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๖๗ ที่เห็นการพูดภาษาไทยไม่ชัดของตนเองเป็นเรื่องยุ่งยาก และจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๓ ที่ไม่เป็นเรื่องยุ่งยาก ส่วนอีก ๑๑ คนที่เหลือ คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๘๓ รู้สึกว่าตนเองพูดภาษาไทยชัดดีแล้ว

นักเรียนโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตากจำนวน ๔๔ คน มี ๓๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๓.๓๓ ที่รู้สึกว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัด ในจำนวน ๓๖ คนนี้มีนักเรียน ๓๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๓.๓๓ ที่เห็นการพูดภาษาไทยไม่ชัดของตนเองเป็นเรื่องยุ่งยาก และมีจำนวน ๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๖๗ ที่ไม่เห็นเรื่องยุ่งยาก ส่วนอีก ๑๓ คน ที่เหลือ คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๕๓ รู้สึกว่าตนเองพูดภาษาไทยชัดดีแล้ว

ตาราง ๒๕ ค่าร้อยละของความต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดของนักเรียนชาวเขาศูนย์ประมณปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ จำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียนศึกษา สงเคราะห์	จำนวน นักเรียน ทั้งหมด	ความต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดของนักเรียน					
		นักเรียนที่ต้องการ พูดภาษาไทยให้ชัด		นักเรียนที่เฉย ๆ		นักเรียนที่ไม่ต้องการ พูดภาษาไทยให้ชัด	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พนมทวน	๑๔	๑๔	๑๐๐	-	-	-	-
แม่จัน	๓๐	๓๐	๑๐๐	-	-	-	-
ตาก	๓๖	๓๖	๑๐๐	-	-	-	-
รวม	๘๑	๘๑	๑๐๐	-	-	-	-

จากตาราง ๒๕ แสดงว่า นักเรียนชาวเขาศูนย์ประมณปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ทั้ง ๓ แห่ง ที่รู้ว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัด ต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดทั้งหมดคิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

ตาราง ๒๖ การยละของอิทธิพลของสภาพแวดล้อมในเชิงภาษาที่ผลต่อทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียน ชาวเขา
ชั้นประถมศึกษา ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ จำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวน นักเรียน ทั้ง	อิทธิพลของสภาพแวดล้อมในเชิงภาษาที่ผลต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็ทชาวเขา											
		ภาษาที่คนในครอบครัวของนักเรียนพูด			ภาษาที่คนเรียนพูดเมื่อยู่ที่บ้าน			ภาษาที่นักเรียนพูดเมื่อยู่ในโรงเรียน			ภาษาที่นักเรียนพูดเมื่อยู่นอกห้องเรียน		
		พูด ภาษาแม่		ภาษาไทย		พูด ภาษาแม่		ภาษาไทย		ภาษาแม่		ภาษาไทย	
		จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ	จำ นวน	ร้อยละ
พจนานวน	๒๐	๑๔	๗๐.๐๐	๖	๓๐.๐๐	๖	๓๐.๐๐	๑	๕.๐๐	๑๑	๕๕.๐๐	๘	๔๐.๐๐
แม่จัน	๔๑	๓๔	๘๒.๕๓	๗	๑๗.๐๗	๑๑	๒๖.๘๓	๑๖	๓๙.๐๒	๑๖	๓๙.๐๒	๒๔	๕๘.๕๔
ตาก	๔๕	๔๔	๙๗.๗๗	๑	๒.๒๒	๑	๒.๒๒	๑	๒.๒๒	๑	๒.๒๒	๓๓	๗๓.๓๓
รวม	๑๐๐	๘๒	๘๒.๐๐	๑๘	๑๘.๐๐	๒๗	๒๗.๐๐	๒๗	๒๗.๐๐	๒๗	๒๗.๐๐	๖๕	๖๕.๐๐

ตาราง ๒๖ แสดงว่าอิทธิพลของสภาพแวดล้อมในเรื่องภาษาที่ผลต่อทักษะการพูดภาษาไทยของนักเรียนชาวเขาชนบทประเภทที่ ๑ ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ทั้ง ๓ แห่งในการศึกษา ๒๕๒๒

ในครอบครัวของนักเรียนทั้งหมดจำนวน ๑๐๐ คน คนในครอบครัวของนักเรียนจำนวน ๘๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๒.๐๐ พูดภาษาแม่ และจำนวน ๑๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๐๐ พูดภาษาแม่และภาษาไทย ส่วนที่พูดภาษาไทยล้วนๆ ไม่มีเลย

นักเรียนจำนวนทั้งหมด ๑๐๐ คน มี ๘๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๒.๐๐ พูดภาษาแม่และภาษาไทย ๒๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๐๐ พูดทั้งภาษาแม่และภาษาไทย ส่วนที่พูดภาษาไทยล้วนๆ ไม่มีเลย

นักเรียนจำนวนทั้งหมด ๑๐๐ คน เมื่อยู่ในห้องเรียนพูดเฉพาะภาษาไทย ๒๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๐๐ พูดทั้งภาษาแม่และภาษาไทย จำนวน ๘๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๐๐ ส่วนที่พูดเฉพาะภาษาแม่ไม่มีเลย

นักเรียนจำนวนทั้งหมด ๑๐๐ คน เมื่อยู่นอกห้องเรียน พูดเฉพาะภาษาแม่ ๓๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๐๐ พูดเฉพาะภาษาไทย ๑๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๖.๐๐ และพูดทั้งภาษาแม่และภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๐๐ (ดูรายละเอียดของแต่ละโรงเรียนในตาราง)

สรุปตอนที่ ๑ รายละเอียดเกี่ยวกับนักเรียนชาวเขา จากตารางที่ ๒๕-๒๖ แสดงว่านักเรียนชาวเขาชนบท ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีทัศนคติต่อการพูดภาษาไทยของตนเองตรงกันข้ามกับที่รู้สีกว่าตนเองพูดภาษาไทยชัดมากกว่าก่อนส่วนที่พบนวนที่รู้สีกว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัดมากกว่าก่อน ซึ่งตรงกันข้ามกับรายละเอียดที่ได้ในการศึกษา ๒๕๒๑ สำหรับนักเรียนที่รู้สีกว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัดและเห็นว่ายากนักเรียนที่พบนวนที่มากกว่าก่อน เช่นเดียวกับกับการศึกษา ๒๕๒๑ ส่วนนักเรียนที่รู้สีกว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัด แต่กลับเห็นว่ายากมากกว่าก่อน

นักเรียนที่รู้สีกว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัดทุกคนในทุกโรงเรียนต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดจนทนทนได้เช่นเดียวกับที่พบในการศึกษา ๒๕๒๑

ตอนที่ ๒

รายละเอียดเกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัดของนักเรียนชาวเขาก่อน และหลังการทบทวนวิธีแก้ไขปัญหาการพูดซึ่งได้รับการอบรมไปใช้

ตาราง ๒๓ คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาชนบทที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงพยัญชนะในลักษณะต่างๆ จำแนกตามโรงเรียนและเผ่า

ทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียน	จำนวนนักเรียนทั้งหมด	จำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงพยัญชนะ														
			ออกเสียงนอกเสียงหนึ่ง						ออกเสียงเพี้ยน								
			พยัญชนะต้น			พยัญชนะตัวสะกด			พยัญชนะต้น			พยัญชนะตัวสะกด					
			พยัญชนะเดียว		รวม	พยัญชนะคู่		รวม	พยัญชนะเดียว		รวม	พยัญชนะคู่		รวม			
			จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ		จำนวน	ร้อยละ	
ม้ง	พนมทวนแม่เงินตาก	— ๘ ๘๓	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
			๘	๑๐๐	๗๘.๕๐	๖	๗๕.๐๐	๖	๗๕.๐๐	๖	๗๕.๐๐	๖	๗๕.๐๐	๖	๗๕.๐๐	๖	๗๕.๐๐
เย้า	พนมทวนแม่เงินตาก	— ๑๒ ๓	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
			๑๒	๑๐๐	๖๖.๖๗	๘	๖๖.๖๗	๘	๖๖.๖๗	๘	๖๖.๖๗	๘	๖๖.๖๗	๘	๖๖.๖๗	๘	๖๖.๖๗
กะเหรี่ยง	พนมทวนแม่เงินตาก	๒๐ ๔ ๑๖	๒๐	๑๐๐	๗๕.๐๐	๑๐	๕๐.๐๐	๑๐	๕๐.๐๐	๑๐	๕๐.๐๐	๑๐	๕๐.๐๐	๑๐	๕๐.๐๐	๑๐	๕๐.๐๐
			๔	๑๐๐	๒๕.๐๐	๒	๕๐.๐๐	๒	๕๐.๐๐	๒	๕๐.๐๐	๒	๕๐.๐๐	๒	๕๐.๐๐	๒	๕๐.๐๐
ลื้อ	พนมทวนแม่เงินตาก	— ๑๐ ๕	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
			๑๐	๑๐๐	๘๐.๐๐	๘	๘๐.๐๐	๘	๘๐.๐๐	๘	๘๐.๐๐	๘	๘๐.๐๐	๘	๘๐.๐๐	๘	๘๐.๐๐
มูเซอ	พนมทวนแม่เงินตาก	— ๔ ๘	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
			๔	๑๐๐	๑๐๐.๐๐	๔	๑๐๐.๐๐	๔	๑๐๐.๐๐	๔	๑๐๐.๐๐	๔	๑๐๐.๐๐	๔	๑๐๐.๐๐	๔	๑๐๐.๐๐
เงี้ยว	พนมทวนแม่เงินตาก	— ๓ ๓	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
			๓	๑๐๐	๑๐๐.๐๐	๓	๑๐๐.๐๐	๓	๑๐๐.๐๐	๓	๑๐๐.๐๐	๓	๑๐๐.๐๐	๓	๑๐๐.๐๐	๓	๑๐๐.๐๐
อาก	พนมทวนแม่เงินตาก	— ๓ ๓	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
			๓	๑๐๐	๑๐๐.๐๐	๓	๑๐๐.๐๐	๓	๑๐๐.๐๐	๓	๑๐๐.๐๐	๓	๑๐๐.๐๐	๓	๑๐๐.๐๐	๓	๑๐๐.๐๐
รวม		๑๑๐	๑๑๐	๑๐๐	๗๖.๓๖	๖๖	๖๐.๕๐	๖๖	๖๐.๕๐	๖๖	๖๐.๕๐	๖๖	๖๐.๕๐	๖๖	๖๐.๕๐	๖๖	๖๐.๕๐

จากตาราง ๒๓ แสดงว่านักเรียนชาวเขาเผ่าต่างๆ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ทั้ง ๓ แห่ง ที่ทดสอบครั้งที่ ๑ ในปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงพยัญชนะในลักษณะต่างๆ ดังนี้

ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว คิดเป็นร้อยละ ๘๐ เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ ร้อยละ ๘๖.๓๖ และเสียงพยัญชนะตัวสะกด ร้อยละ ๖๐.๙๑

ลักษณะการออกเสียงเพี้ยน เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๘๒ และเสียงพยัญชนะตัวสะกดร้อยละ ๖.๓๖

ลักษณะการเว้นไม่ออกเสียงในคำ เสียงพยัญชนะตัวควบกล้ำ คิดเป็นร้อยละ ๘๐ และเสียงพยัญชนะตัวสะกด ร้อยละ ๓๐ (ดูรายละเอียดในตาราง)

ตาราง ๒๘ คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาชนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ที่มีปัญหา
การพูดไม่ชัดประเภทเสียงสระ ในลักษณะต่างๆ จำแนกตามโรงเรียนและเผ่า
ทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียนศึกษา สงเคราะห์	จำนวน นักเรียน ทั้งหมด	จำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภท เสียงสระ			
			ออกเสียงหนึ่งเป็น อีกเสียงหนึ่ง		ออกเสียงเพี้ยน	
			จำนวน นักเรียน	ร้อยละ	จำนวน นักเรียน	ร้อยละ
ม้ง	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๘	๖	๗๕.๐๐	๕	๖๒.๕๐
	ตาก	๑๓	๕	๖๕.๒๓	๑	๗.๖๙
เย้า	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๑๒	๖	๕๐.๐๐	๑	๘.๓๓
	ตาก	๓	—	—	—	—
กะเหรี่ยง	พนมทวน	๒๐	๑๕	๗๐.๐๐	—	—
	แม่จัน	๔	๔	๑๐๐	—	—
	ตาก	๑๖	๘	๕๐.๐๐	—	—
ลื้อ	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๑๐	๕	๕๐.๐๐	—	—
	ตาก	๕	๓	๖๐.๐๐	—	—
มูเซอ	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๔	๔	๑๐๐	๑	๒๕.๐๐
	ตาก	๘	๖	๗๕.๐๐	—	—
อีก้อ	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๓	๓	๑๐๐	—	—
	ตาก	๔	—	—	—	—
รวม		๑๑๐	๗๒	๖๕.๔๕	๘	๗.๒๗

จากตาราง ๒๘ แสดงว่านักเรียนชาวเขาเผ่าต่างๆ ชนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียน
ศึกษาสงเคราะห์ทั้ง ๓ แห่ง ที่ทดสอบครั้งที่ ๑ ในปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีปัญหาการพูดไม่ชัด
ประเภทเสียงสระในลักษณะต่างๆ ดังนี้

ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๔๕

ลักษณะการออกเสียงเพี้ยน คิดเป็นร้อยละ ๗.๒๗ (ดูรายละเอียดในตาราง)

ตาราง ๒๕ ค่าร้อยละของนักเรียนชาวเขาชนบทปี ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ที่มีปัญหาการ
 พุดไม่ชัดประเภทเสียงวรรณยุกต์ ในลักษณะต่างๆ จำแนกตามโรงเรียนและเผ่า
 ทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียน ศึกษาสงเคราะห์	จำนวน นักเรียน	จำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพุดไม่ชัด ประเภทเสียงวรรณยุกต์			
			ออกเสียงหนึ่งเป็น อีกเสียงหนึ่ง		ออกเสียงเพี้ยน	
			จำนวน นักเรียน	ร้อยละ	จำนวน นักเรียน	ร้อยละ
ม้ง	พนมทวน	-	-	-	-	-
	แม่จัน	๘	๒	๒๕.๐๐	-	-
	ตาก	๑๓	-	-	-	-
เย้า	พนมทวน	-	-	-	-	-
	แม่จัน	๑๒	๒	๑๖.๖๗	-	-
	ตาก	๓	-	-	-	-
กะเหรี่ยง	พนมทวน	๒๐	๕	๒๕.๐๐	-	-
	แม่จัน	๔	๑	๒๕.๐๐	-	-
	ตาก	๑๖	-	-	-	-
ลีซอ	พนมทวน	-	-	-	-	-
	แม่จัน	๑๐	๓	๓๐.๐๐	-	-
	ตาก	๕	-	-	-	-
มูเซอ	พนมทวน	-	-	-	-	-
	แม่จัน	๔	-	-	-	-
	ตาก	๖	-	-	-	-
อีก้อ	พนมทวน	-	-	-	-	-
	แม่จัน	๓	๑	๓๓.๓๓	-	-
	ตาก	๔	-	-	-	-
รวม		๑๑๐	๑๔	๑๒.๗๓	-	-

จากตาราง ๒๕ แสดงว่านักเรียนชาวเขาเผ่าต่างๆ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียน
ศึกษาสงเคราะห์ทั้ง ๓ แห่ง ที่ทดสอบครั้งที่ ๑ ในปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีปัญหาการพูดไม่ชัด
ประเภทเสียงวรรณยุกต์ในลักษณะเดียว คือ ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง คิดเป็น
ร้อยละ ๑๒.๗๗ (ดูรายละเอียดในตาราง ๒๕ หน้า ๘๙)

ตาราง ๓๐ เสียงพยัญชนะสระและวรรณยุกต์ ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาชนบทระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
เผ่าม้ง พุดไม้ซัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่างๆ และโรงเรียน

ทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์	เสียงพยัญชนะ		ออกเสียง	เขียน	เสียง	เสียงสระ		ออกเสียง	เขียน	เสียงวรรณยุกต์		ออกเสียง
		ออกเสียงหนึ่งเป็นออกเสียงหนึ่ง					ออกเสียงหนึ่งเป็นออกเสียงหนึ่ง				ออกเสียงหนึ่งเป็นออกเสียงหนึ่ง		
		เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก				เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก			เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก	
ม้ง	พนมทวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	
	แม่จัน	ต้นเดี่ยว ร	ล	ต้นเดี่ยว	ควบกลา	อ	อ	เออ, อ	ตรี	เอก	—		
		„ พ	ม	ส,ฟ,ช	ร,ล,ว	แ	เอ	เอะ,อ					
		„ ต	ฟ	ฟ,ช,ย		เอ	เอ	เอะ,อ					
		„ ว	ง	พ	ตัวสะกด	อ	เอ	เอ,อ					
		ควบกลา ร	ล	ตัวสะกด	ง,ม,ก								
		ตัวสะกด ม	ง	ง,ก,ค	ค,บ								
		„ น	ม										
		„ ง	ม										
		„ น	ม										
		„ ค	ก										
		„ ค	บ										
		„ ก	บ										
	ตาก	ต้นเดี่ยว ร	ล	ต้นเดี่ยว	ควบกลา	อ	อ	อ	—	—	—		
		ควบกลา ร	ล	ส,ฟ,ท	ร,ล,ว	เอ	เอ						
		„ ล	ร	ช,ช.ต	ตัวสะกด	อ	อ						
		ตัวสะกด พ	ม	ม,ค,ก	อ	อ	อ						
		„ ง	น										
		„ ม	น										
		„ บ	ก										
		„ ง	ม										
		„ ม	ง										
		„ ค	ก										
		„ ค	บ										
		„ ก	บ										

จากตาราง ๓๐ แสดงให้เห็นว่าในการทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พบว่าเสียงพยัญชนะและวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาเผ่าม้ง ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จันและตาก พุดไม้ซัดในลักษณะต่างๆ นั้นมีเสียงอะไรบ้าง และแตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไร (ดูรายละเอียดในตาราง)

ตาราง ๓๑ เสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาชนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่าเย้า พุดไม้ซัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่างๆ และโรงเรียนทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียนเข้าศึกษา สงคราม	เสียงพยัญชนะ				เสียงสระ			เสียงวรรณยุกต์		
		ออกเสียงหนึ่งเป็นออกเสียงหนึ่ง		ออกเสียงเพี้ยน	เว้นไม่ออกเสียงในคำ	ออกเสียงหนึ่งเป็นออกเสียงหนึ่ง		เสียงเพี้ยน	ออกเสียงหนึ่งเป็นออกเสียงหนึ่ง		เสียงเพี้ยน
		เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก			เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก		เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก	
เย้า	พนมทวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	แม่จัน	ต้นเดี่ยว ร ,, ว ,, ส ,, ฮ ควบกลา ร ตัวสะกด ม ,, น ,, ง	ถ ง ฉ ก ล ง น	ต้นเดี่ยว ฝ,ฟ ส,ซ ฉ,ช อ,ฮ ตัวสะกด ก	ควบกลา ร,ถ,ว ตัวสะกด ก,ค น,บ	อา เออ	อัว เอย	อัว เอย	ดริ เอก	—	
	ตาก	ต้นเดี่ยว ร ควบกลา ร	ถ ล	—	ควบกลา ร ตัวสะกด น	—	—	—	—	—	—

จากตาราง ๓๑ แสดงให้เห็นว่าในการทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พบว่าเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่นักเรียนชาวเขาเผ่าเย้า ของโรงเรียนศึกษาสงครามแม่จัน และตากพุดไม้ซัดในลักษณะต่างๆ นั้นมีเสียงอะไรบ้าง และแตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไร

ตาราง ๓๒ เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่า
กะเหรี่ยง พุทไมซ์ดัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่างๆ และโรงเรียน

ทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	เสียงพยัญชนะ				เสียงสระ			เสียงวรรณยุกต์		
		ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออกเสียง	เว้นไม่ ออกเสียง ในคำ	ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน	ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน
		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก	เพี้ยน		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก	
กะเหรี่ยง	พนมทวน	ต้นเดี่ยว ร ,, ว ,, น ,, ง ควบกลา ร ,, ล ตัวสะกด ง ,, น ,, บ ,, ด ,, ค ,, ม ,, น	ล ง ง น ล ร น ง ก ก บ ง ม	ต้นเดี่ยว ส,ช,ฟ ฟ	ควบกลา ร,ล,ว	อา อา แอ อว เออ	อว ออ เออ โอ เออ	—	จัตวา จัตวา	เอก โท	—
	แม่จัน	ต้นเดี่ยว ร ,, ส ,, ช ควบกลา ร ,, ว ตัวสะกด ม ,, ค ,, ก ,, บ ,, ค ,, น	ล ณ ช ล ฟ ง ง บ ก ก ง	ต้นเดี่ยว ฝ,ฟ ส,ช	ควบกลา ร,ล,ว ตัวสะกด น,ม,ง ก,ค,บ	อา อว แอ เออ อา	อว โอ เออ เออ ออ	—	จัตวา	เอก	
	ตาก	ต้นเดี่ยว ร ,, ฮ ควบกลา ร ตัวสะกด ง ,, ม ,, น ,, ค ,, บ ,, ก ,, ค ,, น ,, บ	ล ค ล น น ง ก ก บ บ ม ด	ต้นเดี่ยว ฮ,ฟ ส,ช ตัวสะกด ค,ม	ควบกลา ร,ล ตัวสะกด ง	อว เออ เออ	โอ เออ อา				

จากตาราง ๓๒ แสดงว่าในการทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พบว่า เสียงพยัญชนะสระ และ วรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวนแม่จัน และตาก พุทไมซ์ดัดในลักษณะต่างๆ นั้นมีเสียงอะไรบ้าง และแตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไร (ดูรายละเอียดในตาราง)

ตาราง ๓๓ เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔
 ลีซอ พุดไม้ซัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และโรงเรียน
 ทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	เสียงพยัญชนะ				เสียงสระ			เสียงวรรณยุกต์		
		ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน	เว้นไม่ ออกเสียง ในคำ	ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน	ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน
		เสียงที่ถูก ต้อง	เสียงที่ ออก			เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก	
ลีซอ	พนมทวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	แม่จัน	ต้นเดี่ยว ร „ ฐ ควบกล่า ร ตัวสะกด น „ ค „ บ „ ง „ ม „ ค „ ก „ บ	ล ณ ล ง ก ก ม ง บ บ บ ค	ต้นเดี่ยว ช,ณ,ฝ ร,ล,ว ฟ,ว,ล อ,ฮ ตัวสะกด น	ควบกล่า ร,ล,ว ตัวสะกด น,ง,ม ก,ค	เออ อา อว อว โอ เอ เอะ	เออ ออ อว อว โอ แอ เอะ	—	ตรี เอก	—	—
	ตาก	ต้นเดี่ยว ร „ ฐ ควบกล่า ร ตัวสะกด ง „ น „ บ „ น „ ค „ บ „ ก	ล ค ล ม ม ก ง ก ง บ	ต้นเดี่ยว ส,ฝ,ช, ร,ล,ว ตัวสะกด ก,ม	ควบกล่า ร,ล,ว ตัวสะกด ก,ม	อา อา อว	ออ อว โอ	—	—	—	—

จากตาราง ๓๓ แสดงให้เห็นว่า ในการทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พบว่าเสียง
 พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาเผ่าลีซอของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน
 และตาก พุดไม้ซัดในลักษณะต่าง ๆ มีเสียงอะไรบ้าง และแตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไร (ดูราย
 ละเอียดในตาราง)

ตาราง ๓๔ เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ผ่าน
 มูเซอ พุดไม้ซัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และโรงเรียน
 ทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

ผ่าน	โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	เสียงพยัญชนะ				เสียงสระ			เสียงวรรณยุกต์		
		ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน	เว้นไม่ ออกเสียง ในคำ	ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน	ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		เสียง ออก เพี้ยน
		เสียงที่ถูก ต้อง	เสียงที่ ออก			เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก	
มูเซอ	พนมทวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	แม่จัน	ต้นเดี่ยว ร	ล	ต้นเดี่ยว ช,ณ,ฝ ส,ฟ,ห	ควบกลา ร,ล,ว ตัวสะกด ม,ง,น, ก,ด	อา	ออ	เออะ	—	—	—
		” ู ส	ณ			อา	อัว				
		ควบกลาร	ล			อัว	โอ				
		ตัวสะกด ร	น			อ	แอ				
		” น	ง								
		” ม	น								
		” ก	บ								
		” บ	ก								
	” บ	ด									
	” ก	ด									
	ตาก	ต้นเดี่ยว ร	ล	ต้นเดี่ยว ฝ,ฟ ด,ต ย	ควบกลา ร,ล,ว ตัวสะกด ม,น,ก ต,บ	อา	อัว	—	—	—	
		” ู อ	ก			อา	ออ				
		ควบกลาร	ล			อัว	โอ				
		” ล	ร								
ตัวสะกด น		ง									
” ง		น									
” ง		ม									
” ม		ง									
” ก		ด									
” บ		ด									
” ด	บ										
” ก	บ										
” ด	ก										
” บ	ก										

จากตาราง ๓๔ แสดงให้เห็นว่า ในการทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พบว่าเสียง
 พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่นักเรียนชาวเขาผ่านมูเซอ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จันและตาก
 พุดไม้ซัด ในลักษณะต่าง ๆ นั้นมีเสียงอะไรบ้าง และแตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไร (ดูรายละเอียดใน
 ตาราง)

ตารางที่ ๓๕ เสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่าอาก้อ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่างๆ และโรงเรียน

ทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์	เสียงพยัญชนะ				เสียงสระ			เสียงวรรณยุกต์		
		ออกเสียงหนึ่งเป็นออกเสียงหนึ่ง		ออกเสียงเพี้ยน	ไม่เว้นออกเสียงในคำ	ออกเสียงหนึ่งเป็นออกเสียงหนึ่ง		ออกเสียงเพี้ยน	ออกเสียงหนึ่งเป็นออกเสียงหนึ่ง		ออกเสียงเพี้ยน
		เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก			เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก		เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก	
อาก้อ	พนมทวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	แม่จัน	ต้นเดี่ยว ร " ร ควบกลาร ตวสะกด ม " น " ง " บ " ก " ค	ล ท ล ง ง น ก ข ก		ควบกลาร, ล ตวสะกด ง, น, ค	อัว เอะ โอ เอือ เออ อา	โอ เอะ อา เอือ เอือ อัว	—	โท	เอก	
	ตาก	ต้นเดี่ยว ร ควบกลาร ตวสะกด น " ม " ค	ล ล ง ง ก	ต้นเดี่ยว จ, ข, ต	ควบกลาร, ล	—	—	—	—	—	

จากตาราง ๓๕ แสดงให้เห็นว่า ในการทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พบว่าเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาเผ่าอาก้อ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จันและตาก พูดไม่ชัดในลักษณะต่างๆ มีเสียงอะไรบ้าง และแตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไร (ดูรายละเอียดในตาราง)

ตารางที่ ๓๖ เสียงพยัญชนะชนิดต่างๆ ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาสันประภมปีที่ ๑
ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่างๆ
ทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เสียง พยัญชนะ	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีก เสียงหนึ่ง		ออกเสียง เพี้ยน	เว้นไม่ออก เสียงในคำ	รวม
	เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก			
พยัญชนะต้นเดี่ยว	ร ส น น ง ด พ ว ช ฮ	ล ฉ ง ม น ป ท ง ช ค	ฟ,ส ช,ช พ,อ ห,ท ฉ,ฟ ว,ต จ,ฮ		
รวม	๑๐		๑๔	—	๒๔
พยัญชนะต้นควบกล้ำ	ร ล ว	ล ร ฟ	—	ร ล ว	
รวม	๓		—	๓	๖
พยัญชนะตัวสะกด	ง ง น น ม ม ก ก ด ด บ บ บ	น ม ง ม ง น บ ด บ ก ด ก ง	ง น ม ก ด บ	ง น ม ก ด บ	
รวม	๑๓		๖	๖	๒๕
รวมเสียงพยัญชนะทั้งหมด					๕๕

จากตาราง ๓๖ แสดงว่าเสียงพยัญชนะในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาสันประเทศม
ปีที่ ๑ พุดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งได้จากการทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีดังนี้
ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง มีเสียงหนึ่งมีเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวซึ่ง
ได้แก่เสียง ร ออกผิดเป็น ล,ส เป็น จ,น เป็น ง,น เป็น ม,ง เป็น น,ต เป็น ป,พ เป็น ท,ว
เป็น ง,ช เป็น ชและ ฮ เป็น ค รวม ๑๐ เสียง

เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ ได้แก่เสียงควบกล้ำ ร ออกผิดเป็น ล,ล เป็น ร และ ว
เป็น ฟ รวม ๓ เสียง

เสียงพยัญชนะตัวสะกด ได้แก่เสียงตัวสะกด ง ออกผิดเป็น น,ง เป็น ม,น เป็น ง,
นเป็น ม,ม เป็น ง,ม เป็น น,ก เป็น บ,ก เป็น ค,ด เป็น บ,ด เป็น ก,บ เป็น ด,บ เป็น ก
และ บ เป็นง รวม ๑๓ เสียง

เสียงพยัญชนะตัวสะกด ได้แก่เสียงตัวสะกด ง,น,ม,ก,ด และ บ รวม ๖ เสียง

ลักษณะการเว้นไม่ออกเสียงในคำ มีเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ ได้แก่เสียงควบกล้ำ
ร,ล และ ว รวม ๓ เสียง

เสียงพยัญชนะตัวสะกด ได้แก่เสียงตัวสะกด ง,น,ม,ก,ด และ บ รวม ๖ เสียง

รวมเป็นเสียงพยัญชนะทั้งสิ้น ๕๕ เสียง

ตารางที่ ๓๗ เสียงสระในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาสันประณปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พุดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่างๆ

ทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เสียงสระ	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง		ออกเสียงเพี้ยน	รวมเสียงสระทั้งหมด
	เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก		
	อา	ออ	อี	
	อา	อัว	เอีย	
	อา	โอ	เอือ	
	แอ	เอีย	เอียะ	
	เอือ	เอีย	เอ	
	อำ	อา	อุ	
	อำ	เอา	เอือะ	
	อัว	โอ	อัวะ	
	โอ	อา	อัว	
	เอา	อา		
	เอ	แอ		
	อี	แอ		
	เอะ	แอะ		
รวม	๑๓		๙	๒๒

จากตาราง ๓๗ แสดงว่าเสียงสระในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาสันประณปีที่ ๑ พุดไม่ชัดในลักษณะต่างๆ ซึ่งได้จากการทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีดังนี้

ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ได้แก่เสียง อา ออกผิดเป็น ออ อา เป็น อัว, อา เป็น โอ, แอ เป็น เอีย, เอือ เป็น เอีย, อำ เป็น อา, อำ เป็น เอา, อัว เป็น โอ โอเป็นอา, เอา เป็น อา, เอ เป็น แอ, อี เป็น แอ, และ เอะ เป็น แอะ, รวม ๑๓ เสียง

ลักษณะการออกเสียงเพี้ยน มีเสียงสระ อี, เอีย, เอือ, เอียะ, เอ, อุ, เอือะ, อัวะและอัว รวม ๙ เสียง

รวมเป็นเสียงสระทั้งสิ้น ๒๒ เสียง

ตารางที่ ๓๘ เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาสชั้นประถมปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พุดไม้ซัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่างๆ

ทดสอบครั้งที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เสียงวรรณยุกต์	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง		ออกเสียงเพี้ยน	รวมเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมด
	เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก		
	โท ตรี จัตวา จัตวา	เอก เอก เอก โท		
รวม	๔	-		๔

จากตาราง ๓๘ แสดงว่า เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาสชั้นประถมปีที่ ๑ พุดไม้ซัด ซึ่งได้จากการทดสอบครั้งที่ ๑ ในปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีเพียงลักษณะเดียวคือลักษณะการเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ได้แก่เสียงวรรณยุกต์ โท ออกผิดเป็นเสียง เอก, ตรี เป็นเอก, จัตวาเป็น เอก และจัตวา เป็น โท รวมเป็นเสียงวรรณยุกต์ทั้งสิ้น ๔ เสียง

[illegible]

จากตาราง ๓๘ แสดงว่านักเรียนชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ทาง ๓ แห่ง ที่
ครั้งที่ ๒ ในการศึกษา ๒๕๒๒ มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงพยัญชนะในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้
ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง เสียงพยัญชนะต้นเดียว คิดเป็นร้อยละ ๔๕.๔๕ เสียงพยัญชนะต้น
ร้อยละ ๔๔.๔๕ และเสียงพยัญชนะตัวสะกดร้อยละ ๓๓.๖๔
ลักษณะการออกเสียงเพี้ยน เสียงพยัญชนะต้นเดียวคิดเป็นร้อยละ ๑๒.๓๓ และเสียงพยัญชนะตัวสะกด ร้อยละ ๑.๘๒
ลักษณะการเว้นไม่ออกเสียงในคำ เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ คิดเป็นร้อยละ ๔๐ และเสียงพยัญชนะตัวสะกด
๕๕ (ดูรายละเอียดในตาราง)

ตารางที่ ๔๐ ค่าร้อยละของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ที่มีปัญหา
การพูดไม่ชัด ประเภทเสียงสระ ในลักษณะต่างๆ จำแนกตามโรงเรียนและเผ่า

ทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวน นักเรียน ทั้งหมด	จำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงสระ			
			ออกเสียงหนึ่งเป็น อีกเสียงหนึ่ง		ออกเสียงเพี้ยน	
			จำนวน นักเรียน	ร้อยละ	จำนวน นักเรียน	ร้อยละ
ม้ง	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๘	๔	๕๐.๐๐	๓	๒๕.๐๐
	ตาก	๑๓	๓	๒๓.๐๘	—	—
เย้า	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๑๒	๔	๓๓.๓๓	—	—
	ตาก	๓	—	—	—	—
กะเหรี่ยง	พนมทวน	๒๐	๑๑	๕๕.๐๐	—	—
	แม่จัน	๔	๒	๕๐.๐๐	—	—
	ตาก	๑๖	๕	๓๑.๒๕	—	—
ลขอ	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๑๐	๕	๕๐.๐๐	—	—
	ตาก	๕	๓	๖๐.๐๐	—	—
มูเซอ	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๔	๓	๗๕.๐๐	—	—
	ตาก	๘	๒	๒๕.๐๐	—	—
อากอ	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๓	๒	๖๖.๖๖	—	—
	ตาก	๔	—	—	—	—
รวม		๑๑๐	๔๔	๔๐.๐๐	๒	๑.๘๒

จากตาราง ๔๐ แสดงว่านักเรียนชาวเขาเผ่าต่างๆ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียน
ศึกษาสงเคราะห์ทั้ง ๓ แห่ง ที่ทดสอบครั้งที่ ๒ ในปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีปัญหาการพูดไม่ชัด
ประเภทเสียงสระในลักษณะต่างๆ ดังนี้

ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๐๐

ลักษณะการออกเสียงเพี้ยน คิดเป็นร้อยละ ๑.๘๒ (ดูรายละเอียดในตาราง)

ตารางที่ ๔๑ คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ที่มีปัญหา
การพูดไม่ชัด ประเภทเสียงวรรณยุกต์ ในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามโรงเรียน
และเผ่า

ทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวน นักเรียน ทั้งหมด	จำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงวรรณยุกต์			
			ออกเสียงหนึ่งเป็น สองเสียงหนึ่ง		ออกเสียงเพี้ยน	
			จำนวน นักเรียน	ร้อยละ	จำนวน นักเรียน	ร้อยละ
ม้ง	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๒	—	—	—	—
	ตาก	๑๓	—	—	—	—
เย้า	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๑๒	—	—	—	—
	ตาก	๓	—	—	—	—
กะเหรี่ยง	พนมทวน	๒๐	๔	๒๐.๐๐	—	—
	แม่จัน	๔	—	—	—	—
	ตาก	๑๖	—	—	—	—
ลื้อ	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๑๐	—	—	—	—
	ตาก	๑๕	—	—	—	—
มูเซอ	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๔	—	—	—	—
	ตาก	๒	—	—	—	—
อากู	พนมทวน	—	—	—	—	—
	แม่จัน	๓	—	—	—	—
	ตาก	๔	—	—	—	—
รวม		๑๑๐	๔	๓.๖๔	—	—

จากตาราง ๔๑ แสดงว่านักเรียนชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ของโรงเรียน
ศึกษาสงเคราะห์ทั้ง ๓ แห่ง ที่ทดสอบครั้งที่ ๒ ในปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีปัญหาการพูดไม่ชัด
ประเภทเสียงวรรณยุกต์ ในลักษณะเดียว คือลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง คิดเป็น
ร้อยละ ๓.๖๔ (ดูรายละเอียดในตาราง)

ตาราง ๔๒ เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
เผ่าม้ง พุดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และโรงเรียน

ทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	เสียงพยัญชนะ				เสียงสระ			เสียงวรรณยุกต์		
		ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก	เว้นไม่ ออก	ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก	ออกเสียงหนึ่ง เป็นออกเสียงหนึ่ง		ออก
		เสียงที่ถูก ต้อง	เสียงที่ ออก	เสียง เพี้ยน	เสียงใน คำ	เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก	เสียง เพี้ยน	เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก	เสียง เพี้ยน
ม้ง	พนมทวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	แม่จัน	ต้นเดี่ยว ร " ว ควบกลา ร ตัวสะกด ม " ง " ก " ค	ล ง ล ง ม บ ก	ต้นเดี่ยว ช,ฮ	ควบกลา ตัวสะกด ก,ค	แอ เออ	เออ เออ	เออ เออ อัวะ	—	—	—
	ตาก	ต้นเดี่ยว ร ควบกลา ร ตัวสะกด ง " บ " ค " ก	ล ล น ม ก ก บ	ต้นเดี่ยว ฝ,ฮ	ควบกลา ตัวสะกด ก,ค	อัว เออ	โอ เออ	—	—	—	—

จากตาราง ๔๒ แสดงให้เห็นว่าในการทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พบว่าเสียง
พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาเผ่าม้งของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน
และตาก พุดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ นั้นมีเสียงอะไรบางอย่างและแตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไร (ดูราย
ละเอียดในตาราง)

ตาราง ๔๓ เสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่าเย้า
พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และโรงเรียน

ทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียน ศึกษา สง เคราะห์	เสียงพยัญชนะ				เสียงสระ			เสียงวรรณยุกต์		
		ออกเสียงหนึ่ง เป็นอีกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง สูง เพี้ยน	เว้นไม่ ออก เสียง ในคำ	ออกเสียงหนึ่ง เป็นอีกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง สูง เพี้ยน	ออกเสียงหนึ่ง เป็นอีกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง สูง เพี้ยน
		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก			เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก	
เย้า	พนมทวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	แม่จัน	ต้น เดี่ยว ร ,, ว ควบ กล้า ร ตัวสะ กด ม	ล ง ล ง	ต้นเดี่ยว จ,ช อ,ฮ	ควบกล้า ร,ล ตัวสะกด ก,ด บ	อา อัว	—	—	—	—	
	ตาก	ต้น เดี่ยว ร ควบ กล้า ร	ล ล	—	ควบกล้า ร ตัวสะกด น	—	—	—	—	—	—

จากตาราง ๔๓ แสดงให้เห็นว่าในการทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พบว่าพยัญชนะ
สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาเผ่าเย้าของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จันและตาก
พูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ มีเสียงอะไรบ้าง และแตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไร (ดูรายละเอียดในตาราง)

ตาราง ๔๔ เสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่า
กะเหรี่ยง พุฒไม้ซัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ และโรงเรียน

ทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	เสียงพยัญชนะ				เสียงสระ			เสียงวรรณยุกต์		
		ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน	เว้นไม่ ออกเสียง ในคำ	ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน	ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน
		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก			เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก	
กะเหรี่ยง	พนมทวน	ต้นเดี่ยว ร "ข ว ควบกลา ร ตัวสะกด บ " ค " น	ล ง ล ก ก ง	ต้นเดี่ยว ส,ช	ควบกลา ร,ล	อ อ อ แอ	อ อ อ เอ	—	จั่ววา จั่ววา	เอก โท	—
	แม่จัน	ต้นเดี่ยว ร " ส ควบกลา ร ตัวสะกด น	ล น ล ง	—	ควบกลา ร ตัวสะกด ง	อ อ อ เอ	อ อ อ เอ	—	—	—	—
	ตาก	ต้นเดี่ยว ร " ข ควบกลา ร ตัวสะกด ง " น " ค " บ " ก	ล ก ล น ง ก ก บ บ	ตัวสะกด ค,ม	ควบกลา ร ตัวสะกด ง	อ อ อ เอ	อ อ อ เอ				

จากตาราง ๔๔ แสดงให้เห็นว่า ในการทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พบว่าเสียง
พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยงของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์
พนมทวน แม่จันและตาก พุฒไม้ซัดในลักษณะต่าง ๆ มีเสียงอะไรบางอย่างและแตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไร
(ดูรายละเอียดในตาราง)

ตาราง ๔๕ เสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาชนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

เผ่าลีซอ พุดไม้ซัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่างๆ และโรงเรียน

ทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	เสียงพยัญชนะ				เสียงสระ			เสียงวรรณยุกต์		
		ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน	เว้นไม่ ออกเสียง ในคำ	ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน	ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน
		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก			เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก	
ลีซอ	พนมทวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	แม่จัน	ต้นเดี่ยว ร ควบกลา ร ตัวสะกด ง „ บ „ น „ ด	ล ล น ก ง ก	ต้นเดี่ยว ส,ซ	ควบกลา ร,ล ตัวสะกด ง,ด,ก	อา เออ	ออ เอย	—	—	—	—
	ตาก	ต้นเดี่ยว ร „ ย ควบกลา ร ตัวสะกด ง „ ด „ น „ บ	ล ก ล ม ก ง ก	—	ควบกลา ร	อา	ออ	—	—	—	—

จากตาราง ๔๕ แสดงให้เห็นว่าในการทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พบว่าเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาเผ่าลีซอ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน และตาก พุดไม้ซัดในลักษณะต่างๆ มีเสียงอะไรบางอย่างและแตกต่างกันอย่างไร (ดูรายละเอียดในตาราง)

ตาราง ๔๖ เสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เผ่า
มูเซอ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่างๆและโรงเรียน

ทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	เสียงพยัญชนะ				เสียงสระ			เสียงวรรณยุกต์		
		ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน	เว้นไม่ ออกเสียง ในคำ	ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน	ออกเสียงหนึ่งเป็น ออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน
		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก			เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก	
มูเซอ	พนมทวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	แม่จัน	ต้นเดี่ยว ร ควบกล้า ร ตัวสะกด ง „ น „ ม „ ก	ล ล น ง ง บ	ต้นเดี่ยว ฝ	ควบกล้า ร,ล ตัวสะกด ก,ค,ป	อ อว	แอ โอ	—	—	—	—
	ตาก	ต้นเดี่ยว ร „ ฮ ควบกล้า ร ตัวสะกด ง „ น „ ม „ ด „ บ	ล ก ล น ง ก ก		ควบกล้า ร,ล	อา อว	ออ โอ	—	—	—	—

จากตาราง ๔๖ แสดงให้เห็นว่า ในการทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พบว่าเสียงพยัญชนะ
สระและวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขา เผ่ามูเซอ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน
และตาก พูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ มีเสียงอะไรบ้าง และแตกต่างหรือเหมือนกันอย่างไร (ดูรายละเอียด
ในตาราง)

ตาราง ๔๑ เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถม ปีที่ ๑
เผ่าอิก้อ พุดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่างๆ และโรงเรียน
ทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เผ่า	โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	เสียงพยัญชนะ				เสียงสระ			เสียงวรรณยุกต์		
		ออกเสียงหนึ่ง เป็นออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน	เว้นไม่ ออกเสียง ในคำ	ออกเสียงหนึ่ง เป็นออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน	ออกเสียงหนึ่ง เป็นออกเสียงหนึ่ง		ออก เสียง เพี้ยน
		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก			เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก		เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก	
๔๖ ออก	พนมทวน	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
	แม่จัน	ต้นเตยว ควบกลาร ตัวสะกดม " น " ง " ด	ล ล ง ง น ก	—	ควบกลาร ตัวสะกด ด	อา อัว แอ	อัว โอ เอ				
	ตาก	ต้นเตยว ควบกลาร ตัวสะกดน " ม	ล ล ง ง	—	ควบกลาร	—	—	—	—	—	—

จากตาราง ๔๑ แสดงให้เห็นว่า ในการทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พบว่า
เสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาเผ่าอิก้อ ของโรงเรียนศึกษา
สงเคราะห์ แม่จันและตาก พุดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ มีเสียงอะไรบ้าง และแตกต่างหรือเหมือนกัน
อย่างไร (ดูรายละเอียดในตาราง)

ตาราง ๔๘ เสียงพยัญชนะชนิดต่าง ๆ ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาสันประภมปีที่ ๑
ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ

ทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เสียงพยัญชนะ	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง		ออกเสียง เพี้ยน	เว้นไม่ออก เสียงในคำ	รวม
	เสียงที่ถูกต้อง	เสียงที่ออก			
พยัญชนะต้นเดี่ยว	ร	ล	ฝ,ส ช,ซ ฉ,อ ฮ		
	ส	น			
	ว	ง			
	ฮ	ค			
รวม	๔		๗	—	๑๑
พยัญชนะต้น ควบกล้ำ	ร	ล	—	ล	
				ร	
รวม	๑			๒	๓
พยัญชนะตัว สะกด	ง	น	ด ม	ก	
	ง	ม		ด	
	น	ง		ม	
	ม	ง		น	
	ก	บ		ง	
	ด	ก			
	บ	ก			
รวม	๗		๒	๕	๑๔
รวมเสียงพยัญชนะทั้งหมด					๒๘

จากตาราง ๔๘ แสดงว่าเสียงพยัญชนะในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาสันประภม
ปีที่ ๑ พุดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งได้จากการทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีดังนี้

ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง มีเสียงพยัญชนะต้นเดียว ได้แก่เสียง ร
ออกผิดเป็น ล,ส เป็น จ,ว เป็น ง และ ฌ เป็น จ รวม ๔ เสียง

เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ ได้แก่เสียงควบกล้ำ ร ออกผิดเป็น ล เพียง ๑ เสียง

เสียงพยัญชนะตัวสะกด ได้แก่เสียงตัวสะกด ง ออกผิดเป็น น,ง เป็น ม,น เป็น ง
ม เป็น ง,ก เป็น บ,ด เป็น ก และ บ เป็น ก รวม ๗ เสียง

ลักษณะการออกเสียงเพี้ยน มีเสียงพยัญชนะต้นเดียว ได้แก่เสียง ฝ,ส,ช,ฌ,อ
และ ฮ รวม ๗ เสียง

เสียงพยัญชนะตัวสะกด ได้แก่เสียงตัวสะกด ด และ ม รวม ๒ เสียง

ลักษณะการเว้นไม่ออกเสียงในคำ มีเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ ได้แก่เสียงควบกล้ำ ร
และ ล รวม ๒ เสียง

เสียงพยัญชนะตัวสะกด ได้แก่เสียงตัวสะกด ก,ด,บ,น และ ง รวม ๕ เสียง

รวมเป็นเสียงพยัญชนะทั้งสิ้น ๒๘ เสียง

ตาราง ๔๕ เสียงสระในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒
พูดไม่ชัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ

ทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

เสียง สระ	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีก เสียงหนึ่ง		ออกเสียง เพี้ยน	รวมเสียง สระ ทั้งหมด
	เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ ออก		
	อา	ออ	อ	
	อา	อัว	เอือ	
	แอ	เอีย	เอียะ	
	เอือ	เอีย	อัวะ	
	อ	แอ	ออ	
	อัว	โอ	เอีย	
รวม	๖		๖	๑๒

จากตาราง ๔๕ แสดงว่าเสียงสระในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
พูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งได้จากการทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีดังนี้

ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ได้แก่เสียง อา ออกผิดเป็น ออ, อา
เป็น อัว, แอ เป็น เอีย, เอือ เป็น เอีย, อี เป็น แอ และ อัว เป็น โอ รวม ๖ เสียง

ลักษณะการออกเสียงเพี้ยน มีเสียง สระ อี, เอือ, อัวะ, ออ และ เอีย รวม ๖ เสียง
รวมเป็นเสียง สระทั้งสิ้น ๑๒ เสียง

ตาราง ๕๐ เสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทย ที่นักเรียนชาวเขาสชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พุดไม้ซัด จำแนกตามการออกเสียงในลักษณะต่าง ๆ

ทดสอบครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

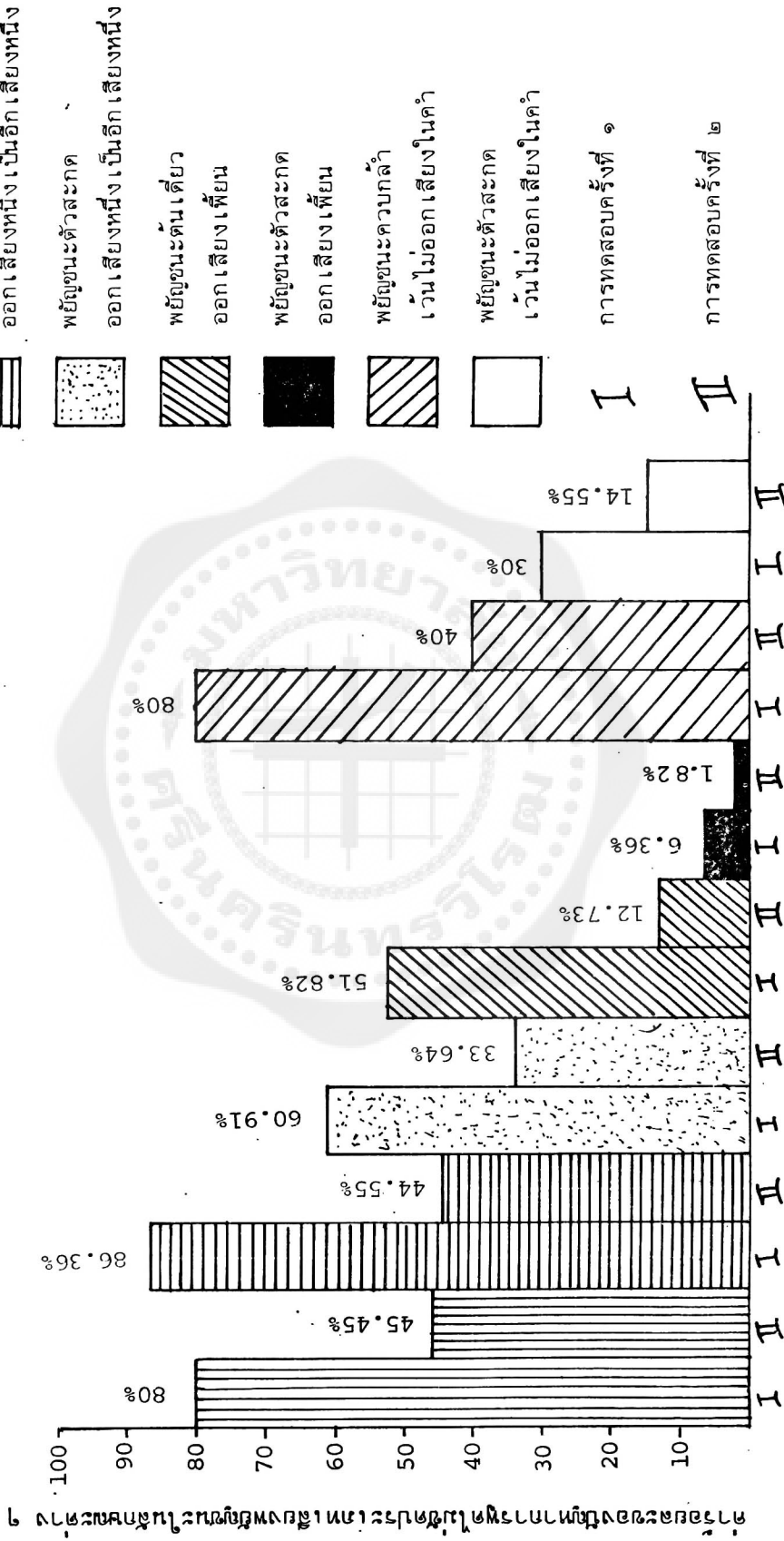
เสียงวรรณ ยุกต์	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง		ออกเสียง ข เพยน	รวมเสียง วรรณยุกต์ ทั้งหมด
	เสียงที่ ถูกต้อง	เสียงที่ออก		
	จัตวา จัตวา	เอก โท		
รวม	๒		—	๒

จากตาราง ๕๐ แสดงว่าเสียงวรรณยุกต์ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาสชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ พุดไม้ซัด ซึ่งได้จากการทดสอบครั้งที่ ๒ ในปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีเพียงลักษณะเดียว คือ ลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งได้แก่ เสียงจัตวา ออกผิดเป็นเสียงเอกและเสียงโท รวมเป็นเสียงวรรณยุกต์ ทั้งสิ้น ๒ เสียง

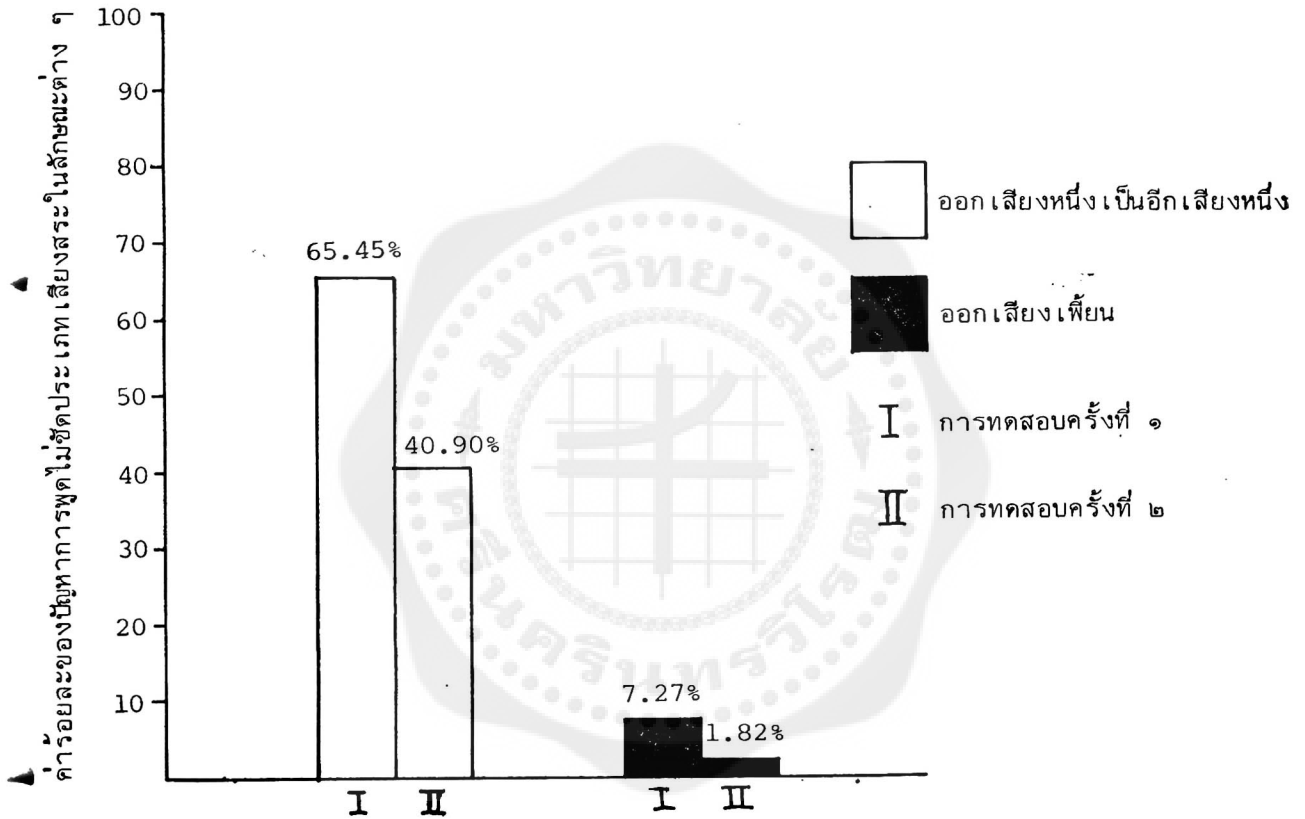
ภาพที่ ๒

กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะ ในลักษณะต่าง ๆ

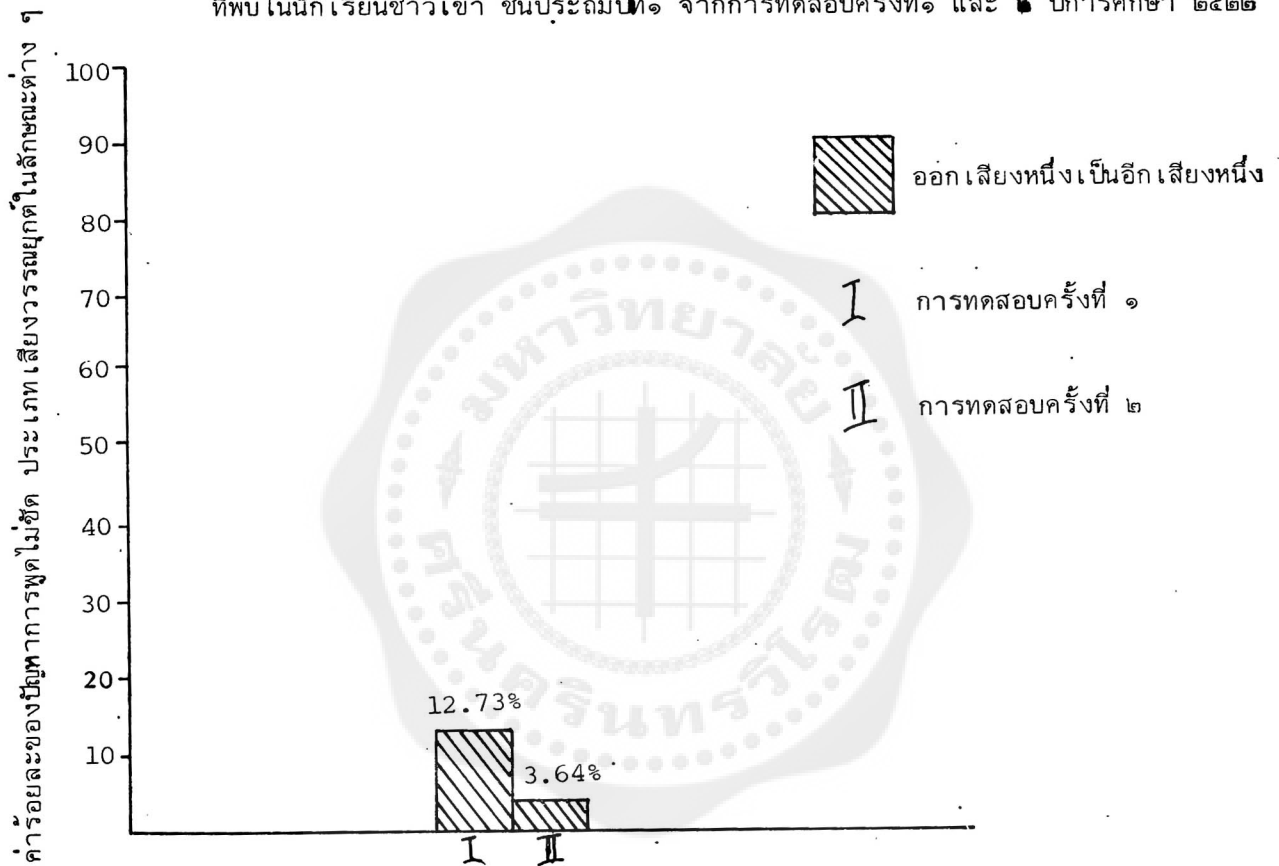
ที่พบในนักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จากการทดสอบครั้งที่ ๑ และ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

ภาพที่ ๓ กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงสระในลักษณะต่าง ๆ ที่พบในนักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จากการทดสอบครั้งที่ ๑ และ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

ภาพที่ ๕ กราฟเปรียบเทียบค่าร้อยละของปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงวรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ ที่พบในนักเรียนชาวเขา ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จากการทดสอบครั้งที่ ๑ และ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒

ตาราง ๕๑ จำนวนนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ* จำแนกตามครั้งในการทดสอบ

จำนวนนักเรียนที่ทดสอบในครั้งที่ ๑ และ ครั้งที่ ๒, ๑๑๐ คน

ปัญหาการพูดไม่ชัด				ทดสอบครั้งที่ ๑ จำนวนนักเรียน	ทดสอบครั้งที่ ๒ จำนวนนักเรียน
เสียง พยัญชนะ	ออกเสียงหนึ่ง เป็นอีกเสียง หนึ่ง	พยัญชนะต้น	เดี่ยว	๘๘	๕๐
			ควบกล้ำ	๙๕	๔๙
		พยัญชนะตัวสะกด		๖๗	๓๗
	ออกเสียงเพี้ยน	พยัญชนะต้น	เดี่ยว	๕๗	๑๔
		พยัญชนะตัวสะกด		๗	๒
	เว้นไม่ออก เสียงในคำ	พยัญชนะต้น	ควบกล้ำ	๘๘	๔๔
		พยัญชนะตัวสะกด		๓๓	๑๖
รวม				๔๓๕	๒๑๒
เสียงสระ	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง		๗๒	๔๔	
	ออกเสียงเพี้ยน		๘	๒	
รวม				๘๐	๔๖
เสียง วรรณยุกต์	ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง		๑๔	๔	
	ออกเสียงเพี้ยน		-	-	
	รวม		๑๔	๔	
รวมทั้งหมด				๕๒๙	๒๖๓

* นักเรียนชาวเขาคคนหนึ่ง ๆ อาจมีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทต่าง ๆ ได้หลายลักษณะ ในที่นี้จะถือว่านักเรียนที่มีปัญหา ๑ ปัญหา เท่ากับจำนวนนักเรียน ๑ คน เช่น ถ้านักเรียนคนใดมีปัญหา ๒ ปัญหา นักเรียนนั้นก็จะเท่ากับจำนวนนักเรียนที่มีปัญหา ๒ คน

จากตาราง ๕๑ แสดงว่าในการทดสอบครั้งที่ ๑ นักเรียนชาวเขา จำนวน ๑๑๐ คน มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ในลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง มีจำนวน ๘๘ คน ในจำนวนทั้งหมด ๑๑๐ คน

เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ ในลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งมีจำนวน ๔๕ คน ใน ๑๑๐ คน

เสียงพยัญชนะตัวสะกด ในลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งมีจำนวน ๖๗ คน ใน ๑๑๐ คน

เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ในลักษณะการออกเสียงเพี้ยน มีจำนวน ๕๗ คน ใน ๑๑๐ คน

เสียงพยัญชนะตัวสะกด ในลักษณะการออกเสียงเพี้ยนจำนวน ๗ คน ใน ๑๑๐ คน
เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ ในลักษณะการเว้นไม่ออกเสียงในคำ มีจำนวน ๘๘ คน ใน ๑๑๐ คน

เสียงพยัญชนะตัวสะกดในลักษณะการเว้นไม่ออกเสียงในคำมี ๓๓ คน ใน ๑๑๐ คน
รวมจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะทั้งหมดเท่ากับ ๔๓๕ คน

นักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงสระในลักษณะต่าง ๆ มีดังนี้

เสียงสระ ในลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง มีจำนวน ๗๒ คน ใน ๑๑๐ คน

เสียงสระ ในลักษณะการออกเสียงเพี้ยน มีจำนวน ๘ คน ใน ๑๑๐ คน

รวมจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงสระทั้งหมดเท่ากับ ๘๐ คน
นักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงวรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ มีดังนี้

เสียงวรรณยุกต์ในลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง มีจำนวน ๑๔ คน
ใน ๑๑๐ คน

เสียงวรรณยุกต์ในลักษณะการออกเสียงเพี้ยนไม่มี

รวมจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมดเท่ากับ
๑๔ คน

รวมจำนวนนักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะ สระและ
วรรณยุกต์ ในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งได้จากการทดสอบครั้งที่ ๑ เท่ากับ ๕๒๙ คน

ในการทดสอบครั้งที่ ๒ นักเรียนชาวเขาซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับกลุ่มที่ใช้ในการทดสอบ
ครั้งที่ ๑ จำนวน ๑๑๐ คน มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงพยัญชนะในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ในลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง จำนวน ๕๐ คน
ในจำนวนทั้งหมด ๑๑๐ คน

เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ ในลักษณะการออกเสียงเป็นอีกเสียงหนึ่งมีจำนวน ๔๔ คน
ใน ๑๑๐ คน

เสียงพยัญชนะตัวสะกด ในลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง มีจำนวน
๓๗ คน ใน ๑๑๐ คน

เสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ในลักษณะการออกเสียงเพี้ยน มีจำนวน ๑๔ คน ใน ๑๑๐ คน

เสียงพยัญชนะตัวสะกด ในลักษณะการออกเสียงเพี้ยน มีจำนวน ๒ คน ใน ๑๑๐ คน

เสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำในลักษณะการเว้นไม่ออกเสียงในคำมี ๔๔ คนใน ๑๑๐ คน

เสียงพยัญชนะตัวสะกด ในลักษณะการเว้นไม่ออกเสียงในคำมี ๑๖ คนใน ๑๑๐ คน

รวมจำนวนนักเรียน ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะทั้งหมดเท่ากับ
๒๑๒ คน

นักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงสระในลักษณะต่าง ๆ มีดังนี้

เสียงสระในลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งมีจำนวน ๔๕ คน ใน ๑๑๐ คน

เสียงสระในลักษณะการออกเสียงเพี้ยนจำนวน ๒ คน ใน ๑๑๐ คน

รวมจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงสระทั้งหมดเท่ากับ ๔๗ คน
นักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงวรรณยุกต์ในลักษณะต่างๆ มีดังนี้
เสียงวรรณยุกต์ในลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งมีจำนวน ๔ คนใน

๑๑๐ คน

เสียงวรรณยุกต์ในลักษณะการออกเสียงเพี้ยนไม่มี

รวมจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงวรรณยุกต์ทั้งหมดเท่ากับ

๔ คน

รวมจำนวนนักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงพยัญชนะ สระ และ
วรรณยุกต์ ในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งได้จากการทดสอบครั้งที่ ๒ เท่ากับ ๒๖๓ คน

ตาราง ๕๒ จำนวนเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑
ปีการศึกษา ๒๕๒๒ พูดไม่ชัด ในลักษณะต่าง ๆ จำแนกตามครั้งในการทดสอบ
ปีการศึกษา ๒๕๒๒

ปัญหาการพูดไม่ชัดใน ลักษณะต่าง ๆ	จำนวนเสียงที่ได้ จากการทดสอบ ครั้งที่ ๑	จำนวนเสียงที่ได้ จากการทดสอบ ครั้งที่ ๒
ประเภทเสียงพยัญชนะ	๕๕	๒๘
ประเภทเสียงสระ	๒๒	๑๒
ประเภทเสียงวรรณยุกต์	๔	๒
รวม	๘๑	๔๒

จากตาราง ๕๒ แสดงว่าในการทดสอบครั้งที่ ๑ ของปีการศึกษา ๒๕๒๑ พบว่า
จำนวนเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ที่นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ พูดไม่ชัด
ในลักษณะต่าง ๆ เท่ากับ ๕๕, ๒๒ และ ๔ ตามลำดับ ซึ่งรวมทั้งสิ้นเท่ากับ ๘๑ เสียง

ส่วนในการทดสอบครั้งที่ ๒ พบว่า จำนวนเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์
ที่นักเรียนชาวเขาพูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ เท่ากับ ๒๘, ๑๒ และ ๒ ตามลำดับเช่นเดียวกัน
และรวมทั้งสิ้นได้เท่ากับ ๔๒ เสียง

สรุปตอนที่ ๒ รายละเอียดเกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัดของนักเรียนชาวเขา ก่อนและหลังการที่ครูนำวิธีแก้ไขปัญหาการพูด ซึ่งได้รับการอบรมไปใช้

จากตารางที่ ๒๗-๕๒ แสดงว่า นักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะในลักษณะการเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง การออกเสียงเพี้ยน และการเว้นไม่ออกเสียงในคำ ส่วนประเภทเสียงสระในลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง และการออกเสียงเพี้ยน ส่วนประเภทเสียงวรรณยุกต์นั้นมีเพียงลักษณะเดียว คือลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง และแสดงให้เห็นว่าเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ ในลักษณะต่าง ๆ ที่นักเรียนชาวเขาพูดไม่ชัด ในการทดสอบทั้งสองครั้งนั้น ได้แก้เสียงอะไรบ้าง (ดูรายละเอียดในตาราง ๓๖-๓๘ และ ๔๘-๕๐) ตลอดจนเมื่อนำผลการทดสอบของทั้ง ๒ ครั้งมาเปรียบเทียบกันแล้ว ปรากฏว่าเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ ในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าว ลดจำนวนลงในการทดสอบครั้งที่ ๒ นอกจากนี้ในการนำผลการทดสอบทั้ง ๒ ครั้งมาเปรียบเทียบกันพบว่าจำนวนนักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ทุกประเภทในลักษณะต่าง ๆ ก็ลดน้อยลงเช่นเดียวกัน

ตอนที่ ๓ รายละเอียดที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูสอนเด็กชาวเขา หลังจากครูนำความรู้ที่ได้รับในการอบรมไปใช้แล้ว

ตาราง ๕๑ จำนวนครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่ตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา จำแนกตาม เพศ อายุ วุฒิ หน้าที่ และความเกี่ยวข้องกับการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

ปีการศึกษา ๒๕๒๒

โรงเรียนศึกษา	จำนวนครูทั้งหมด	จำนวนครู									
		เพศ		อายุ			วุฒิ		หน้าที่		
		ชาย	หญิง	๒๑-๓๐	๓๑-๔๐	๔๑-๕๐	๕๑-๖๐	ป.ศ. ๕ ปี หรือเทียบเท่า	ป.ศ. ๕ ปี หรือเทียบเท่า	ป.ศ. สูง หรือ อ.กศ. เทียบเท่า	ป.ศ. สูง หรือ อ.กศ. เทียบเท่า
สงเคราะห์											
	๓	๓	—		๒			๑	๑	๑	๑
พนมทวน	๒	๑	๑	๒				๒	๒	๒	๒
แม่อิน	๓	๑	๒					๒	๒	๒	๒
ตาก											
รวม	๘	๕	๓	๒	๔	๑	๑	๑	๑	๕	๕

ตาราง ๕๓ แสดงว่า ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน จำนวน ๓ คนเป็นชายทั้งหมดอายุระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี ๒ คนและ ๕๑-๖๐

ปี ๑ คน ได้ดู ป.ศ. ๕ ปี หรือเทียบเท่า ๑ คน ป.ศ. สูง อ.กศ. หรือเทียบเท่า ๑ คนและปริญญาตรีทางการศึกษา ๑ คน

ครูทั้ง ๓ คนทำหน้าที่เป็นครูประจำชั้น ๑ คน ครูพิเศษ ๑ คน และเป็นผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่หรือผู้อำนวยการ ๑ คน

ในด้านความเกี่ยวข้องกับการสอนในชั้นประถมศึกษา ๑ ปริญญาครูสอนประจำชั้นประถมศึกษา มี ๑ คน ครูพิเศษประถมศึกษา มี ๑ คน

รวมครูที่เกี่ยวข้องกับการสอนในชั้นประถมศึกษา ๑ จำนวน ๒ คน

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่เงิน จำนวน ๒ คน เป็นชาย ๑ คน หญิง ๑ คน มีอายุระหว่าง ๒๑-๓๐ ปี ๒ คน ได้ดูระดับ

ป.ศ. สูง อ.กศ. หรือเทียบเท่า ๒ คนเช่นเดียวกัน

ครูทั้ง ๒ คน ทำหน้าที่เป็นครูประจำชั้นทั้งคู่

ในด้านความเกี่ยวข้องกับการสอนในชั้นประถมศึกษา ๑ ปริญญาครูทั้ง ๒ คน สอนประจำชั้นประถมศึกษา ๑ ทั้งคู่

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก จำนวน ๓ คน เป็นชาย ๑ คน หญิง ๒ คน มีอายุระหว่าง ๓๑-๔๐ ปี ๒ คน และ ๔๑-๕๐ ปี ๑ คน ได้วุฒิระดับ ป.กศ หรือเทียบเท่า ๒ คน และระดับปริญญาตรีทางการศึกษา ๑ คน

ครูทั้ง ๓ คนนี้ทำหน้าที่เป็นครูประจำชั้น ๒ คน และเป็นอาจารย์ใหญ่หรือผู้อำนวยการ ๑ คน

ในด้านความเกี่ยวข้องกับการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปรากฏว่ามีครูสอนประจำชั้น ประถมปีที่ ๑ จำนวน ๒ คน

ตาราง ๕๔ จำนวนครูที่พูดภาษาไทยกลาง หรือภาษาไทยกลางและภาษาท้องถิ่นทั้งในและนอก เวลาสอน ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน

ปีการศึกษา ๒๕๒๒

โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวนครู ทั้งหมด	จำนวน ครูที่สอน ชั้น ป. ๑	ภาษาที่ครูพูดในเวลาและนอกเวลาสอนเด็ก			
			ภาษาที่พูดในเวลาสอน		ภาษาที่พูดนอกเวลาสอน	
			ไทยกลาง	ไทยกลาง + ท้องถิ่น	ไทยกลาง	ไทยกลาง + ท้องถิ่น
พนมทวน	๓	๒	๒	-	๒	-
แม่จัน	๒	๒	๒	-	-	๒
ตาก	๓	๒	๒	-	๒	-

จากตาราง ๕๔ แสดงว่าครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวนจำนวน ๒ คน พูดภาษาไทยกลางในและนอกเวลาสอนเด็กทั้ง ๒ คน

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน จำนวน ๒ คน พูดภาษาไทยกลางในเวลาสอนเด็กทั้ง ๒ คน และพูดภาษาไทยกลางกับภาษาท้องถิ่นนอกเวลาสอนเด็กทั้ง ๒ คน

ครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ตาก จำนวน ๒ คน พูดภาษาไทยกลางในและนอกเวลาสอนเด็กทั้ง ๒ คน

ตาราง ๕๕. คำร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา
ในลักษณะต่าง ๆ ของครูที่ตอบแบบสอบถามจำแนกตามโรงเรียน

ปีการศึกษา ๒๕๒๒

โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวน ครู ทั้งหมด	ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา*								
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙
พนมทวน	๒	๑๐๐				๕๐	๑๐๐		๑๐๐	
แม่จัน	๒	๑๐๐		๑๐๐			๑๐๐		๑๐๐	
ตาก	๒	๑๐๐		๑๐๐	๑๐๐		๑๐๐			๕๐

* ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา

๑. เด็กฟังท่านเข้าใจ แต่เด็กไม่สามารถเลียนเสียงคำที่ถูกต้องของท่านได้
๒. ท่านไม่ทราบเพราะเหตุใดเด็กจึงออกเสียงนั้น ๆ ไม่ได้
๓. ท่านทราบว่าเด็กออกเสียงนั้น ๆ ไม่ได้แต่ไม่สามารถจะแก้ไขให้เด็กออกเสียงได้ถูกต้องทั้งหมด
๔. เด็กพูดภาษาไทยไม่ชัดเจนถึงกับสื่อความหมายได้ไม่ถูกต้อง
๕. เด็กเขียนได้ถูกต้องแต่ออกเสียงพูดหรืออ่านไม่ถูกต้อง
๖. การที่เด็กพูดภาษาไทยได้ไม่ถูกต้องทำให้เขียนภาษาไทยไม่ถูกต้องด้วย
๗. เด็กไม่สนใจฝึกพูดภาษาไทยให้ถูกต้อง
๘. ท่านขาดคู่มือที่จะช่วยในการแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยให้แก่เด็กโดยตรง
๙. เด็กไม่ทราบว่าการออกเสียงของตนถูกต้องหรือไม่เพราะเด็กพันรบบในโรงเรียนก็พูดไม่ชัดเป็นส่วนมาก เนื่องจากใช้ภาษาถิ่น

จากตาราง ๕๕ แสดงว่าปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวนมีในข้อ ๑,๕ และ ๘ คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ ในข้อ ๕ ร้อยละ ๕๐ ส่วนในข้ออื่น ๆ ไม่มี

ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ แม่จัน มีในข้อ ๑,๓,๖ และ ๘ ในอัตราเท่า ๆ กันคือร้อยละ ๑๐๐ ส่วนในข้ออื่น ๆ ไม่มี.

ปัญหาสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ดาก มีในข้อ ๑,๓,๔ และ ๖ ในอัตราเท่า ๆ กันคือร้อยละ ๑๐๐ และในข้อ ๙ ร้อยละ ๕๐ ส่วนปัญหาในข้ออื่น ๆ ไม่มี

ตาราง ๕๖ ค่าร้อยละของความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน

ปีการศึกษา ๒๕๒๒

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์	จำนวนครูทั้งหมด	ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา*									
		๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐
พนมทวน	๒	๑๐๐	๕๐	๑๐๐	๕๐	๑๐๐	๑๐๐		๕๐	๕๐	
แม่จัน	๒	๑๐๐				๕๐			๕๐		
ดาก	๒	๕๐		๑๐๐	๕๐	๑๐๐	๑๐๐	๑๐๐	๕๐	๕๐	๑๐๐

* ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา

๑. ออกเสียงพยัญชนะต้นไม่ได้
๒. ออกเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงอื่น
๓. ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ได้
๔. ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำเป็นเสียงอื่น

๕. ออกเสียงตัวสะกดในคำไม่ได้
๖. ออกเสียงตัวสะกดเป็นเสียงอื่น
๗. ออกเสียงสระบางเสียงไม่ได้
๘. ออกเสียงสระเป็นเสียงอื่น
๙. ออกเสียงวรรณยุกต์บางเสียงไม่ได้
๑๐. ออกเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงอื่น

จากตาราง ๕๖ แสดงว่าปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวนมีในข้อ ๑,๓,๕ และ ๖ ในอัตราเท่า ๆ กันคือร้อยละ ๑๐๐ และในข้อ ๒,๔,๘ และ ๙ ร้อยละ ๕๐ ส่วนปัญหาในข้ออื่น ๆ ไม่มี

ปัญหาที่ได้จากการตอบแบบสอบถาม ของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จันมีในข้อ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ และในข้อ ๕ และ ๘ ร้อยละ ๕๐ ส่วนปัญหาในข้ออื่นๆ ไม่มี

ปัญหาที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ดาก มีในข้อ ๓, ๕, ๖, ๗ และ ๑๐ ในอัตราเท่าๆ กันคือร้อยละ ๑๐๐ และในข้อ ๑, ๔, ๘ และ ๙ ในอัตราร้อยละ ๕๐ ส่วนปัญหาในข้อ ๒ ไม่มี

ตาราง ๕๓ คำร้อยละของลักษณะการนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมไปใช้ ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครูจำแนกตามโรงเรียน

๔๔๒๒
๒๕๒๒

[illegible]

- จากตาราง ๕๗ แสดงว่าลักษณะการนำความรู้ที่ครูได้จากการอบรมไปใช้ ซึ่งได้จากการตอบแบบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวนมีในข้อ ๑.๑, ๑.๒, ๑.๓, ๒.๑ ๒.๒, ๒.๓ และ ๓.๑ ในอัตราเท่าๆ กันคือร้อยละ ๑๐๐ และในข้อ ๓.๒ ร้อยละ ๕๐

ลักษณะการนำความรู้จากการอบรมไปใช้ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครู
โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน มีในข้อ ๑.๑ และ ๒.๒ คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ และในข้อ ๑.๓
ร้อยละ ๕๐ ส่วนในข้ออื่นๆ ไม่มีคำตอบ

ลักษณะการนำความรู้จากการอบรมไปใช้ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครู
โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก มีในข้อ ๑.๑,๑.๒,๑.๓,๒.๑,๒.๒ และ ๒.๓ ในอัตราเท่า ๆ กันคือ
ร้อยละ ๑๐๐ ในข้อ ๓.๑ และ ๓.๒ ไม่มี

ตาราง ๕๘ ค่าร้อยละของผลการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้แก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการพูด
ของเด็ก ซึ่งได้การตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวน ครู ทั้งหมด	ผลการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้ แก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการพูดของเด็ก				
		ดีมาก	ดี	ปานกลาง	น้อย	น้อยมาก
พนมทวน	๓		๖๖.๖๗	๓๓.๓๓		
แม่จัน	๒		๑๐๐			
ตาก	๒		๑๐๐			

จากตาราง ๕๘ แสดงว่าผลการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้แก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการพูดของเด็ก ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ พนมทวนอยู่ในระดับดีร้อยละ ๖๖.๖๗ และอยู่ในระดับปานกลางร้อยละ ๓๓.๓๓

ผลการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้ ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน และตาก อยู่ในระดับดีร้อยละ ๑๐๐ ทั้ง ๒ โรงเรียน

ตาราง ๕๔ ค่าร้อยละของการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปถ่ายทอดต่อ ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวน ครู ทั้งหมด	ผลการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไป ถ่ายทอดต่อ				
		ดีมาก	ดี	ปาน กลาง	น้อย	น้อย มาก
พนมทวน	๓		๖๖.๖๗	๓๓.๓๓		
แม่จัน	๒			๕๐	๕๐	
ตาก	๒		๕๐	๕๐		

จากตาราง ๕๔ แสดงว่าผลการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปถ่ายทอดต่อ ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน อยู่ในระดับดีร้อยละ ๖๖.๖๗ และอยู่ในระดับปานกลางร้อยละ ๓๓.๓๓

ผลการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปถ่ายทอดต่อ ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จัน อยู่ในระดับปานกลางร้อยละ ๕๐ และระดับน้อยร้อยละ ๕๐

ผลการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปถ่ายทอดต่อ ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตากอยู่ในระดับดีร้อยละ ๕๐ และระดับปานกลางร้อยละ ๕๐ เช่นเดียวกัน

ตาราง ๖๐ คำร้อยละของปัญหาและอุปสรรคในการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้ ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวน ครู ทั้งหมด	ปัญหาและอุปสรรคในการที่ครูนำความรู้จากการ อบรมไปใช้*					
		๑	๒	๓	๔	๕	๖
พนมทวน	๒				๕๐		๕๐
แม่จัน	๒				๑๐๐	๑๐๐	
ตาก	๒				๕๐	๕๐	๕๐

* ปัญหาและอุปสรรคในการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้

๑. ผู้บริหารไม่สนับสนุน
๒. ผู้ร่วมงานไม่ให้ความร่วมมือเท่าที่ควร
๓. ขัดกับวิธีสอนแบบเก่า
๔. ความรู้ที่ได้รับไปยังไม่เพียงพอ
๕. เวลาที่ใช้ในการฝึกแก้ไขเด็กไม่เพียงพอ
๖. เวลาที่เด็กเรียนและมีโอกาสฝึกพูดน้อย เพราะเด็กกลับไปใช้ภาษาแม่ในเวลาปิดเทอม เมื่อเปิดเทอมเด็กจึงมีปัญหาในการพูดอีก

จากตาราง ๖๐ แสดงว่าปัญหาและอุปสรรคในการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้ ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน มีเพียง ๒ ข้อ เท่านั้น คือ ปัญหาในข้อ ๔ และ ๖ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๕๐ ส่วนปัญหาในข้ออื่น ๆ ไม่มี

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จันมี ๒ ข้อ เช่นเดียวกัน คือ ปัญหาในข้อ ๔ และ ๕ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ ส่วนปัญหาในข้ออื่น ๆ ไม่มี

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตากมี ๓ ข้อ คือปัญหาในข้อ ๔, ๕ และ ๖ คิดเป็นร้อยละ ๕๐ ส่วนปัญหาในข้ออื่น ๆ ไม่มี

ตาราง ๖๑ ค่าร้อยละของความต้องการการช่วยเหลือเกี่ยวกับการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาด้านต่าง ๆ ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์	จำนวนครูทั้งหมด	ความต้องการการช่วยเหลือเกี่ยวกับการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาด้านต่าง ๆ *					
		๑	๒	๓	๔	๕	๖
พนมทวน	๓	๖๖.๖๗	๑๐๐		๓๓.๓๓	๖๖.๖๗	
แม่จัน	๒	๑๐๐	๑๐๐		๑๐๐	๑๐๐	
ตาก	๓	๖๖.๖๗	๓๓.๓๓	๓๓.๓๓	๖๖.๖๗	๖๖.๖๗	๓๓.๓๓

* ความต้องการการช่วยเหลือเกี่ยวกับการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาด้านต่าง ๆ

๑. ต้องการความรู้เกี่ยวกับวิธีแก้ไขการออกเสียงพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเพิ่มเติม
๒. ต้องการเอกสารหรือคู่มือประกอบการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา
๓. ต้องการให้มีผู้สันทัดวิธีสอนการออกเสียงพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา
๔. ต้องการให้วิทยากรไปให้คำแนะนำหรือจัดอบรมที่โรงเรียนของท่าน
๕. ต้องการให้มีการอบรมวิธีฝึกแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาเพิ่มเติม
๖. ควรบริหารจัดการอบรมเกี่ยวกับวิธีแก้ไขการออกเสียงพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขา ร่วมกับกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา

จากตาราง ๕๑ แสดงว่าความต้องการการช่วยเหลือเกี่ยวกับการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวนมี ๔ ข้อ คือในข้อ ๒ สูงเป็นอันดับ ๑ คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ อันดับ ๒ คือข้อ ๑ และข้อ ๕ ร้อยละ ๖๖.๖๗ อันดับสุดท้ายคือข้อ ๔ ร้อยละ ๓๓.๓๓ ส่วนข้ออื่น ๆ ไม่มี

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์แม่จันมี ๔ ข้อเช่นเดียวกัน คือข้อ ๑,๒,๔ และ ๕ ซึ่งคิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ เท่ากันทั้งหมด ข้ออื่น ๆ ไม่มี

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตากมีทั้ง ๖ ข้อ ความต้องการที่สูงเป็นอันดับแรก คือในข้อ ๑,๔ และ ๕ คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๖๖ อันดับรองลงมาคือข้อ ๒,๓ และ ๖ คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๓๓

ตาราง ๖๒ คำร้อยละของความเห็นของครูในการจัดอบรมคราวต่อไป ซึ่งได้จากการตอบแบบสอบถามของครู จำแนกตามโรงเรียน

โรงเรียน ศึกษา สงเคราะห์	จำนวน ครู ทั้งหมด	ความเห็นของครูในการจัดอบรม คราวต่อไป	
		ควรจัด	ไม่ควรจัด
พนมทวน	๓	๑๐๐	—
แม่จัน	๒	๑๐๐	—
ตาก	๓	๑๐๐	—

จากตาราง ๖๒ แสดงว่าครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ทั้ง ๓ โรงเรียนคิดว่าควรมีการจัดอบรมในคราวต่อไป คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐

สรุปตอนที่ ๓ รายละเอียดที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของครูสอนเด็กชาวเขาหลังจากนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมไปใช้แล้ว

จากตาราง ๕๓-๖๒ แสดงว่าครูสอนเด็กชาวเขาจำนวน ๘ คน จากโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ พนมทวน แม่จัน และตาก รวม ๓ แห่ง มีอายุตั้งแต่ ๒๑-๖๐ ปี มีวุฒิตั้งแต่ระดับ ป.ก.ศ. ต้น-ปริญญาตรีทางการศึกษา ทำหน้าที่ตั้งแต่เป็นครูประจำชั้นจนถึงชั้นเป็นอาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการ และมีความเกี่ยวข้องกับการสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ อยู่ ๖ คน ครูทั้ง ๖ คนนี้พูดภาษาไทยกลางในเวลาสอนเด็กทุกคน ส่วนนอกเวลาสอนเด็กมีบางคนพูดภาษาท้องถิ่นด้วย สำหรับความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา มีครูตอบเกือบทุกข้อ มากบ้างน้อยบ้าง ยกเว้นปัญหาที่ว่า “ไม่ทราบเพราะเหตุใดเด็กจึงออกเสียงนั้น ๆ ไม่ได้” และ “เด็กไม่สนใจการพูดภาษาไทยให้ถูกต้อง” สองปัญหานี้เท่านั้นที่ครูไม่ตอบ ส่วนปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขานั้นส่วนใหญ่ตอบว่าเด็กออกเสียงพยัญชนะต้นไม่ได้ และออกเสียง

ตัวสะกดในคำไม่ได้ ในด้านการนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมไปใช้ ปรากฏว่า ครูได้นำความรู้ไปใช้แก้ไขทั้งเด็กชาวเขาและเด็กพื้นราบที่มีปัญหาการพูด รวมทั้งได้นำไปถ่ายทอดต่อให้แก่ครูผู้สอนวิชาภาษาไทยและครูอื่น ๆ ด้วย ผลการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้แก้ไขปัญหายุ่งเกี่ยวกับการพูดของเด็ก ครูส่วนใหญ่ตอบว่าอยู่ในขั้นดี ส่วนผลการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปถ่ายทอดต่อครูส่วนใหญ่ตอบว่าอยู่ในขั้นปานกลาง ในด้านปัญหาและอุปสรรคในการนำความรู้จากการอบรมไปใช้ ครูส่วนใหญ่ตอบว่า ความรู้ที่ได้รับไปยังไม่เพียงพอและเวลาที่ใช้ในการฝึกแก้ไขเด็กก็ยังไม่เพียงพอ สำหรับความต้องการการช่วยเหลือเกี่ยวกับการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาด้านต่างๆ ครูส่วนใหญ่ตอบว่าต้องการเอกสารหรือคู่มือประกอบการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา ต้องการความรู้เกี่ยวกับวิธีแก้ไขการออกเสียงพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเพิ่มเติม และต้องการให้มีการอบรมวิธีฝึกแก้ไขปัญหการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาเพิ่มเติม ประการสุดท้ายครูทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่า ควรมีการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาอีกในคราวต่อไป

บทที่ ๕

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองเชิงปฏิบัติการ กล่าวคือ เป็นการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับปัญหาในการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาและหาวิธีที่เหมาะสมสำหรับนำไปใช้ในการแก้ไขปัญหาการพูดที่ค้นพบในเด็กชาวเขา ดังนั้นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่แน่นอนจึงต้องศึกษาจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับปัญหาโดยตรงซึ่งก็ได้แก่ครูผู้สอนเด็กชาวเขาและตัวเด็กผู้เรียนนั่นเอง การวิจัยนี้ใช้เวลาต่อเนื่องกันถึง ๒ ปี คือเริ่มในปีการศึกษา ๒๕๒๑ เพื่อหาข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาที่ครูประสบในการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา ข้อมูลเกี่ยวกับทัศนคติและความต้องการในการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา และข้อมูลเกี่ยวกับประเภทของปัญหาการพูดภาษาไทยที่เป็นปัญหาสำหรับเด็กชาวเขา สำหรับนำมาใช้ในการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขา (ในปีการศึกษา ๒๕๒๒) เพื่อให้ครูนำวิธีการที่ได้รับจากการอบรมไปใช้กับเด็กของตน และหลังจากนั้นเพื่อให้ทราบผลของการที่ครูทดลองใช้วิธีแก้ไขปัญหาการพูดกับเด็กชาวเขา จึงต้องมีการศึกษาหาข้อมูลอีกครั้งในปีการศึกษา ๒๕๒๒ เพื่อเปรียบเทียบว่าก่อนและหลังที่ครูนำวิธีการ ซึ่งได้รับจากการอบรมไปใช้กับเด็กนักเรียน แล้วปัญหาในการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาได้ลดน้อยลงหรือไม่อย่างไร ดังนั้นในบทนี้จึงจะนำผลของการวิเคราะห์ข้อมูลในบทที่ ๔ มาพิจารณาตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ เพื่อสรุปสาระสำคัญของการวิจัยรวมทั้งข้ออภิปรายเปรียบเทียบกับผลการวิจัยอื่น ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับนำไปใช้ในการปรับปรุงหลักสูตร แบบเรียน และการเรียนการสอนภาษาไทย ตลอดจนการจัดโครงการแก้ไขการพูดในโรงเรียนให้แก่เด็กชาวเขา ต่อจากนั้นจะได้ให้ข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติและทางการวิจัย ซึ่งเป็นข้อสืบเนื่องโดยตรงจากผลการวิจัยนี้

สรุปผลการวิจัยตามสมมุติฐานและข้ออภิปราย

สมมุติฐาน ๑ กล่าวว่า “เด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ มีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่น ๆ” ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ตามสมมุติฐานนี้คือ ค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดประเภทต่าง ๆ (ตาราง ๑๖) ซึ่งปรากฏว่า ค่าร้อยละของปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดสูงเป็นอันดับแรกเมื่อเทียบกับปัญหาการพูดประเภทอื่น ๆ เช่น เสียงผิดปกติและจังหวะการพูดผิดปกติ คิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ ในขณะที่ปัญหาเสียงผิดปกติ คิดเป็นร้อยละ ๕.๗๑ และจังหวะการพูดผิดปกติ คิดเป็นร้อยละ ๑.๕๐ (ภาพที่ ๑) และปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดนี้พบในนักเรียนชาวเขาทุกเผ่าซึ่งได้แก่ เผ่าม้ง เย้า กะเหรี่ยง ลีซอ มูเซอ และอีก้อ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ๓ แห่ง คือที่พนมทวน แม่จัน และเชียงใหม่ ซึ่งเป็นโรงเรียนที่อยู่ในขอบข่ายของการวิจัยครั้งนี้ (ตาราง ๑๗) ฉะนั้นผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ จึงสนับสนุนสมมุติฐาน ๑ อย่างเด่นชัด

ผลการวิจัยข้อนี้ในบางส่วนสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จิตประภา ศรีอ่อน^๑ ที่พบว่าร้อยละ ๙๗ ของนักเรียนชาวเขาเผ่าม้งมีปัญหาการพูดไม่ชัด นอกจากนี้ยังพบว่าปัญหาการพูดไม่ชัดนี้เป็นปัญหาที่พบมากกว่าปัญหาการพูดประเภทอื่น ๆ ในเด็กพื้นราบหรือเด็กไทยทั่วไปเช่นเดียวกัน ซึ่งผลการวิจัยของ ประสงค์ ราชณสุข^๒ ได้ยืนยันในเรื่องนี้ สำหรับผลการวิจัยในต่างประเทศ เออร์วิน^๓ และซอมเมอร์ส^๔ ได้อ้างว่าเด็กอเมริกันในชั้นประถมและมัธยม มีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดสูงถึงร้อยละ ๘๑ และ ๘๐ ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่าปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดเป็นปัญหาการพูดที่พบมากกว่าประเภทอื่น ทั้งในเด็กไทยซึ่งเป็นชาวพื้นราบและชาวเขา ตลอดจนเด็กอเมริกันด้วย

จากผลของการหาข้อมูลในปีการศึกษา ๒๕๒๑ ของการวิจัยครั้งนี้และได้พบว่าเด็กชาวเขาทุกเผ่ามีปัญหาการพูดไม่ชัดสูงกว่าปัญหาการพูดประเภทอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัดคือ คิด

^๑จิตประภา ศรีอ่อน, ถ.ศ., หน้า ๓๒

^๒ประสงค์ ราชณสุข, ถ.ศ., หน้า ๔๐

^๓Ruth B Irwin. op cit., p. ๕

^๔Ronald K. Sommers, op cit., p. ๒๘๒

เป็นคำร้อยละ ได้ถึงร้อยละ ๑๐๐ จึงเป็นเครื่องชี้แนะให้คณะผู้วิจัยเรื่องนี้เห็นความจำเป็นในการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาเกี่ยวกับวิธีการแก้ไขปัญหาคำพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขา เพื่อให้ครูนำความรู้และวิธีการแก้ไขปัญหาคำพูดที่ถูกต้องไปใช้กับเด็กนักเรียนของตน ด้วยเหตุนี้เองจึงได้นำวิธีการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาเข้าเป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยเรื่องนี้ และต่อเนื่องไปจนถึงปีการศึกษา ๒๕๒๒ ซึ่งมุ่งหาข้อมูลเกี่ยวกับผลของการที่ครูนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมไปใช้กับเด็กชาวเขา ดังจะได้กล่าวต่อไปในการอภิปรายเกี่ยวกับสมมุติฐาน ๔

นอกเหนือจากการที่ได้พบว่าปัญหาคำพูดประเภทพูดไม่ชัดมีมากในเด็กชาวเขาจนทำให้เห็นความจำเป็นว่าควรนำวิธีจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาผนวกเข้าในการดำเนินงานวิจัยครั้งนี้แล้ว ยังมีเหตุผลอื่นที่ประกอบการพิจารณาว่าควรจัดการอบรมดังกล่าวขึ้นอีกประการหนึ่งคือ จากการสัมภาษณ์นักเรียนชาวเขาในปีการศึกษา ๒๕๒๑ เกี่ยวกับทัศนคติต่อการพูดภาษาไทยของตนเองและความต้องการในการพูดภาษาไทยให้ชัดเจน พบว่าเด็กชาวเขาที่รู้สึกว่ายากที่ตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัดมีถึงร้อยละ ๗๕ และคิดว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัดและเห็นเป็นเรื่องยุ่งยากมีร้อยละ ๙๓ (ตาราง ๑๔) และความต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดเจนของเด็กชาวเขามีถึงร้อยละ ๑๐๐ (ตาราง ๑๕) เหล่านี้เป็นข้อมูลที่สนับสนุนให้เห็นว่า เด็กชาวเขามีปัญหาคำพูดภาษาไทยไม่ชัดอย่างแท้จริง และต้องการพูดให้ชัดด้วยซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลที่ได้ทดสอบเด็กชาวเขาในปีการศึกษา ๒๕๒๑ นอกจากนี้พบว่าปัญหาคำพูดประเภทพูดไม่ชัดมีมากกว่าปัญหาคำพูดประเภทอื่น ๆ ดังจะได้กล่าวต่อไป

นอกจากข้อมูลที่ได้จากการทดสอบและสัมภาษณ์เด็กชาวเขาทุกเผ่าในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ๓ แห่ง คือที่ กาญจนบุรี เชียงราย เชียงใหม่ แล้วยังมีข้อมูลที่ได้จากการสอบถามครูสอนเด็กชาวเขาในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ๗ แห่ง (รายละเอียดของครูที่ตอบแบบสอบถามอยู่ในตาราง ๕) เกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทยให้แก่เด็กชาวเขา เพื่อนำมาพิจารณาในด้านต่าง ๆ เช่นเกี่ยวกับภาษาที่ครูใช้ทั้งในและนอกเวลาสอน เพื่อพิจารณาเกี่ยวกับอิทธิพลของสภาพแวดล้อมในเชิงภาษาที่มีผลต่อการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา (ตาราง ๖) เกี่ยวกับปัญหาคำพูดภาษาไทย เช่น เด็กฟังครูเข้าใจ แต่ไม่สามารถเลียนเสียงคำที่ถูกต้องของครูได้

เด็กเขียนได้ถูกต้อง แต่ออกเสียงพูดหรืออ่านไม่ถูกต้องซึ่งเป็นข้อปัญหาที่ครูทุกโรงเรียนให้คำตอบว่าเป็นปัญหาที่พบบ่อย (ตาราง ๗) เกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กๆ เช่น ออกเสียงตัวสะกดในคำไม่ได้ ออกเสียงตัวสะกดเป็นเสียงอื่น ซึ่งเป็นปัญหาที่ครูพบบ่อย (ตาราง ๘) นอกจากนี้ยังมีข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กๆ แต่ละเผ่า ซึ่งครูแต่ละโรงเรียนได้ให้ความคิดเห็นกันมา (ตาราง ๙-๑๒) ตลอดจนข้อมูลเกี่ยวกับความต้องการการช่วยเหลือเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยแก่เด็กๆ เช่น ต้องการทราบวิธีแก้ไข เพื่อช่วยให้เด็กๆ ออกเสียงได้ถูกต้อง ต้องการได้รับการอบรมวิธีฝึกแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กๆ เป็นต้น (ตาราง ๑๓)

ข้อมูลที่ประมวลได้จากการตอบแบบสอบถามของครูดังกล่าวข้างต้นแสดงว่าครูมีปัญหาในการสอนพูดภาษาไทยให้แก่เด็กๆ จริง ประกอบกับความต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดของเด็กๆ ซึ่งได้จากการสัมภาษณ์เด็ก และข้อมูลที่ได้จากการทดสอบนักเรียนชาวเขาดังกล่าวไว้ข้างต้นพอจะนำมาอภิปรายได้ว่าปัญหาการพูดประเภทออกเสียงไม่ชัด เป็นปัญหาที่พบบ่อยในเด็กชาวเขามากกว่าประเภทอื่นจริงซึ่งตรงตามสมมติฐาน ๑ สมควรนำมาเป็นหัวข้อในการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาและผนวกเข้ากับการดำเนินการวิจัยเรื่องนี้ สำหรับนำไปศึกษาต่อเนื่องในปีการศึกษา ๒๕๒๒ ซึ่งจะได้อภิปรายในสมมติฐานต่อไป

สมมติฐาน ๒ กล่าวว่า “เสียงพยัญชนะที่เด็กๆ เผ่าต่าง ๆ พูดไม่ชัด ได้แก่ เสียงพยัญชนะต้น ร พยัญชนะควบกล้ำ ร,ล และเสียงพยัญชนะตัวสะกด” ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ตามสมมติฐานนี้คือรายละเอียดของเสียงพยัญชนะชนิดต่าง ๆ ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาพูดไม่ชัด (ตาราง ๒๑) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเสียงพยัญชนะต้น ร เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร,ล และเสียงพยัญชนะตัวสะกด ง น ม ก ต บ เป็นเสียงพยัญชนะที่เด็กๆ เผ่าต่าง ๆ พูดไม่ชัด

นอกจากที่ยกมากล่าวข้างต้นซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากการทดสอบในปี ๒๕๒๑ เพื่อนำผลมาใช้ในการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาสำหรับการวิจัยต่อเนื่องในปีการศึกษา ๒๕๒๒ แล้วยังมีข้อมูลที่ได้จากการทดสอบครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ ในปีการศึกษา ๒๕๒๒ ซึ่งนำมาใช้ในการวิเคราะห์ตามสมมติฐานนี้ได้ด้วยคือ รายละเอียดของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์

ในคำภาษาไทยที่นักเรียนชาวเขาเผ่าต่างๆ ได้แก่ ม้ง เย้า กะเหรี่ยง ลีซอ มูเซอ และอีกก้อพูดไม่ชัด (ตาราง ๓๐-๓๕ และตาราง ๓๖-๓๘) (ตาราง ๔๒-๔๗ และตาราง ๔๘-๕๐) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเสียงพยัญชนะต้น ร เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร,ล และเสียงพยัญชนะตัวสะกด ง น ม ก ต บ เป็นเสียงพยัญชนะที่เด็กชาวเขาพูดไม่ชัด

จากข้อมูลที่ยกมากล่าวนั้นจะเห็นได้ว่าผลการวิเคราะห์ข้อมูลในเรื่องนี้ สนับสนุนสมมติฐาน ๒ อย่างชัดเจน

จากตาราง ๒๑, ๓๖-๓๘, และ ๔๘-๕๐ ที่ยกมาอ้างจะเห็นว่าเสียงพยัญชนะที่เด็กชาวเขาพูดไม่ชัด นอกจากที่ค้นพบตามสมมติฐานแล้วนั้น ยังพบอีกหลายเสียง เช่น เสียงพยัญชนะต้นนอกเหนือจากเสียง ร แล้วยังมีเสียงอื่น ๆ คือ ก ง จ ช น ล ว ส ห ส่วนเสียงพยัญชนะควบกล้ำนอกจากเสียง ร,ล แล้วยังมีเสียง ว นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กชาวเขายังมีปัญหาเกี่ยวกับการออกเสียงสระและเสียงวรรณยุกต์ไม่ชัดอีกด้วย

ผลการวิจัยเกี่ยวกับเสียงพยัญชนะที่เด็กชาวเขาพูดไม่ชัดนี้ สอดคล้องกับการศึกษาของสุริยา รัตนกุล^๑ สำเร็จ วรรณสถิตย์^๒ พจน์ย์ ลิมานวัฒน์^๓ เพอร์เนล^๔ และสมอลลีย์^๕

^๑สุริยา รัตนกุล, อ.ศ., (๒๕๑๕) หน้า ๕-๗

^๒สำเร็จ วรรณสถิตย์, การสอนฟังและพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา, (วิทยานพนธ์ คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต, ๒๕๑๖) หน้า ๘๗-๙๐

^๓พจน์ย์ ลิมานวัฒน์ อ.ศ., หน้า ๕๕

^๔Herbert C. Purnell, Jr. "Toward Constrative Analyses between Thai and Hill Tribe Language : Some Phonetic Data" *Tai Phonetics and Phonology*, (Central Institute of English Language, ๑๙๗๒) p. ๑๑๓-๑๓๐

^๕William A. Smalley, "Problems in Writing Thailand Minority Languages in Thai Script", *Tai Phonetics and Phonology*, (Central Institute of English Language, ๑๙๗๒) p. ๑๓๑-๑๓๖

ซึ่งพบว่าเด็กชาวเขาเมื่อเรียนภาษาไทยจะมีปัญหาการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ และตัวสะกด นอกจากนี้ยังมีผลการศึกษาของ จิตประภา ศรีอ่อน^๑ ซึ่งพบว่าเด็กชาวเขาเผ่าม้งในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตากมีปัญหาในการออกเสียงพยัญชนะและเสียงสระ แต่ไม่มีปัญหาในเสียงวรรณยุกต์เสียงพยัญชนะควบกล้ำที่พูดไม่ชัดมากได้แก่เสียง /r//l/ และ /khw/ ส่วนเสียงพยัญชนะตัวสะกดได้แก่เสียง /-m/ /-n/ /-t/ /-k/ /-w/ /-y/ และเสียงพยัญชนะต้นที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดคือเสียง /t/ และ /r-/ ซึ่งสอดคล้องในบางส่วนกับผลการวิจัยครั้งนี้เฉพาะที่เกี่ยวกับข้อมูลสำหรับเด็กชาวเขาเผ่าม้ง (ตาราง ๓๐ และตาราง ๔๒)

การที่พบว่าเด็กชาวเขาออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดไม่ได้นั้น เป็นเพราะในระบบเสียงของภาษาชาวเขาไม่มีเสียงพยัญชนะตัวสะกด (ดูรายละเอียดในบทที่ ๒ ตอนที่พูดถึงลักษณะเด่นของภาษาชาวเขาแต่ละเผ่าที่สำคัญซึ่งได้แก่ เผ่าม้ง เย้า กะเหรี่ยง ลีซอ มูเซอ และอาก้อ) ส่วนเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล ซึ่งเป็นปัญหาที่เด็กชาวเขาพูดไม่ชัดด้วยนั้น อาจเป็นเพราะเสียงพยัญชนะควบกล้ำเป็นเสียงที่พูดให้ชัดเจนได้ยากสำหรับชาวเขาและไม่เกี่ยวกับระบบเสียงของภาษาชาวเขา เพราะปรากฏว่ามีเพียงเผ่าอาก้อ เผ่าเดียว เท่านั้นที่ไม่มีระบบเสียงพยัญชนะควบกล้ำนอกจากเสียงควบกล้ำกับตัว ย ในเผ่าอื่น ๆ ยังไม่พบว่ามีการศึกษาของผู้ใดอ้างไว้ แต่มีข้อน่าสังเกตก็คือเสียงพยัญชนะควบกล้ำซึ่งเป็นปัญหาสำหรับเด็กชาวเขาในการวิจัยครั้งนี้ พบว่าเป็นปัญหาที่มีมากในเด็กไทยเช่นกันดังที่ประสงค์ ราชณสุข^๒ ได้ทำการศึกษาไว้ จึงเห็นได้ว่าเสียงพยัญชนะควบกล้ำที่พบว่าเป็นปัญหาของเด็กไทยเจ้าของภาษานั้น ในเด็กชาวเขาที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองย่อมพบได้มากเช่นเดียวกัน

สำหรับการวิจัยในต่างประเทศเกี่ยวกับเรื่องนี้ พบในรายงานของ เออร์วิน^๓ ซึ่งกล่าวว่า เสียงที่เป็นปัญหาสำหรับการแก้ไขการพูดมากที่สุดของเด็กอเมริกันได้แก่เสียง /t/ /d/ /tʃ/ /s/ และ /z/ ซึ่งถ้านำมาเทียบกับเสียงพยัญชนะไทยก็พอจะตรงกับเสียงพยัญชนะ ต ด ส ซ

^๑จิตประภา ศรีอ่อน ถ.ค., หน้า ๕๑

^๒ประสงค์ ราชณสุข, ถ.ค., หน้า ๔๑-๔๕

^๓Ruth B. Irwin op.cit., p. ๑๕

ซึ่งพบในการวิจัยครั้งนี้ว่าเป็นเสียงที่เด็กชาวเขาพูดไม่ชัดทั้งในตำแหน่งเสียงพยัญชนะต้นและเสียงพยัญชนะตัวสะกด (แม่กด) และเป็นปัญหาการพูดที่พบในเด็กไทยซึ่ง ประสงค์ ราชณสุข^๑ ได้ทำการศึกษาไว้ด้วย

สมมุติฐาน ๓ กล่าวว่า “ลักษณะการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ เป็นแบบออกเสียงหนึ่งเป็นเสียงหนึ่ง (Substitution) แบบเสียงเพี้ยน (Distortion) แบบเว้นไม่ออกเสียงในคำ (Omission)” ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์ตามสมมุติฐานข้อ ๓ นี้ ได้แก่คำร้อยละของนักเรียนชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดประเภทเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ (ตาราง ๑๘-๒๐) ซึ่งได้จากการทดสอบในปีการศึกษา ๒๕๒๑ เพื่อนำผลมาใช้ในการอบรมครูสอนเด็กชาวเขา และจากการทดสอบเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ครั้งที่ ๑ และ ๒ ในปีการศึกษา ๒๕๒๒ ก่อนและหลังการที่ครูนำวิธีแก้ไขการพูดซึ่งได้รับจากการอบรมไปใช้กับนักเรียน (ตาราง ๒๗-๒๘ และตาราง ๓๙-๔๑ และภาพที่ ๒-๔) ซึ่งแสดงให้เห็นว่าลักษณะการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ เผ่าม้ง เย้า กะเหรี่ยง ลีซอ มูเซอ และอีก้อ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ๓ แห่ง ซึ่งอยู่ในขอบข่ายของการวิจัยครั้งนี้ แยกออก ๓ ประการ คือ ประเภทเสียงพยัญชนะ ลักษณะการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเป็นไป ๓ แบบคือ แบบออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitution) แบบออกเสียงเพี้ยน (Distortion) และแบบเว้นไม่ออกเสียงในคำ (Omission) ไม่ปรากฏแบบเพิ่มเสียงในคำ (Addition) ส่วนประเภทเสียงสระ พบว่าเด็กชาวเขาพูดไม่ชัดในลักษณะ ๒ แบบ คือ แบบออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitution) และแบบออกเสียงเพี้ยน (Distortion) ส่วนอีก ๒ แบบคือแบบเว้นไม่ออกเสียงในคำ (Omission) และแบบเพิ่มเสียงในคำ (Addition) นั้นไม่พบสำหรับประเภทเสียงวรรณยุกต์ พบว่า ลักษณะการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขามีเพียงแบบเดียวคือ แบบออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitution) เท่านั้น

จากข้อมูลที่ยกมากล่าวข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้ สนับสนุนสมมุติฐาน ๓ ในบางส่วน กล่าวคือ ลักษณะการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ มีเพียง ๓ ลักษณะในเสียงพยัญชนะ คือ ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ออกเสียงเพี้ยน และเว้นไม่

^๑ ประสงค์ ราชณสุข ล.ด., หน้า ๔๕

ออกเสียงในคำ ส่วนในเสียงสระมีเพียง ๒ ลักษณะ คือ ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง และออกเสียงเพี้ยน และเสียงวรรณยุกต์มีเพียงลักษณะเดียวคือ ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งเท่านั้น

สำหรับรายละเอียดของเสียงพูดภาษาไทยที่เด็กชาวเขาพูดไม่ชัดในการวิจัยครั้งนี้พบว่าในปี ๒๕๒๑ ประเภท เสียงพยัญชนะในลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งปรากฏว่าเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวมีจำนวนมากเป็นอันดับแรก รองลงมาได้แก่เสียงควบกล้ำ และเสียงตัวสะกด ส่วนลักษณะการออกเสียงเพี้ยนนั้นเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวมีมากกว่าเสียงพยัญชนะตัวสะกด สำหรับลักษณะการเว้นไม่ออกเสียงในคำ พบว่าเสียงพยัญชนะควบกล้ำมีมากกว่าเสียงพยัญชนะตัวสะกด (ตาราง ๑๙)

ส่วนเสียงสระพบในการวิจัยครั้งนี้ว่าลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งมีมากกว่าลักษณะการออกเสียงเพี้ยน (ตาราง ๑๙)

สำหรับเสียงวรรณยุกต์นั้นพบว่ามีเพียงลักษณะเดียวคือ ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งเท่านั้น (ตาราง ๒๐)

เสียงพยัญชนะที่เด็กชาวเขาพูดไม่ชัดในลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitution) นั้นได้แก่เสียงต่อไปนี้ (ตาราง ๓๐-๓๕)

ออกเสียง ร เป็น ล พบในเด็กชาวเขาทุกเผ่า

„ ว เป็น ง พบในเด็กชาวเขาเผ่าม้ง เย้า กะเหรี่ยง

„ ส เป็น จ พบในเด็กชาวเขาเผ่าเย้า ลีซอ มูเซอ

„ ฮ เป็น ค พบในเด็กชาวเขาเผ่าเย้า ลีซอ มูเซอ

นอกจากนี้ยังมีเสียงอื่น ๆ เช่น น เป็น ม,ต เป็น ป พบในเผ่าม้ง เสียง น เป็น ง,ง เป็น น พบในเผ่ากะเหรี่ยง และเสียง พ เป็น ท พบในเผ่าอิก้อ

จะเห็นได้ว่าเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวที่เด็กชาวเขาทุกเผ่าพูดไม่ชัดในลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง ได้แก่เสียงพยัญชนะ ร ซึ่งออกเป็นเสียงพยัญชนะ ล ในเรื่องนี้สอดคล้องกับการศึกษาของจิตประภา ศรีอ่อน^๑ ซึ่งพบว่าเด็กเผ่าม้งใช้เสียง /l/ แทนเสียง /r/

^๑จิตประภา ศรีอ่อน, ถ.ค., หน้า ๕๑-๕๒

และการศึกษาของสำเริง วรรณสถิตย์^๑ ได้กล่าวว่าเด็กชาวเขา (ไม่ระบุเผ่า) มีปัญหาออกเสียง ร เป็น ล

การที่เด็กชาวเขาทุกเผ่าออกเสียงพยัญชนะต้น ร ไม่ได้ แต่ออกเป็นเสียงพยัญชนะ ล ดังกล่าวนั้น อาจเนื่องมาจากระบบเสียงในภาษาแม่ของเด็กชาวเขาไม่มีเสียง ร จึงทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงภาษาที่สองให้ถูกต้อง ซึ่งตรงกับรายงานของเลวิส^๒ และ สุริยา รัตนกุล^๓ ที่กล่าวว่า ชาวเขาที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองจะมีปัญหาในการออกเสียงที่ไม่มีในภาษาแรกของตน ดังนั้นนอกจากพยัญชนะต้น ร แล้วเสียงพยัญชนะอื่น ๆ ที่เด็กชาวเขาพูดไม่ชัด เช่น เสียงพยัญชนะ ง แล้วก็คงเนื่องมาจากเหตุเดียวกัน ดังที่ได้อภิปรายแล้ว

เสียงพยัญชนะต้นที่พบว่าเป็นปัญหาสำหรับเด็กชาวเขาทุกเผ่าในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ที่พบว่ามีทั้งในลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitution) และในลักษณะเว้นไม่ออกเสียงในคำ (Omission) ตัวอย่างเช่นคำว่า ควาย เด็กชาวเขาออกเสียงเป็นคอย ซึ่งเป็นการเว้นไม่ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ว ในคำนั้น เป็นเพราะไม่มีเสียง คว ในภาษาแม่ของเด็กชาวเขา (ดูบทที่ ๒ ของการวิจัยเรื่องนี้) ส่วนที่ออกเสียง อา เป็น ออ นั้น น่าจะเนื่องมาจากการเลียนแบบของเด็กจากครูผู้สอน ซึ่งเด็กอาจจะสังเกตลักษณะการห่อปากเพื่อออกเสียงของครูได้ยังไม่ชัดเจนพอ สำหรับเสียงควบกล้ำ ร ล ที่พบว่าเด็กชาวเขาทุกเผ่าพูดไม่ชัดนั้นก็อาจอธิบายได้ทำนองเดียวกับที่กล่าวมาแล้ว อย่างไรก็ตาม สำหรับเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว ร และ พยัญชนะต้นควบกล้ำ ร ล นั้น นอกจากจะเป็นปัญหาที่เด็กชาวเขาพูดไม่ชัดแล้วพบว่าเป็นปัญหาที่เด็กพื้นราบหรือเด็กไทยส่วนใหญ่พูดไม่ชัดเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ปรากฏอยู่ในรายงานของ ประสงค์ ราชณสุข^๔

^๑ สำเริง วรรณสถิตย์, ถ.ค., หน้า ๘๕

^๒ Paul Lewis, "Phonetic problems involved in teaching Thai to speakers of Lahu and Akha," *Tai Phonetics and Phonology*, (Central Institute of English Language, ๑๙๗๒.) p. ๑๐๖-๑๑๒

^๓ สุริยา รัตนกุล, ถ.ค., หน้า ๕-๗

^๔ ประสงค์ ราชณสุข, ถ.ค., หน้า ๔๕

ส่วนเสียงพยัญชนะตัวสะกด ซึ่งเป็นปัญหาที่พบในเด็กชาวเขาทุกเผ่าในการวิจัยครั้งนี้ คือมีทั้งในลักษณะออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งและลักษณะเว้นไม่ออกเสียง นั่นก็อธิบายได้ในแง่ไม่มีระบบเสียงพยัญชนะตัวสะกดในภาษาเดิมหรือภาษาแม่ของเด็กชาวเขานั้นเอง (ดูบทที่ ๒ ของการวิจัยเรื่องนี้) จึงเห็นได้ว่าบางส่วนของกรวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของจิตประภา ศรีอ่อน^๑ ที่พบว่าเด็กชาวเขาเผ่าม้งมีปัญหาออกเสียงพยัญชนะตัวสะกดไม่ชัด

สำหรับเสียงสระและเสียงวรรณยุกต์แม้ว่าจะไม่อยู่ในสมมุติฐานของการวิจัยครั้งนี้ก็ตาม แต่ก็พบว่าเป็นปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาเช่นเดียวกัน (ตาราง ๓๐-๓๕)

สมมุติฐาน ๔ กล่าวว่า “จำนวนเด็กชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด เมื่อได้รับการฝึกแก้ไขแล้วจะน้อยลงกว่าเมื่อยังไม่ได้รับการฝึกแก้ไข” ข้อมูลที่จะใช้วิเคราะห์เกี่ยวกับสมมุติฐานข้อนี้คือข้อมูลที่ได้จากการทดสอบเด็กชาวเขาทั้ง ๒ ครั้ง ในปีการศึกษา ๒๕๒๒ ก่อนและหลังการที่ครูนำวิธีการที่ได้รับจากการอบรมไปใช้แก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขา และข้อมูลที่ได้จากการสำรวจความคิดเห็นของครูที่ได้เข้ารับการอบรมวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาและได้นำความรู้ไปฝึกแก้ไขการพูดแก่นักเรียนของตนแล้ว เกี่ยวกับข้อมูลที่ได้จากการทดสอบเด็กชาวเขาทั้ง ๒ ครั้ง ในปีการศึกษา ๒๕๒๒ ซึ่งนำมาวิเคราะห์สมมุติฐาน ๔ นี้ได้แก่ รายละเอียดของจำนวนนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ซึ่งได้รับการทดสอบทั้ง ๒ ครั้ง ที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด ประเภทเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในลักษณะต่าง ๆ (ตาราง ๕๑) ซึ่งแสดงให้เห็นในลักษณะแจ่มแจ้งชัดเจนว่า ในการทดสอบครั้งที่ ๑ ก่อนที่ครูจะนำวิธีการที่ได้รับจากการอบรมไปใช้กับเด็กนักเรียนนั้น นักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด จำแนกตามประเภทของเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ เป็นจำนวนเท่าใดและในการทดสอบครั้งที่ ๒ หลังจากครูได้นำวิธีการที่ได้รับจากการอบรมไปใช้ฝึกแก้ไขเด็กนักเรียนแล้ว นักเรียนชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด จำแนกตามประเภทของเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ในลักษณะต่าง ๆ เป็นจำนวนเท่าใด และเมื่อนำจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาในการทดสอบทั้ง ๒ ครั้งมาเปรียบเทียบกันแล้วจะเห็นได้ว่าในการทดสอบครั้งที่ ๒ จำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดน้อยลงกว่าในการทดสอบครั้งที่ ๑ นอกจากนี้ถ้าจะ

^๑จิตประภา ศรีอ่อน, ถ.ค., หน้า ๕๒

พิจารณาในด้านจำนวนปัญหาของเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่นักเรียนชาวเขาพูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ เปรียบเทียบกันในการทดสอบทั้ง ๒ ครั้ง จะพบว่าจำนวนเสียงที่เป็นปัญหาในการทดสอบครั้งที่ ๒ น้อยกว่า จำนวนเสียงที่เป็นปัญหาในการทดสอบครั้งที่ ๑ (ตาราง ๕๒) ฉะนั้นผลการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนนี้จึงสนับสนุนสมมุติฐาน ๔ อย่างเห็นได้ชัด (ส่วนรายละเอียดของการทดสอบนักเรียนชาวเขาครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ซึ่งจะเสริมความเข้าใจแน่นอนในสมมุติฐาน ๔ นี้ ได้แสดงไว้ในตาราง ๒๗-๓๘ และ ตาราง ๓๙-๕๐)

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าผลการวิจัยจะปรากฏชัดว่า จำนวนเด็กชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด เมื่อได้รับการฝึกแก้ไขแล้วจะน้อยลงกว่าเมื่อยังไม่ได้รับการฝึกแก้ไข แต่ก็อาจมีข้ออภิปรายเชิงโต้แย้งได้ว่า การที่เด็กชาวเขามีปัญหาการพูดไม่ชัดน้อยลงตามที่พบในการทดสอบครั้งที่ ๒ นั้น เป็นเพราะเด็กชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ กลุ่มนี้ได้มีโอกาสเรียนร่วมกับเด็กพื้นราบหรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่ช่วยเสริมทักษะในการพูดภาษาไทยนานถึง ๗ เดือน (การทดสอบครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ ห่างกันราว ๗ เดือน) จึงพูดภาษาไทยได้ชัดขึ้น คณะผู้วิจัยเองได้คำนึงถึงในข้อนี้ จึงได้พยายามหาข้อมูลอื่นมาประกอบข้อคิดเชิงโต้แย้งดังกล่าว ด้วยการหาข้อมูลจากการสอบถามความคิดเห็นของครูหลังจากที่ครูได้นำวิธีการที่ได้รับจากการอบรมไปใช้แก้ไขปัญหาระดับการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาแล้ว (รายละเอียดเกี่ยวกับครูที่ตอบแบบสอบถามแสดงไว้ในตาราง ๕๓) และได้ นำข้อมูลมาวิเคราะห์เพื่อประกอบการพิจารณาให้ได้ผลแน่นอนตามสมมุติฐาน ๔ และพบว่า ผลของการที่ครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้แก้ไขปัญหาด้านการพูดของเด็กนั้น จำนวนครูที่มีความเห็นว่าอยู่ในขั้นดีมีตั้งแต่ร้อยละ ๖๖-๑๐๐ (ตาราง ๕๘) และจำนวนครูที่นำความรู้ไปใช้แก้ไขเด็กชาวเขาที่มีปัญหาในด้านการออกเสียงพูดภาษาไทยไม่ชัดมีร้อยละ ๑๐๐ ทั้งยังนำไปแก้ไขปัญหาระดับการพูดในเด็กพื้นราบ หรือเด็กไทยด้วยคิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ รวมทั้งนำความรู้ไปถ่ายทอดให้แก่ครูสอนภาษาไทยคิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ (ตาราง ๕๗) นอกจากนี้ครูเห็นว่าความรู้ที่ได้รับไปยังไม่เพียงพอร้อยละ ๕๐-๑๐๐ (ตาราง ๖๐) และต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาในด้านต่าง ๆ เช่นต้องการความรู้เกี่ยวกับวิธีแก้ไขการออกเสียงพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเพิ่มเติมคิดเป็นร้อยละ ๖๖.๖๗ และต้องการให้

มีการอบรมวิธีแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาเพิ่มเติม คิดเป็นร้อยละ ๖๖-๑๐๐ (ตาราง ๖๑) รวมทั้งต้องการให้มีการจัดอบรมในคราวต่อไปอีกคิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ (ตาราง ๖๒)

จากการประมวลความคิดเห็นของครูหลังจากได้รับการอบรมวิธีแก้ไขปัญหาการพูดดังกล่าวแล้ว พอนำมาอภิปรายได้ว่าครูเห็นประโยชน์ของการอบรมเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขา และนำความรู้นั้นไปใช้จริงทั้งเห็นว่าได้ผลต่อเด็กอยู่ในเกณฑ์ดี รวมทั้งได้นำไปถ่ายทอดให้ครูอื่น ๆ ด้วยเพื่อประโยชน์ในการสอนเด็ก จึงเป็นการเสริมข้อมูลที่ได้จากการทดสอบเด็กชาวเขา ดังกล่าวข้างต้นที่ว่าปัญหาการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาลดลงในการทดสอบครั้งที่ ๒ ตอนปลายปีการศึกษา เนื่องจากครูได้นำความรู้จากการอบรมไปใช้ได้ผลอยู่ในขั้นดี และการที่ครูต้องการความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาการพูดไม่ชัดตลอดจนต้องการให้มีการจัดอบรมในด้านนี้อีก ย่อมแสดงให้เห็นว่าครูนำความรู้จากการอบรมไปใช้กับเด็กได้ผล ปัญหาการพูดไม่ชัดของเด็กจึงลดลง ดังปรากฏผลในการวิจัยนี้ จึงเป็นการสนับสนุนสมมติฐาน ๔ ให้เด่นชัดยิ่งขึ้น

จากสมมติฐานทั้ง ๔ ข้อที่ได้อภิปรายไว้ข้างต้นนั้นนำมากล่าวสรุปได้ว่า ผลของการศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาครั้งนี้ มีสาระสำคัญอยู่ ๔ ประการด้วยกัน คือ

ประการแรก เด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ มีปัญหาการพูดไม่ชัดสูงกว่าประเภทอื่น ๆ

ประการที่สอง เสียงที่เด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ พูดไม่ชัดมากที่สุดหลังจากเด็กได้รับการทดลองฝึกแก้ไขจากครูแล้ว คือ เสียงพยัญชนะต้น ร เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ร ล เสียงพยัญชนะตัวสะกด ง น ก ม ด บ และเสียงพยัญชนะต้น ง ส ฮ ตามลำดับ

ประการที่สาม ลักษณะการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ที่พบมากที่สุด เสียงพยัญชนะ คือ การออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitution) การเว้นไม่ออกเสียงในคำ (Omission) และการออกเสียงเพี้ยน (Distortion) ตามลำดับ สำหรับเสียงสระ มีลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่งและการออกเสียงเพี้ยน ส่วนเสียงวรรณยุกต์มีเฉพาะลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง

ประการที่สี่ จำนวนเด็กชาวเขาที่มีปัญหาการพูดไม่ชัด เมื่อได้รับการฝึกแก้ไขแล้ว ลดน้อยลงกว่าเมื่อยังไม่ได้รับการฝึกแก้ไข

ข้อดีและข้อจำกัดของการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา” นี้ คณะผู้วิจัยมุ่งหมายที่จะค้นคว้าหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับปัญหาในการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขารวมทั้งปัจจัยนานาประการที่เกี่ยวข้องไปถึงปัญหาดังกล่าว ตลอดจนทดลองศึกษาหาวิธีการที่เหมาะสมสำหรับแก้ไขปัญหาคำพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา (ที่ได้ค้นพบ) ดังนั้นในการดำเนินงานจึงได้โยงขอบข่ายครอบคลุมไว้อย่างกว้างขวาง นับแต่การสำรวจข้อมูลเกี่ยวกับภูมิหลังของครูสอนเด็กชาวเขา การใช้ภาษาพูดของครูทั้งในและนอกเวลาสอนเพื่อพิจารณาในด้านอิทธิพลของสภาพแวดล้อมในเชิงภาษาที่มีผลต่อการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา ข้อคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาการสอนและความช่วยเหลือเกี่ยวกับการสอน การสัมภาษณ์เด็กชาวเขาเกี่ยวกับทัศนคติต่อการพูดภาษาไทยของตนเอง ความต้องการในการพูดภาษาไทยให้ชัด โอกาสในการใช้ภาษาไทยของเด็ก ตลอดจนการทดสอบเด็กชาวเขาโดยตรงเพื่อให้ทราบปัญหาในการพูดภาษาไทยของเด็ก เพื่อให้ได้ข้อมูลสอดคล้องยืนยันกันแน่ชัดสำหรับนำมาใช้ในการอบรมครูสอนเด็กชาวเขาเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาคำพูดไม่ชัด การวิจัยเรื่องนี้ใช้เวลาศึกษาต่อเนื่องกันถึง ๒ ปี เนื่องจากต้องมีการติดตามผลของการที่ครูนำวิธีการ ซึ่งได้รับการอบรมไปใช้กับเด็กชาวเขา การติดตามผลได้ใช้วิธีทดสอบถึง ๒ ครั้งในเด็กชาวเขากลุ่มที่ครูผู้ได้รับการอบรมเป็นผู้สอน คือ ในตอนต้นปีการศึกษา ๒๕๒๒ ก่อนที่ครูจะใช้วิธีที่ได้รับการอบรมแก้ไขการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขา และในตอนปลายปีการศึกษาหลังจากครูได้ฝึกแก้ไขการพูดไม่ชัดของนักเรียนแล้ว ประกอบกับการสัมภาษณ์ทัศนคติต่อการพูดภาษาไทย ความต้องการในการพูดภาษาไทยให้ชัดของเด็กชาวเขา ซึ่งทำให้ได้ทราบข้อมูลยืนยันว่า ไม่ว่าจะเป็นเด็กชาวเขากลุ่มปีการศึกษา ๒๕๒๑ หรือกลุ่มปีการศึกษา ๒๕๒๒ ก็ต้องการพูดภาษาไทยให้ชัดเจน นอกจากนี้ยังได้สอบถามความคิดเห็นของครูผู้ได้รับการอบรมวิธีแก้ไขปัญหาคำพูดไม่ชัด และนำวิธีการมาใช้กับเด็กนักเรียนของตนแล้ว และได้ข้อมูลในทำนองที่ครูเห็นคุณค่าของวิธีการแก้ไขปัญหาคำพูด ซึ่งได้รับการอบรมทั้งประสงค์ที่จะได้รับความรู้เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาคำพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาเพิ่มเติมอีก เมื่อประมวลข้อมูลที่ได้จากครูเข้ากับผลการทดสอบ

เด็กชาวเขาก่อนและหลังจากครูนำวิธีแก้ไขการพูดไปใช้แล้ว และพบว่าจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดลดน้อยลงอย่างเห็นได้ชัดแล้ว จึงเห็นได้ว่าการวิจัยเรื่องนี้ได้พยายามเสนอแนวความคิดอย่างกว้างขวางทุกแง่มุม ทั้งแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างละเอียดเพื่อเป็นเครื่องชี้แนะและแนะแนวทางให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหลาย

ลักษณะการวิเคราะห์ข้อมูลอย่างแจ่มแจ้งถึถ้วนของการวิจัยครั้งนี้อาจนับได้ว่าเป็นข้อดีประการหนึ่งของการเสนอรายงานผลการศึกษาค้นคว้า ผู้สนใจเกี่ยวกับงานวิจัยชาวเขาจะได้รู้ถึงปัญหาการพูดในเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ อันได้แก่เผ่าที่สำคัญ ๖ เผ่า คือ ม้ง เย้า กะเหรี่ยง ลีซอ มูเซอ และอีก้อ ได้ทราบเกี่ยวกับเสียงภาษาไทยที่เด็กชาวเขาแต่ละเผ่าพูดไม่ชัดในลักษณะต่าง ๆ ในแต่ละโรงเรียนซึ่งตั้งอยู่ในแต่ละท้องถิ่นซึ่งมีสภาพแวดล้อมผิดกันไปในด้านภูมิศาสตร์และภาษา ได้ทราบถึงวิธีแก้ปัญหการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาตามที่ได้นำเสนอไว้พอเป็นแนวทาง ตลอดจนจะได้ทราบเกี่ยวกับทัศนคติและความต้องการของเด็กชาวเขาในอันที่จะพูดภาษาไทยให้ชัดเจน ซึ่งอาจบ่งถึงความต้องการเป็น “คนไทย” เช่นคนไทยทั้งหลาย

อีกประการหนึ่ง การวิจัยครั้งนี้ได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของครูสอนเด็กชาวเขาไว้หลายประการ อาทิ ความต้องการการช่วยเหลือของครูในด้านการสอน การอบรมเพื่อให้ได้ความรู้เพิ่มเติม เป็นต้น จึงเชื่อว่าน่าจะเป็นเครื่องบ่งชี้ให้ผู้สนใจหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับงานชาวเขาได้เห็นเจตนารมณ์ของครูในส่วนที่สัมพันธ์กับการเรียนการสอน อันจะนำไปสู่การกำหนดนโยบายของผู้บริหารเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือครูในด้านต่าง ๆ อาทิ หลักสูตร แบบเรียน อุปกรณ์ ฯลฯ

ประการสุดท้าย การวิจัยครั้งนี้มีลักษณะพิเศษกว่าการวิจัยอื่น ๆ กล่าวคือ ได้ประมวลการอบรมครูสอนเด็กชาวเขาเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาไว้ในขั้นตอนของการดำเนินงานด้วย ทั้งนี้อาจถือเป็นเอกลักษณ์ของการวิจัยเรื่องนี้โดยเฉพาะก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามในรายงานการวิจัยนี้ได้ผนวกเอกสารเกี่ยวกับการอบรมดังกล่าวเข้าไว้ซึ่งเชื่อว่าน่าจะช่วยให้ผู้สนใจได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาได้ตามสมควร ทั้งอาจนำไปใช้แก้ไขการพูดไม่ชัดของเด็กไทยทั่วไปอีกด้วย

อย่างไรก็ตาม ในการวิจัยครั้งนี้มีข้อจำกัดอยู่บางประการ ได้แก่ ในการวิเคราะห์ข้อมูลแม้จะได้พยายามเสนอผลการวิเคราะห์อย่างละเอียดเพียงไร ก็ไม่อาจหยิบยกมาพิจารณาได้ครบทุกลักษณะตามที่ไดวางจุดประสงค์ไว้ เนื่องจากความจำกัดของเวลาและงบประมาณ นอกจากนี้ เกี่ยวกับการใช้วิธีการทางสถิติเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลก็มีข้อจำกัดในเรื่องกลุ่มตัวอย่างซึ่งจำเป็นต้องใช้กลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวกันเพื่อการติดตามผลการใช้วิธีแก้ไขการพูดซึ่งได้รับการอบรมของครูสอนเด็กชาวเขาเพื่อให้ทราบว่าปัญหาการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาลดลงหรือไม่ หลังจากครูทดลองใช้วิธีฝึกแก้ไขการพูดกับเด็กชาวเขาตามวิธีที่ได้รับการอบรมมาแล้วนั้น จึงทำให้มีข้อจำกัดในการเสนอข้อมูลได้เพียงคร่าวๆ ข้อจำกัดทั้งสองประการนี้จะได้นำไปกล่าวไว้ในข้อเสนอแนะต่อไป

อีกประการหนึ่ง ผลการวิจัยเกี่ยวกับเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ที่นักเรียนชาวเขาพูดไม่ชัดนั้นมิได้นำเสนอในรูปของสัทอักษร I.P.A. (International Phonetic Alphabet) แต่ได้เสนอไว้ในรูปของอักษรไทย ทั้งนี้เพราะมุ่งเสนอข้อบ่งชี้แนวทางเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนเฉพาะด้านเสียงในภาษาไทยและเพื่อความเข้าใจได้ง่าย และตรงกันตามตำรารวมทั้งแบบเรียนในการสอนเด็กระดับประถมศึกษา

นอกจากนี้ ในการหาข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการพูดของเด็กชาวเขานั้นได้ทำการตรวจสอบอวัยวะในการพูดของเด็กด้วย แต่มิได้คลุถึงการตรวจการได้ยินของเด็ก ทั้งนี้เพราะความจำกัดเกี่ยวกับงบประมาณของเครื่องมือและเวลา ทั้งนี้เห็นว่าปัญหาการพูดที่เนื่องจากความบกพร่องทางการได้ยินมักจะพบไม่มากนักในโรงเรียนทั่วไป จึงจำกัดเฉพาะที่เกี่ยวกับปัญหาการพูดโดยตรง

ข้อจำกัดหลายประการดังกล่าว จึงน่าจะเป็นแนวคิดให้มีการศึกษาในเรื่องนี้ต่อไปดังจะได้ยกไปกล่าวไว้ในข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะ

๑. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

จากผลการวิจัยรวมทั้งข้อดีของการวิจัยนี้ ทำให้เล็งเห็นความจำเป็นในด้านผู้บริหาร กล่าวคือ ผู้บริหารในฐานะที่เป็นผู้กำหนดนโยบายและวางแผนพัฒนาการศึกษาของชาติ และในฐานะที่ชาวเขามีส่วนสำคัญต่อความมั่นคงของประเทศ ดังนั้นผู้บริหารจึงควรพิจารณาเกี่ยวกับการจัดการศึกษาของเด็กชาวเขาให้เหมาะสมและสอดคล้องกับนโยบายของชาติ โดยดำเนินการดังต่อไปนี้

๑.๑ จัดให้มีโครงการแก้ไขการพูดในโรงเรียน เพื่อแก้ไขปัญหการพูดภาษาไทยไม่ชัดให้แก่เด็กชาวเขา และรวมถึงเด็กไทยในโรงเรียนซึ่งอาจมีปัญหการพูดบางประการ

๑.๒ จัดหาสถานที่และอุปกรณ์เพื่ออำนวยความสะดวกสำหรับการจัดโครงการแก้ไขการพูดในโรงเรียน รวมทั้งจัดเจ้าหน้าที่ผู้มีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ประจำสำหรับให้บริการแนะนำแก้ไขแก่ผู้มีปัญหการพูด

๑.๓ ส่งเสริมให้ครูในโรงเรียนได้มีโอกาสไปศึกษาต่อหรือเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิชาแก้ไขปัญหการพูด เพื่อนำความรู้มาปรับปรุงการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา ตลอดจนถ่ายทอดให้แก่ครูในโรงเรียนโดยเฉพาะแก่ครูผู้สอนวิชาภาษาไทย

๑.๔ จัดให้มีการสัมมนาเชิงปฏิบัติการหรือการอบรมภายใน (Inservice Education) แก่ครูที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกคน ด้วยการเชิญวิทยากรหรือผู้ชำนาญในด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหการพูดมาร่วมด้วย เพื่อให้ครูได้เห็นความสำคัญของการแก้ไขการพูด รู้วิธีการแก้ไขและนำไปปฏิบัติได้จริงแก่เด็กนักเรียน

๑.๕ สนับสนุนให้ครูนำวิธีแก้ไขปัญหการพูดไปปรับใช้กับการสอนนักเรียนชาวเขาทุกระดับชั้นและทุกวิชาโดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับวิชาภาษาไทย เพื่อช่วยให้นักเรียนชาวเขาทุกเผ่าพูดภาษาไทยได้ชัดเจนขึ้น

๑.๖ ปรับปรุงหลักสูตรวิชาภาษาไทยโดยเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับการพูดไม่ชัดไว้ในส่วนที่เกี่ยวกับการออกเสียง รวมทั้งปรับปรุงหรือสร้างแบบเรียนวิชาภาษาไทยให้สอดคล้องกับหลักสูตรและเหมาะสมแก่เด็กชาวเขาแต่ละเผ่าด้วย

๑.๗ ผู้บริหารเองควรมีความรู้หรือให้ความสนใจเกี่ยวกับวิชาการแก้ไขปัญหาการพูดนี้ด้วย เพื่ออย่างน้อยจะได้ให้กำลังใจและอำนวยความสะดวกให้แก่ครูผู้ทำงานด้านนี้ หรืออาจให้คำแนะนำปรึกษาแก่ครูหรือนักเรียนได้

๒. ข้อเสนอแนะสำหรับครู

๒.๑ ครูทุกคนโดยเฉพาะครูที่สอนเด็กชาวเขาในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ควรทำความเข้าใจว่า ตัวครูเองมีส่วนสำคัญในการแก้ไขปัญหการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขา ไม่ควรถือเป็นหน้าที่เฉพาะของครูสอนภาษาไทยหรือของนักแก้ไขการพูดเท่านั้น แต่ครูทุกคนควรเอาใจใส่และให้ความช่วยเหลือแก่เด็กที่พูดไม่ชัด

๒.๒ ครูมีอิทธิพลต่อการพูดชัดเจนนกต้องของนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง ครูจึงควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการพูด ครูควรสนใจปรับปรุงการออกเสียงพูดของตนให้ถูกต้องชัดเจน และควรทักท้วงแก้ไขเด็กที่พูดไม่ชัดไม่ควรละเลยหรือมองข้ามปัญหาการพูดไม่ชัดของเด็กว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญเพราะจะทำให้เด็กติดนิสัยไปจนโตซึ่งทำให้แก้ไขได้ยาก

๒.๓ ครูควรสนใจศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับการสอนภาษาที่สองและการแก้ไขปัญหการเกี่ยวกับการพูดไว้บ้าง ด้วยการอ่านหนังสือหรือบทความด้านนี้ ยินดีเข้ารับการศึกษหรืออบรมเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหการพูดและให้ความร่วมมือกับนักแก้ไขการพูด (Speech Therapist)

๒.๔ ครูควรทำความเข้าใจว่า ปัญหาการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขาทุกเผ่าเป็นเรื่องธรรมดา เป็นสิ่งที่แก้ไขได้ ควรจะส่งเสริมให้กำลังใจแก่เด็ก ให้ความช่วยเหลือในด้านการแก้ไขและช่วยป้องกันมิให้เด็กที่มีปัญหาทางการพูดเกิดมีปัญหในด้านการปรับตัว

๒.๕ ครูทุกคนโดยเฉพาะครูในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ควรเข้าใจว่าสภาพแวดล้อมในเชิงภาษานั้นมีอิทธิพลต่อการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา ดังนั้นครูจึงควรส่งเสริมให้เด็กชาวเขาได้ร่วมเรียนและร่วมกิจกรรมต่าง ๆ กับเด็กไทย เพื่อให้เด็กชาวเขาได้มีโอกาสปะทะสังสรรค์ (interaction) กับเด็กไทยและได้เรียนรู้ภาษาไทยจากเด็กไทย

๓. ข้อเสนอแนะสำหรับนักเรียน

๓.๑ นักเรียนควรเข้าใจว่าปัญหาทางการพูดนั้นอาจเกิดขึ้นได้กับคนทั่วไป ไม่ใช่ปัญหาที่น่าอับอายควรปกปิด แต่เป็นปัญหาที่สามารถแก้ไขให้หายได้ จึงไม่ควรล้อเลียนเพื่อนฝูงที่พูดไม่ชัด เพราะจะทำให้ผู้นั้นมีปมด้อย เป็นการเสียสุขภาพจิตอันอาจเป็นผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนได้

๓.๒ นักเรียนที่มีปัญหาการพูดควรยอมรับปัญหาของตนเองแล้วร่วมมือกับครูหรือนักแก้ไขการพูด ด้วยการเข้ารับการฝึกแก้ไขการพูดอย่างสม่ำเสมอ ไม่ควรเห็นว่าเป็นเรื่องไม่สำคัญ ไม่จำเป็นต้องแก้ไขก็หายเองได้ เพราะเป็นความเข้าใจที่ไม่ถูกต้อง

๓.๓ นักเรียนควรหาโอกาสพูดภาษาไทยทั้งในและนอกชั้นเรียนหรือที่บ้าน และควรหาโอกาสพูดภาษาไทยกับคนไทยบ่อย ๆ เพราะจะทำให้นักเรียนสามารถใช้ภาษาไทยได้คล่องและถูกต้องชัดเจนนั่น

๔. ข้อเสนอแนะสำหรับการแก้ปัญหการพูด

ในการวิจัยเรื่องนี้ได้มีการทดลองหาวิธีที่เหมาะสมสำหรับการแก้ไขปัญหการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเพื่อนำวิธีการมาใช้ในการอบรมครูสอนเด็กชาวเขาสำหรับให้ครูนำความรู้และวิธีการไปใช้ฝึกแก้ไขเด็กต่อไป การทดลองเพื่อหาวิธีแก้ไขดังกล่าวได้ทำในขณะทดสอบเด็กชาวเขา (ดูรายละเอียดในบทที่ ๓ หัวข้อวิธีดำเนินงาน) แต่ก่อนจะทำการทดสอบ ได้ตรวจอวัยวะในการพูดของเด็กแต่ละคนเพื่อประกอบการพิจารณาว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กพูดไม่ชัดหรือไม่อย่างไรแล้วจึงทดสอบนักเรียนเป็นรายบุคคล

จากผลการตรวจสอบอวัยวะในการพูด (oral examination) ของเด็กชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๒๑ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน แม่จัน และเชียงใหม่ ได้พบว่ามีนักเรียนที่มีความผิดปกติเกี่ยวกับอวัยวะในการพูดรวม ๓๔ ราย จากจำนวนนักเรียน ๑๐๔ คน ในลักษณะของเส้นยึดลิ้นสั้น (short frenum) ลิ้นไก่สั้น (short velum) และระบบฟันผิดปกติ (mal dental and malocclusion) เช่น ฟันหกรอ ฟันห่าง การสบฟันผิดปกติ

การฝึกแก้ไขด้วยวิธีเราและตอบสนอง

(STIMULUS-RESPONSE METHOD)

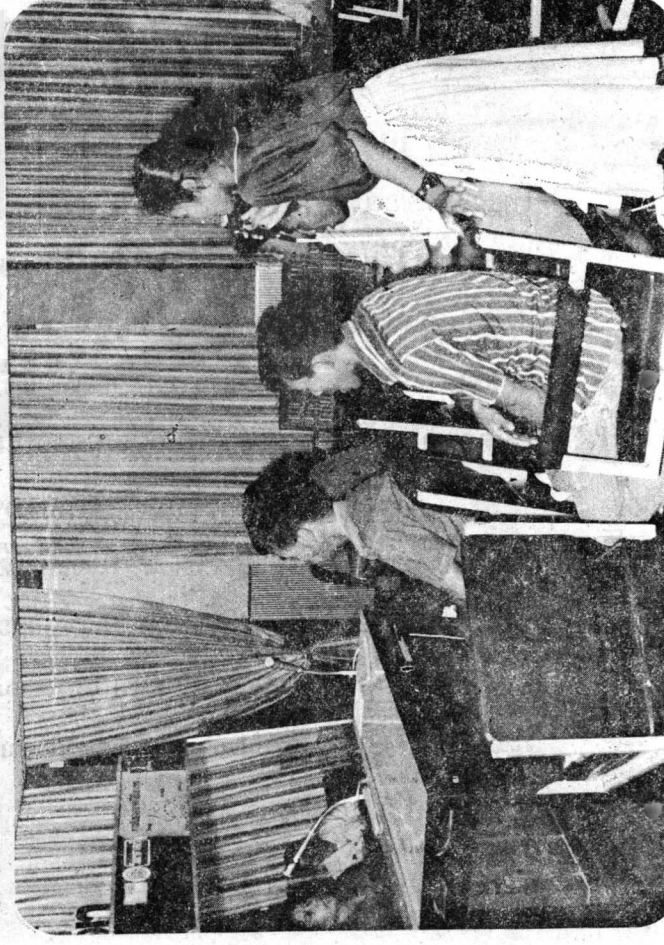
(จากการทดลองหาวิธีที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาการพูด
ขณะทำการทดสอบนักเรียนชาวเขาที่โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์
เชียงใหม่ กุณภาพันธุ์ ๒๕๒๑)

การฝึกแก้ไขด้วยวิธีแสดงตำแหน่งที่เกิดของเสียง

(PHONETIC PLACENT METHOD)

ฝึกหน้ากระจกเงา (MIRROR PRACTICE)

จากการอบรมครูสอนเด็กชาวเขาที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร ๒๓ เมษายน-๔ พฤษภาคม ๒๕๒๒

เกี่ยวกับความผิดปกติด้านอวัยวะในการพูดนี้ ครูควรพิจารณาประกอบในการฝึกแก้ไข ยกตัวอย่างในกรณีเด็กที่มีเส้นยึดลิ้นซึ่งอาจเป็นปัญหาทำให้ออกเสียงที่ใช้ปลายลิ้น เช่น เสียง ร ล ด น ท ได้ไม่ชัดเจน ครูควรพยายามฝึกอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่ควรเร่งรีบหรือเคี่ยวเข็ญ เพราะอาจเป็นความลำบากสำหรับเด็ก ที่มีปัญหาอย่างนี้ เมื่อเทียบกับเด็กที่ไม่มี ความผิดปกติทาง อวัยวะในการพูดหรือในบางรายอาจต้องการ ความช่วยเหลือด้านการแพทย์ ก่อน เข้ารับการแก้ไข จากนักแก้ไขการพูด ทั้งนี้ควรพิจารณาเป็นราย ๆ ไปตามแต่ละเห็นเหมาะสม

จากการทดสอบการออกเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ของเด็กชาวเขาในปีการศึกษา ๒๕๒๑ และ ๒๕๒๒ และได้ทดลองหาวิธีที่เหมาะสมในการแก้ไขการออกเสียงภาษาไทย ไม่ชัดของเด็กชาวเขาแล้ว พอจะสรุปได้ดังนี้

๑. วิธีเร้าและตอบสนอง (Stimulus-Response Method) วิธีนี้ครูหรือผู้ฝึกจะออกเสียงที่เด็กพูดไม่ชัดอย่างถูกต้องชัดเจนให้เด็กฟังและให้เด็กสังเกตวิธีการออกเสียงของครูแล้วจึงให้เด็กลองออกเสียงนั้น ถ้าเด็กออกไม่ถูกครูจะแก้ไขให้แล้วให้ลองใหม่อีกครั้ง ถ้าออกเสียง ได้ถูกต้องครูจะชมเชยให้กำลังใจ (ดูภาพประกอบหน้า ๑๕๒)

๒. วิธีแสดงตำแหน่งที่เกิดของเสียง (Phonetic Placement Method) วิธีนี้ครูจะ ให้เด็กสังเกตการออกเสียงของครูว่าขณะที่ออกเสียงนั้น ลิ้นของครูแตะไว้ที่จุดใด ทำรูปปาก อย่างไร เช่นถ้าออกเสียง ร ปลายลิ้นจะแตะอยู่ที่ปุ่มเหงือก ถ้าออกเสียงสระ อู ปากจะเป็น รูปห่อกลม เป็นต้น วิธีนี้มักจะใช้ควบคู่กับการฝึกแก้ไขหน้ากระจกเงา (Mirror Practice) เมื่อเด็กสังเกตวิธีการออกเสียงของครูได้แล้ว จึงให้เด็กออกเสียงตาม ครูคอยสังเกตเพื่อแก้ไข (ดูภาพประกอบหน้า ๑๕๒)

๓. วิธีแยกความรู้สึกจากประสาทสัมผัส (Moto-Kinesthetic Method) วิธี นี้จะให้ความรู้สึกจากประสาทสัมผัสเข้าช่วยในการฝึกแก้ไข เช่น ในการออกเสียง น ครูให้ เด็กใช้นิ้วชี้กดที่ปลายจมูก ขณะออกเสียง เด็กจะรู้สึกวาเสียงก้องสะท้อนอยู่ในช่องจมูกถ้าเด็ก ออกเสียงได้ถูกต้อง ถ้าไม่รู้สึกก็แสดงว่ายังออกเสียงไม่ถูก

ทั้ง ๓ วิธีที่กล่าวข้างต้นเป็นวิธีที่ทดลองใช้กับเด็กชาวเขากลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ และพบว่าเป็นวิธีที่เหมาะสมสำหรับนำไปใช้กับเด็กชาวเขาได้ จึงได้นำมาประกอบในการ อบรมครูสอนเด็กชาวเขาเพื่อให้ครูนำวิธีการที่ถูกต้องไปใช้กับเด็กนักเรียน และจากผลของการ

ทดสอบเด็กชาวเขาหลังจากครูได้ใช้วิธีที่ได้จากการอบรมไปแก้ไขการพูดไม่ชัดของเด็กแล้วพบว่าจำนวนนักเรียนที่มีปัญหาการพูดไม่ชัดลดน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด

เพื่อให้การเสนอแนะเกี่ยวกับวิธีการแก้ไขปัญหาการพูดไม่ชัดสมบูรณ์ ในขั้นนี้จะนำหลักการทั่วไปสำหรับแก้ไขปัญหาดังกล่าวมาเสนอไว้ในข้อเสนอแนะนี้ด้วย หลักการนี้ประมวลมาจากหลักการของนักแก้ไขการพูดอเมริกัน คือ เออร์วิน^๑ เบอรรกับไอเซนชัน^๒ และแวน ไรเปอร์^๓ ดังต่อไปนี้

หลักทั่วไปสำหรับแก้ไขปัญหาการพูด

๑. ชักจูงให้เด็กที่พูดไม่ชัดรู้ปัญหาการพูดของตนเอง เพื่อให้ยอมรับว่าตนเองมีข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไข เด็กบางคนไม่รู้ตัวเองพูดไม่ชัด ครูหรือผู้ฝึกจึงต้องมีวิธีชี้ให้เด็กเห็นปัญหาและยอมรับ ดังวิธีต่อไปนี้

๑.๑ ให้เด็กฟังเสียงตนเองจากเทปบันทึกเสียงเปรียบเทียบกับเสียงพูดที่ถูกต้อง

๑.๒ ให้เด็กพูดให้เพื่อนฟัง ให้เพื่อนวิจารณ์การพูดของเด็ก

เกี่ยวกับข้อนี้ จากการวิจัยพบว่าเด็กชาวเขาที่รู้ตัวว่าพูดไม่ชัดมีเปอร์เซ็นต์สูงกว่าที่ไม่รู้ตัว ดังนั้นคงไม่ลำบากสำหรับครูในการชักจูงให้เด็กยอมรับว่ามีข้อบกพร่อง

๒. ชักจูงให้เด็กเห็นความสำคัญของการแก้ไขการพูดไม่ชัด เด็กบางคนคิดว่าการพูดไม่ชัดไม่ใช่เรื่องสำคัญ จึงไม่สนใจที่จะแก้ไขครูหรือผู้ฝึกจึงต้องชี้ให้เห็นความสำคัญของการพูดที่ชัดเจนถูกต้องตลอดจนผลเสียของการพูดไม่ชัด ดังวิธีต่อไปนี้

๒.๑ ให้เด็กฟังเสียงพูดที่ไม่ถูกต้องจากเทปบันทึกเสียงหรือจากผู้อื่น และให้วิจารณ์การพูดที่ได้ฟัง

๒.๒ ให้เด็กฟังเสียงพูดที่ถูกต้องชัดเจนจากเทปบันทึกเสียง วิทยุ ครูหรือเพื่อน

^๑Ruth B. Irwin, op. cit., p. ๑๒๗-๑๒๘

^๒Mildren F. Berry and Jon Eisonson, op. cit., p. ๑๖๐-๑๖๖

^๓Charles Van Riper, op cit., p. ๑๙๙-๒๔๓

๓. แก้ไขเสียงที่เป็นปัญหา โดยดำเนินการเป็นลำดับขั้นดังนี้

๓.๑ ผูกฟังเสียงจนสามารถแยกความแตกต่างของเสียงที่ถูกและผิด

๓.๒ ผูกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับเสียง (Isolated sound level)

๓.๓ ผูกออกเสียงที่เป็นปัญหา ในระดับพยางค์ (Syllable level) ที่ไม่มีความ

หมายและมีความหมาย

๓.๔ ผูกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับคำ (Word level)

๓.๕ ผูกออกเสียงที่เป็นปัญหาในระดับประโยค (Sentence level) ที่ใช้ใน
ชีวิตประจำวัน

๓.๖ ผูกออกเสียงพูดในระดับการสนทนา (Conversational speech)

จากผลการวิจัยพบว่า เสียงพยัญชนะต้น ร เป็นเสียงที่เด็กชาวเขามีสัญหามากที่สุด
จึงจะเสนอตัวอย่างการฝึกเสียง ร ไว้ในที่นี้

ตัวอย่างการแก้ไขการพูดไม่ชัด เสียงพยัญชนะต้น ร

วัตถุประสงค์ ๑. เพื่อให้เด็กสามารถแยกความแตกต่างของเสียง ร ที่ถูกต้องและเสียงที่เด็ก
ใช้แทน

๒. เพื่อให้เด็กสามารถออกเสียง ร ได้ถูกต้องและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ระยะเวลาในการฝึก ครั้งละ ๑๕-๓๐ นาที

เทคนิคและวิธีการที่ใช้ในการฝึก

๑. ฝึกแก้ไขเป็นกลุ่ม (Group Therapy)

๒. ฝึกแก้ไขหน้ากระจกเงา (Mirror Practice)

๓. ฝึกบริหารริมฝีปากและลิ้น (Labial and Tongue exercises)

๔. ฝึกฟังและฝึกแยกความแตกต่างของเสียง (Auditory Discrimination)

๕. วิธีเร้าและตอบสนอง (Stimulus-Response Method)
๖. วิธีแสดงตำแหน่งที่เกิดของเสียง (Phonetic Placement Method)
๗. วิธีแยกความรู้สึกจากประสาทสัมผัส (Moto-Kinesthetic Method)
๘. วิธีให้คำที่เป็นตัวชี้แนะ (Key word Method)

อุปกรณ์

๑. กระดาษ
๒. เทปบันทึกเสียง
๓. บัตรคำ
๔. รูปภาพหรือแบบจำลอง เรือ รถยนต์ ฯลฯ
๕. กระดาษ สีเมจิก หรือกระดาษดำ ชอล์ก

วิธีการฝึก แบ่งออกเป็น ๒ ตอน คือ

๑. ขั้นการฝึกฟัง
๒. ขั้นการฝึกเสียง

ขั้นการฝึกฟัง

ในขั้นนี้ต้องการให้เด็กรู้จักข้อบกพร่องของตนเองเห็นความสำคัญของการแก้ไข ปัญหาและรู้จักเสียงที่ถูกต้องจนสามารถแยกความแตกต่างของเสียงที่ถูกต้องและเสียงที่ผิดได้ อาจใช้วิธีฝึกดังต่อไปนี้

๑. ให้เด็กฟังเสียง ร ที่ถูกต้องชัดเจนจากครูหรือจากเทปบันทึกเสียง
๒. ให้เด็กอ่านหรือเล่าเรื่องจากภาพให้เพื่อนฟังและบันทึกเทป ให้เพื่อนวิจารณ์การออกเสียง ร ของเด็กและเปิดเทปให้เด็กฟังเสียงตนเอง ถามเด็กว่าเสียง ร ของเด็กถูกต้องหรือไม่ เพื่อให้เด็กยอมรับข้อบกพร่องของตน
๓. เล่นเกมส์ “เหมือน-ไม่เหมือน” ด้วยการที่ครูพูดทีละ ๒ คำ เช่น เรา-เรา เล่า-เรา เรียน-เลียน ถ้าเด็กฟังว่าเหมือนกันให้ปรบมือ หรือถ้าไม่เหมือนให้โบกมือ ฯลฯ เป็นต้น เพื่อให้เด็กฝึกแยกความแตกต่างของเสียงที่ถูกต้องกับเสียงที่ผิด

ขั้นฝึกเสียง

ในขั้นนี้เด็กจะรู้แล้วว่าเสียงใดถูกเสียงใดผิดและรู้ว่าเสียงที่ตัวเองพูดนั้นผิด จึงพยายามทำเสียงให้เหมือนกับเสียงที่ได้ยินว่าถูก แต่ยังไม่ทราบวิธีที่จะออกเสียงให้ถูกต้อง ในขั้นนี้จึงฝึกเด็กดังต่อไปนี้

๑. ฝึกบริหารลิ้น* (Tongue exercises) โดยให้เด็กนั่งหน้ากระจก เคลื่อนไหวลิ้นในแบบต่าง ๆ เช่น ม้วนลิ้น แลบลิ้น ฯลฯ เพื่อฝึกความคล่องแคล่วของลิ้น

๒. กระตุ้นให้ออกเสียงง่าย ๆ เช่น ให้เลียนเสียงเครื่องบิน รถยนต์ ฯลฯ โดยใช้แบบจำลองเครื่องบินหรือรถยนต์เล่นไปบนโต๊ะ ให้เด็กออกเสียงเพื่อบริหารลิ้นและฝึกการออกเสียง

๓. ให้เด็กนั่งหน้ากระจก ครูปอกให้เด็กแตะปลายลิ้นไว้ที่ ปุ่ม เหนือกระดูกลิ้นไปข้างหลัง พร้อมทั้งปล่อยลมให้กระทบปุ่มเหนือกระดูก ๑ ครั้ง และออกเสียง “เรอ” ซ้ำ ๆ และค่อยเร็วขึ้น ในขั้นนี้เป็นการฝึกกระโดดเสียง (Isolated sound) เพื่อให้เด็กรู้วิธีออกเสียง ร ซึ่งถ้าให้เด็กออกเสียง “รา” ลิ้นจะแบและไม่กระดกไปข้างหน้า ทำให้ออกเป็นเสียง “ลา”

๔. ให้เด็กดูบัตรคำ ร ซึ่งมีภาพเรือ หรือรถ ฯลฯ กากบอยู่ แล้วให้เด็กฝึกออกเสียง ร ของคำที่ปรากฏในภาพ จนสามารถออกเสียง ร ได้คล่อง

๕. ให้เด็กฝึกออกเสียงในระดับพยางค์ เริ่มจากพยางค์ที่ไม่มีความหมาย (nonsense syllable) เช่น รา-เร-โร ไปจนถึงพยางค์ที่มีความหมาย จนเด็กสามารถออกเสียงได้ถูกต้อง จึงฝึกขั้นต่อไป

๖. การฝึกในระดับคำ ในขั้นนี้อาจใช้บัตรคำหรือเกมส์ได้โดยฝึกตามระดับขั้นดังนี้

๖.๑ ฝึกคำเดี่ยวที่เป็นพยัญชนะต้น

๖.๒ ฝึกคำเดี่ยวที่เป็นตัวสะกด

๖.๓ ฝึกคำคู่

๖.๔ ฝึกตัวควบกล้ำ

*ดูภาคผนวก

การฝึกในขั้นนี้ ครูจะเป็นผู้อ่านให้เด็กฟังก่อน แล้วให้เด็กอ่านตาม ใช้บัตรคำประกอบในการฝึกจนเด็กสามารถออกเสียงได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว

๗. การฝึกในระดับประโยค ใช้คำที่ฝึกแล้วมาแต่งเป็นประโยคง่าย ๆ ที่ใช้กันอยู่เสมอ เช่น ฉันเป็นนักเรียน ฉันรักโรงเรียน ฯลฯ

๘. การฝึกให้นำไปใช้พูดในชีวิตประจำวัน เมื่อเด็กสามารถฝึกในระดับประโยคได้คล่องแล้ว จึงฝึกในขั้นนำไปใช้ในชีวิตประจำวันซึ่งอาจทำได้ดังนี้

๘.๑ ให้เด็กเล่าเรื่อง (Story telling) โดยครูกำหนดแนวทางหรือสถานการณ์ที่จะทำให้คำที่ฝึกแล้วไปใช้พูด เมื่อเด็กเล่าจบให้เพื่อนวิจารณ์ และครูบอกให้เด็กทราบว่ายังมีคำใดที่เด็กออกเสียงไม่ถูกต้อง

๘.๒ ให้เด็กแสดงละคร (Role Play) โดยครูกำหนดบทบาทสมมติให้แก่เด็กแต่ละคนในกลุ่มที่จะเล่นละครนั้นพยายามให้เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และให้นำคำที่ฝึกแล้วมาใช้ในการแสดง

๘.๓ ให้เด็กนำวิธีการฝึกนั้นไปใช้ได้นอกโรงเรียนหรือที่บ้าน (Carry over) โดยครูผู้ฝึกขอความร่วมมือจากผู้ปกครองหรือผู้ที่เกี่ยวข้องให้ช่วยสังเกตหรือช่วยฝึกเพื่อให้เด็กนำผลการฝึกที่โรงเรียนไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

จากตัวอย่างการฝึกเสียง ร ที่ยกมากล่าวข้างต้นนั้นคงพอเป็นแนวทางในการฝึกเสียงอื่นที่เป็นปัญหาสำหรับเด็กชาวเขาได้ เสียงอื่นที่เด็กชาวเขาพูดไม่ชัด เช่นเสียงพยัญชนะต้น ส เสียงตัวสะกด ง น ม ก ด บ ได้เสนอไว้ในภาคผนวก

๕. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

๕.๑ ควรจะมีการวิจัยปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัดของนักเรียนชาวเขาเผ่าต่างๆ ในโรงเรียนอื่นนอกเหนือจากโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้ เพื่อเปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้ว่าสอดคล้องกันหรือไม่

๕.๒ ควรจะมีการวิจัยปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัดของนักเรียนชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ในระดับชั้นเรียนที่สูงขึ้น เพื่อเปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้

๕.๓ ควรจะมีการวิจัยเกี่ยวกับอิทธิพลในด้านต่าง ๆ เช่นด้านภาษาท้องถิ่น ภาษาแม่ ว่ามีผลต่อการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาหรือไม่อย่างไร เพื่อเปรียบเทียบกับผลการศึกษาบางส่วนของการวิจัยครั้งนี้

๕.๔ ควรจะมีการศึกษาถึงการนำวิธีแก้ไขการพูดในแบบต่าง ๆ ไปใช้ในการแก้ไขการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเผ่าต่าง ๆ ในโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์อื่น เพื่อทราบว่าได้ผลมากน้อยเพียงไรเมื่อเปรียบเทียบกับผลการวิจัยครั้งนี้

๕.๕ ควรจะมีการวิจัยปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กไทยในโรงเรียนเดียวกันกับเด็กชาวเขาหรือท้องถิ่นเดียวกัน เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัดในเด็กไทยและเด็กชาวเขา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ขจิตภัย บุรุษพัฒน์ ชาวเขา กรุงเทพฯ, แพร่พิทยา, ๒๕๑๘

จิตประภา ศรีอ่อน ปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเผ่าม้ง ในโรงเรียน
ศึกษาสงเคราะห์ตาก วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหา-
วิทยาลัยมหิดล, ๒๕๒๒

ชมรมศึกษาและวิจัยชาวเขา วิจัยชาวเขา ๒๕๑๖

ชุดิมา ทับเอี่ยม ข้อสังเกตเกี่ยวกับการพูดภาษาไทยของคนจีน เอกสารประกอบการ
สัมมนาทางวิชาการศึกษาวิจัยภาษาในประเทศไทย โครงการศูนย์ภาษาเอเชียอาคเนย์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๒๑

ประสงค์ ราชณสุข การสำรวจและแก้ไขข้อบกพร่องทางการพูดของนักเรียนโรงเรียน
ประอมสาริต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เอกสารการวิจัยฉบับ
ที่ ๑ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๑๘

ประสิทธิ์ ดิษฐ์วัฒน์ คู่มือการปฏิบัติงานสำหรับเจ้าหน้าที่หน่วยพัฒนาและสงเคราะห์
ชาวเขาเคลื่อนที่ กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย, (เอกสารพิมพ์อัดสำเนา)
พจน์ย์ ลิมานวัฒน์ การสอนอ่านและเขียนภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา วิทยานิพนธ์-
ครุศาสตรมหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗

มนัส ขันธทัตบำรุง, พ.ต.ท. ความสำคัญของการศึกษาภาษาของชนกลุ่มน้อยใน
ประเทศไทย เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการศึกษาวิจัยภาษาในประเทศไทย
โครงการศูนย์ภาษาเอเชียอาคเนย์ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๒๑

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คู่มือเรียนจิตวิทยาทั่วไป กรุงเทพฯ, มิตรนราการพิมพ์, ๒๕๑๘
เรา ทองสวัสดิ์ การให้การศึกษาแก่เด็กชาวเขา (เอกสารพิมพ์อัดสำเนา), ๒๕๑๕
เรา ทองสวัสดิ์ งานชาวเขาของกรมสามัญ (เอกสารพิมพ์อัดสำเนา), ๒๕๑๕

ละเอียด ชอบธรรม รายงานบทบาททางสังคมและเศรษฐกิจของสตรีชาวเขาเผ่าอ้อ
ศูนย์วิจัยชาวเขา กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย (เอกสารพิมพ์อัดสำเนา,
มกราคม ๒๕๒๓

ลำจวน (นามแฝง) ชาวเขา พระนคร บันดาลสาส์น, ๒๕๑๒

วิไลพร ชะมะผลิติน บทบาททางสังคมและเศรษฐกิจของสตรีชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง
(สะกอ) ศูนย์วิจัยชาวเขา กรมประชาสงเคราะห์ กระทรวงมหาดไทย (เอกสารพิมพ์
อัดสำเนา), ๒๕๒๒

ศรีเรือน แก้วกังวาล จิตวิทยาฝ่ายภาษา กรุงเทพฯ, แพรวพิทยา, ๒๕๑๙

สุริยา รัตนกุล พจนานุกรมไทย-ม้ง กรุงเทพฯ, เกษมสัมพันธ์การพิมพ์, ๒๕๑๕

สุริยา รัตนกุล คำอธิบายวิธีใช้พจนานุกรม เอกสารประกอบการใช้พจนานุกรม ไทย-ม้ง
(แม่ัว), ๒๕๑๔

สุริยา รัตนกุล ปัญหาการเรียนภาษาไทยของเด็กเริ่มเรียนที่พูดภาษาขมุ-ละว้า-ถิ่น
เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการ โครงการศูนย์ภาษาเอเชียอาคเนย์ บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๑๙

สุริยา รัตนกุล ภาษาของชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย เอกสารประกอบการสัมมนาทาง
วิชาการ โครงการศูนย์ภาษาเอเชียอาคเนย์ บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๑๙

สำเร็จ วรรณสถิตย์ การสอนฟังและพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์
มหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖

อุดม วโรตม์สิขจิตต์ ภาษาศาสตร์เบื้องต้น พระนคร หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมฝึกหัดครู,
๒๕๑๓

- ASHA Committee on the Midcentury White house Conference. "Speech Disorders and Speech Correction" **Journal of Speech and hearing Disorders**, 17 (1952), 129-33.
- Berry, M.F. and Eisenson, Jon. **Speech Disorders : Principles and Practices of Therapy**. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice - Hall, Inc. 1956.
- Christ, F.M. **Foreign Accent**. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice - Hall, Inc., 1964.
- Eisenson, J. and Ogilvie, M. **Speech Correction in the School**. (2 nd. ed.) New York : The Macmillan Company, 1963,
- Garrison, K.C. and Force, D.G. **The Psychology of Exceptional Children**. N.Y : The Ronald Press Company, 1965.
- Irwin, R.B. **Speech and Hearing Therapy**. Pittsburgh : Stanwix house, Inc., 1966.
- Lado, R. **Language Teaching**. New York : Mc Graw - Hill, Inc. 1974.
- Lewis, Paul. "Phonetic Problems involved in Teaching Thai to speakers of Lahu and Akha", in J.G. Harris and R.B. Noss, (eds.) **Thai Phonetics and Phonology**. Bangkok : Central Institute of English Language, 1972.
- Purnell, H.C. "Toward Contrastive Analysis between Thai and Hill Tribe Language : Some Phonetic Data." in J.G. Harris and R.B. Noss, (eds) **Tai Phonetics and Phonology**. Bangkok : Central Institute of English Language, 1972.
- Riper, C.V. **Speech Correction : Principles and Methods**. (6 th. ed) Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice - Hall, Inc. , 1978.

- Smalley, W.A. "Problems in Writing Thailand Minority Languages in Thai Script,"
in J.G. Harris and R.B. Noss, (eds.) **Thai Phonetics and Phonology**.
Bangkok. Central Institute of English Language, 1972.
- Sommers, Ronald K., "The Therapy Program," in Ronald J.V. Hattum (eds.)
Clinical Speech in the Schools, Illinois : Charles C. Thomas, Publisher,
1970.

ภาคผนวก

แบบสอบถามครูสอนเด็กชาวเขา

ปีการศึกษา ๒๕๖๑

ปีการศึกษา ๒๕๖๒

แบบสอบถามครูสอนเด็กชาวเขาเกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา ปีการศึกษา ๒๕๒๑

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา” ซึ่งเป็นงานของโครงการพัฒนาการพูด ภาควิชาภาษาไทย และภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อสำรวจปัญหาที่ครูสอนเด็กชาวเขาประสบในการสอนพูดภาษาไทยและสำรวจความต้องการการช่วยเหลือด้านต่าง ๆ ของครูโดยเฉพาะในการจัดอบรมครูชาวเขาเพื่อให้ความรู้และฝึกวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา ซึ่งคาดว่าจะมีส่วนช่วยแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา อันนอกจากจะเป็นการเสริมการเรียนรู้การสอนภาษาไทยให้ถูกต้องแล้วยังเป็นผลไปถึงความกลมเกลียวระหว่างชาวไทยทุกกลุ่มทุกเหล่า นับว่าเป็นการช่วยพัฒนาประเทศส่วนหนึ่งด้วย

ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามจะเป็นประโยชน์ในการแก้ไขปัญหการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาเป็นอย่างมาก โครงการนี้จึงหวังในความร่วมมือจากท่านและขอขอบคุณอย่างยิ่ง สำหรับการตอบแบบสอบถามนี้

ลักษณะของแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้แบ่งออกเป็น ๔ ตอนคือ

ตอนที่ ๑ ข้อมูลเกี่ยวกับตัวครู

ตอนที่ ๒ ข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนและนักเรียน

ตอนที่ ๓ ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาและปัญหาการออกเสียงพูด
ไทยของเด็กชาวเขา

ตอนที่ ๔ ความต้องการการช่วยเหลือเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหการพูดภาษาไทยของ
เด็กชาวเขา

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

๑. ให้กรอกข้อมูลที่ต้องลงในช่องว่างที่เว้นไว้ให้
๒. ให้ขีดเครื่องหมาย / ลงในช่อง ☐ หน้าหัวข้อที่ต้อง
๓. ในกรณีที่ต้องการจะให้ข้อมูลหรือแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ให้เขียนลงในที่ว่าง
หน้าหลังของแบบสอบถามนี้

ตอนที่ ๑ ข้อมูลเกี่ยวกับตัวคุณ

- ชื่อ.....นามสกุล.....เกิดที่.....
- ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....
- ที่อยู่ปัจจุบัน.....ตำบล.....อำเภอ.....จังหวัด.....
- เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง เชื้อชาติ..... สัญชาติ.....
- นับถือศาสนา ☐ พุทธ ☐ คริสต์ ☐ อิสลาม ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
- อายุ ☐ ต่ำกว่า ๒๐ ปี ☐ ๒๑-๓๐ ปี ☐ ๓๑-๔๐ ปี ☐ ๔๑-๕๐ ปี ☐ ๕๑-๖๐ ปี
- วุฒิ ☐ ต่ำกว่า ป.กศ.ต้น ☐ ป.กศ.ต้นหรือเทียบเท่า ☐ ป.กศ.สูง, อ.กศ. หรือเทียบเท่า
- ☐ ปริญญาตรีทางการศึกษา.....(โปรดระบุ เช่น กศ.บ, ค.บ. ฯลฯ)
- ☐ ปริญญาตรีอื่น ๆ นอกเหนือจากการศึกษา.....(โปรดระบุ เช่น อ.บ. ศศ.บ
ฯลฯ)
- ☐ ปริญญาตรีด้านอื่น + วุฒิทางครู.....(โปรดระบุ เช่น อ.บ. ป.ม, อ.บ., ค.บ. ฯลฯ)
- ☐ ปริญญาโท.....(โปรดระบุอักษรย่อของวุฒิและสาขาวิชา)
- ☐ ปริญญาเอก.....(โปรดระบุอักษรย่อของวุฒิและสาขาวิชา)
- ที่อยู่ปัจจุบัน ☐ เป็นภูมิลำเนาเดิม ☐ ไม่ใช่ภูมิลำเนาเดิม
- ☐ ท่านเคยย้ายจากภูมิลำเนาเดิมไปอยู่ที่อื่น ☐ ไม่เคยย้าย
- (โปรดระบุจังหวัดและระยะเวลาที่ไปอยู่ ถ้ามีมากกว่า ๕ จังหวัดโปรดเขียนต่อในที่ว่างหน้าหลัง
ของแบบสอบถามนี้)

๑. จังหวัด.....ระยะเวลาที่ไปอยู่.....เดือน/ปี (โปรดขีดคำที่ไม่ต้องการใช้ออก)

[illegible]

m. " "

G. **"** **"** **"**

८.

” ”

ตำแหน่งหน้าที่การงานของท่านในปัจจุบันคือ ☐ ครูใหญ่ ☐ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการ

☐ **ครูประจำชั้น** ☐ **ครูพิเศษ** (ขีดได้มากกว่า ๑ ☐)

ถ้าท่านทำหน้าที่เป็นครูประจำชั้น.....
 ขณะนั้นท่านสอนประจำชั้น.....

ในชั้นที่ท่านสอนมีนักเรียน.....คน เป็นชาวเขา.....คน แบ่งเป็นชาย.....คน หญิง.....คน

๓๒ เป็นเด็กทราบ.....คน แบ่งเป็นชาย.....คน หญิง.....คน

พวกที่เป็นชาวเขมร.....เผ่า คือ

..... (โปรดระบุชื่อเผ่าและจำนวน เช่น เผ่าม้ง ๑๐ คน)

นักเรียนในชั้นของท่านมีอายุเฉลี่ย.....ปี นักเรียนชายเขามีอายุเฉลี่ย.....ปี

นักเรียนที่ราบมีอายุเฉลี่ย.....ปี

นอกเวลาสอนท่านพูดภาษา.....(ระบุได้มากกว่า ๑ ภาษา)

ในเวลาสอนท่านพูดภาษา.....(ระบุได้มากกว่า ๑ ภาษา)

ท่านทำงานหรือสอนอยู่ในโรงเรียนนี้มาแล้ว..... (โปรดระบุระยะเวลา)

ท่านคาดว่าจะทำงานหรือสอนในโรงเรียนนี้อีก.....ปี (ระบุโดยประมาณ)

ท่านคิดว่า ☐ จะศึกษาต่อ ☐ ไม่ศึกษาต่อ

ถ้าจะศึกษาต่อท่านตั้งใจจะศึกษาต่อ ☐ ปีการศึกษาหน้า ☐ หลายปีการศึกษาหน้า

ท่านตั้งใจจะศึกษาต่อในด้าน.....(โปรดระบุสาขาวิชา)

ถ้าท่านศึกษาเสร็จแล้ว ท่านคิดว่า ☐ จะกลับมาสอนในโรงเรียนที่มีเด็กชาวเขาเรียนร่วมด้วย

☐ จะไม่กลับมาสอนในโรงเรียนที่มีเด็กชาวเขาเรียนร่วมด้วย ☐ ยังไม่ตัดสินใจ

ตอนที่ ๒ ข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนและนักเรียน

โรงเรียนของท่านชื่อ.....ตั้งอยู่ที่อำเภอ.....จังหวัด.....

อยู่ในเขต ☐ ที่สูงหรือภูเขา ☐ ที่ราบ

จำนวนนักเรียนในโรงเรียนทั้งหมดมี.....คน เป็นชาย.....คน หญิง.....

มีนักเรียนที่เป็นเด็กชาวเขาทั้งหมด.....คน เป็นชาย.....คน หญิง.....

แบ่งเป็น.....เผ่า คือ.....

.....(โปรดระบุชื่อเผ่าและจำนวน เช่น เผ่าม้ง ๒๐ คน เผ่ากะเหรี่ยง ๑๐ คน)

นักเรียนในโรงเรียนแบ่งเป็น.....ชั้น คือ.....(โปรดระบุ เช่น ชั้นป๑-๓หรือป๑และป๕)

ชั้นหนึ่ง ๆ มี.....ห้อง (ในกรณีที่จำนวนห้องของแต่ละชั้นไม่เท่ากัน โปรดระบุให้ชัดเจน เช่น ชั้น ป๑ มี ๒ ห้อง ชั้น ป๒ มี ๑ ห้อง)

นอกเวลาสอนนักเรียนชาวเขาส่งส่วนใหญ่ในโรงเรียนของท่านพูดภาษา.....(ระบุได้มากกว่า ๑ ภาษา)

ในเวลาสอนนักเรียนชาวเขาส่งส่วนใหญ่ในโรงเรียนของท่านพูดภาษา.....(ระบุได้มากกว่า ๑ ภาษา)

เด็กชาวเขาในโรงเรียนของท่านมาจากครอบครัวซึ่งอยู่ในท้องถิ่นที่พูดภาษา.....

.....(ระบุได้มากกว่า ๑ ภาษา)

ถ้าเด็กชาวเขาในโรงเรียนของท่านเคยเรียนที่โรงเรียนอื่นมาแล้ว โปรดบอกด้วยว่าเด็กมาจากโรงเรียน ซึ่งอยู่ในท้องถิ่นที่พูดภาษา.....(ระบุได้มากกว่า ๑ ภาษา)

เด็กชาวเขาในโรงเรียนของท่าน ☐ อยู่ประจำทั้งหมด ☐ เดินทางทั้งหมด ☐ มีทั้งอยู่ประจำเดินทาง

ตอนที่ ๓ ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาและปัญหาการออกเสียง พูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา

๓.๑ ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา

- ☐ เด็กฟังท่านเข้าใจ แต่เด็กไม่สามารถเลียนเสียงคำที่ถูกต้องของท่านได้
- ☐ ท่านไม่ทราบว่าเพราะเหตุใดจึงออกเสียงนั้น ๆ ไม่ได้
- ☐ ท่านทราบว่าเด็กออกเสียงนั้น ๆ ไม่ได้ แต่ไม่ทราบวิธีที่จะแก้ไขให้เด็กออกเสียงได้ถูกต้อง
- ☐ เด็กพูดภาษาไทยไม่ชัดเจนถึงกับสื่อความหมายได้ไม่ถูกต้อง
- ☐ การที่เด็กพูดภาษาไทยได้ไม่ถูกต้องทำให้เขียนภาษาไทยไม่ถูกต้องด้วย
- ☐ เด็กเขียนได้ถูกต้องแต่ออกเสียงพูดหรืออ่านไม่ถูกต้อง
- ☐ เด็กไม่สนใจฝึกพูดภาษาไทยให้ถูกต้อง
- ☐ ท่านขาดเครื่องมือที่จะช่วยในการแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยให้แก่เด็กโดยตรง
- ☐ ปัญหาอื่น ๆ ถ้ามี (โปรดระบุ)

๓.๒ ปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา

(โปรดระบุชื่อเผ่าชาวเขาที่มีปัญหาและระบุปัญหาให้ชัดเจนด้วย)

- ☐ ออกเสียงพยัญชนะต้นไม่ได้ (เช่นในคำว่า เด็ก ออกเสียงตัวสะกด ด ไม่ได้)
(ชาวเขาเผ่า..... มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง..... ไม่ได้)
- ☐ ออกเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงอื่น (เช่นในคำว่า เบา ออกเสียง เบา เป็น เปา)
(ชาวเขาเผ่า..... มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง..... เป็นเสียง.....)
- ☐ ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ได้ (เช่นในคำว่า กราบ ออกเสียง กราบ เป็น กาบ)
(ชาวเขาเผ่า..... มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง..... เป็นเสียง.....)

- ☐ ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำเป็นเสียงอื่น (เช่นในคำว่า ปราบ ออกเสียง ปราบ เป็น ปลาบ)
(ชาวเขาเผ่า..... มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง..... เป็นเสียง.....)
- ☐ ออกเสียงตัวสะกดในคำไม่ได้ (เช่นในคำว่าบ้านออกเสียงตัวสะกด น ไม่ได้ ในคำว่า นก
ออกเสียงตัวสะกด ก ไม่ได้)
(ชาวเขาเผ่า..... มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียงตัวสะกด..... ไม่ได้)
- ☐ ออกเสียงตัวสะกดเป็นเสียงอื่น (เช่นในคำว่า อ่อน ออกเสียง อ่อน เป็น อ่อง)
(ชาวเขาเผ่า..... มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง..... เป็นเสียง.....)
- ☐ ออกเสียงสระบางเสียงไม่ได้ (เช่นออกเสียงสระ อัวะ ไม่ได้)
(ชาวเขาเผ่า..... มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง..... ไม่ได้)
- ☐ ออกเสียงสระเป็นเสียงอื่น (เช่นในคำว่า เตะ ออกเสียง เตะ เป็น แตะ)
(ชาวเขาเผ่า..... มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง..... เป็นเสียง.....)
- ☐ ออกเสียงวรรณยุกต์บางเสียงไม่ได้ (เช่นออกเสียงวรรณยุกต์จัตวาในคำ กระเป่า ไม่ได้)
(ชาวเขาเผ่า..... มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียงวรรณยุกต์..... ในคำว่า..... ไม่ได้)
- ☐ ออกเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงอื่น (เช่นในคำว่า เข้า ออกเสียงเข้าเป็น เช่า)
- ☐ (ชาวเขาเผ่า..... มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง..... เป็นเสียง.....)
- ☐ ปัญหาอื่น ๆ ถ้ามี (โปรดระบุ)

ตอนที่ ๔ ความต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับวิธีแก้ไขปัญหาการสอนพูดภาษาไทย ของเด็กชาวเขา

ท่านต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาในการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา
ด้านใดบ้าง (ขีด ✓ ได้มากกว่า ๑ □)

- ☐ ต้องการทราบวิธีแก้ไขเพื่อช่วยให้เด็กชาวเขาออกเสียงได้ถูกต้อง
- ☐ ต้องการเอกสารหรือคู่มือประกอบการสอนภาษาไทย
- ☐ ต้องการให้มีผู้สืบทอดวิธีออกเสียงพูดภาษาไทย
- ☐ ต้องการเข้ารับการอบรมวิธีฝึกแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา
- ☐ ถ้ามหาวิทยาลัยมีการจัดอบรมให้แก่ท่าน ท่านต้องการอย่างไรบ้าง

๑. ระยะเวลาอบรม

- ☐ ๑ สัปดาห์
- ☐ ๒ „
- ☐ ๓ „
- ☐ ๔ „
- ☐ มากกว่า ๑ เดือน

๒. ช่วงเวลาที่ท่านพอใจจะเข้ารับการอบรม

- ☐ ปลายเดือนมีนาคม – เมษายน
- ☐ เดือนเมษายน
- ☐ ปลายเดือนเมษายน – ต้นเดือนพฤษภาคม
- ☐ ต้องการรับการอบรมทางไปรษณีย์
- ☐ ต้องการให้วิทยากรไปได้คำแนะนำหรือจัดอบรมที่ ร.ร. ของท่าน
- ☐ อื่น ๆ ถ้ามี (โปรดระบุ)

แบบสอบถามครูสอนเด็กชาวเขาเกี่ยวกับปัญหาการสอนพูดภาษาไทย

ให้แก่เด็กชาวเขา

ปีการศึกษา ๒๕๒๒

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัยเรื่อง “การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไข การพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา” ซึ่งเป็นงานของโครงการพัฒนาการพูด ภาควิชาภาษาไทย และภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร แบบสอบถามนี้จัดทำขึ้นเพื่อสำรวจปัญหาที่ครูสอนเด็กชาวเขาประสบการสอนพูดภาษาไทยและ สำรวจความต้องการการช่วยเหลือด้านต่าง ๆ ของครูหลังจากที่ครูได้นำความรู้ที่ได้รับจากการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาไปใช้แล้ว

ข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามจะเป็นประโยชน์ในการแก้ไข้ปัญหาการพูด ภาษาไทยของเด็กชาวเขาเป็นอย่างมาก โครงการนี้จึงหวังในความร่วมมือจากท่านและขอขอบ คุณอย่างยิ่งสำหรับการตอบแบบสอบถามนี้

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

๑. ให้กรอกข้อมูลที่ถูกต้องลงในช่องว่างที่เว้นไว้ให้
๒. ให้ขีดเครื่องหมาย / ลงในช่อง ☐ หน้าข้อความที่ถูกต้อง
๓. ในกรณีที่ต้องการจะให้ข้อมูลหรือแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม ให้เขียนลงในที่ว่างหน้าหลังของแบบสอบถามนี้

ชื่อ.....นามสกุล.....

ภูมิลำเนาเดิม.....(โปรดระบุชื่ออำเภอและจังหวัด)

เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง เชื้อชาติ.....สัญชาติ.....

นับถือศาสนา ☐ พุทธ ☐ คริสต์ ☐ อิสลาม ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)

อายุ ☐ ต่ำกว่า ๒๐ ปี ☐ ๒๑-๓๐ ปี ☐ ๓๑-๔๐ ปี ☐ ๔๑-๕๐ ปี ☐ ๕๑-๑๐๐ ปี

วุฒิ ☐ ต่ำกว่า ป.กศ. ต้น ☐ ป.กศ. ต้นหรือเทียบเท่า ☐ ป.กศ. สูง อ.กศ. หรือเทียบเท่า

☐ ปรียญาตรีทางการศึกษา.....(โปรดระบุ เช่น กศ.บ., ค.บ.ฯ)

☐ ปรียญาตรีอื่น ๆ นอกเหนือจากทางการศึกษา.....(โปรดระบุ เช่น อ.บ., ศศ.บ.ฯ)

☐ ปรียญาตรีด้านอื่น ๆ + วุฒิทางครู.....(โปรดระบุ เช่น อ.บ.ป.ม., อ.บ., ค.บ.ฯ)

☐ ปรียญาโท.....(โปรดระบุอักษรย่อของวุฒิและสาขาวิชา)

☐ ปรียญาเอก.....(โปรดระบุอักษรย่อของวุฒิและสาขาวิชา)

ตำแหน่งหน้าที่การงานของท่านในปัจจุบันคือ ☐ ครูใหญ่ ☐ อาจารย์ใหญ่หรือผู้อำนวยการ

☐ ครูประจำชั้น ☐ ครูพิเศษ (ขีด ✓ ได้มากกว่า ๑ ☐)

ถ้าท่านทำหน้าที่เป็นครูประจำชั้น ขณะนี้ท่านสอนประจำชั้น.....

ในชั้นที่ท่านสอนมีนักเรียน.....คน เป็นชาวเขา.....คน แบ่งเป็นชาย.....คน หญิง.....คน

เป็นเด็กที่ราบ.....คน แบ่งเป็นชาย.....คน หญิง.....คน

พวกที่เป็นชาวเขามี.....เผ่าคือ.....

.....(โปรดระบุชื่อเผ่าและจำนวน เช่น เผ่าม้ง ๑๐ คน)

นักเรียนในชั้นของท่านมีอายุเฉลี่ย.....ปี นักเรียนชาวเขามีอายุเฉลี่ย.....ปี

นักเรียนที่ราบมีอายุเฉลี่ย.....ปี

นอกเวลาสอนท่านพูดภาษา.....(ระบุได้มากกว่า ๑ ภาษา)

ในเวลาสอนท่านพูดภาษา.....(ระบุได้มากกว่า ๑ ภาษา)

ท่านทำงานหรือสอนอยู่ในโรงเรียนนี้มาแล้ว.....(โปรดระบุระยะเวลา)

ท่านได้พบปัญหาในการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาและปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาดังนี้

ปัญหาการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา

- ☐ เด็กฟังท่านเข้าใจ แต่เด็กไม่สามารถเลียนเสียงคำที่ถูกต้องของท่านได้
- ☐ ท่านไม่ทราบว่าเพราะเหตุใดเด็กจึงออกเสียงนั้น ๆ ไม่ได้
- ☐ ท่านทราบว่าเด็กออกเสียงนั้น ๆ ไม่ได้ แต่ไม่สามารถจะแก้ไขให้เด็กออกเสียงได้ถูกต้องทั้งหมด
- ☐ เด็กพูดภาษาไทยไม่ชัดเจนถึงกับสื่อความหมายได้ไม่ถูกต้อง
- ☐ เด็กเขียนได้ถูกต้องแต่ออกเสียงพูดหรืออ่านไม่ถูกต้อง
- ☐ การที่เด็กพูดภาษาไทยได้ไม่ถูกต้องทำให้เขียนภาษาไทยไม่ถูกต้องด้วย
- ☐ เด็กไม่สนใจฝึกพูดภาษาไทยให้ถูกต้อง
- ☐ ท่านขาดคู่มือที่จะช่วยในการแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยให้แก่เด็กโดยตรง
- ☐ ปัญหาอื่น ๆ ถ้ามี (โปรดระบุ).....

ปัญหาการออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา

(โปรดระบุชื่อเผ่าชาวเขาที่มีปัญหาและระบุปัญหาให้ชัดเจนด้วย)

- ☐ ออกเสียงพยัญชนะต้นไม่ได้ (เช่นในคำว่า เด็ก ออกเสียงตัว ด ไม่ได้)
(ชาวเขาเผ่า.....มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง.....ไม่ได้)
- ☐ ออกเสียงพยัญชนะต้นเป็นเสียงอื่น (เช่นในคำว่า เบา ออกเสียง เบา เป็น เปา)
(ชาวเขาเผ่า.....มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง.....เป็นเสียง.....)
- ☐ ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำไม่ได้ เช่นในคำว่า กราบออกเสียงกราบเป็นกาบ)
(ชาวเขาเผ่า.....มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง.....เป็นเสียง.....)
- ☐ ออกเป็นเสียงพยัญชนะควบกล้ำเป็นเสียงอื่น (เช่นในคำว่าปราบออกเสียงปราบเป็นปลาบ)
(ชาวเขาเผ่า.....มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง.....เป็นเสียง.....)

- ☐ ออกเสียงตัวสะกดในคำไม่ได้ (เช่นในคำว่าบ้านออกเสียงตัวสะกด น ไม่ได้ ในคำว่า นกออกเสียงตัวสะกด ก ไม่ได้)

(ชาวเขาเผ่า.....มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียงตัวสะกด.....ไม่ได้)

- ☐ ออกเสียงตัวสะกดเป็นเสียงอื่น (เช่นในคำว่า อ่อน ออกเสียง อ่อน เป็น อ่อง)

(ชาวเขาเผ่า.....มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง.....เป็นเสียง.....)

- ☐ ออกเสียงสระบางเสียงไม่ได้ (เช่นออกเสียงสระ อัวะ ไม่ได้)

(ชาวเขาเผ่า.....มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง.....ไม่ได้)

- ☐ ออกเสียงสระเป็นเสียงอื่น (เช่นในคำว่า เตะ ออกเสียงเตะเป็น ตะ)

(ชาวเขาเผ่า.....มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง.....เป็นเสียง.....)

- ☐ ออกเสียงวรรณยุกต์บางเสียงไม่ได้ (เช่นออกเสียงวรรณยุกต์จัตวาในคำ กระเป่า ไม่ได้)

(ชาวเขาเผ่า.....มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียงวรรณยุกต์.....ในคำว่า.....ไม่ได้)

- ☐ ออกเสียงวรรณยุกต์เป็นเสียงอื่น (เช่นในคำว่า เข้า ออกเสียงเข้าเป็น เช้า)

(ชาวเขาเผ่า.....มีปัญหาด้านนี้
เพราะออกเสียง.....เป็นเสียง.....)

- ☐ ปัญหาอื่น ๆ ถ้ามี (โปรดระบุ).....

ท่านได้นำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมไปใช้ในลักษณะใด

- ☐ ไปใช้แก้ไขเด็กชาวเขาที่มีปัญหาเกี่ยวกับการพูด ในด้านการออกเสียงพูดภาษาไทยไม่ชัด ในด้านจังหวะการพูดผิดปกติ ในด้านเสียงผิดปกติ (โปรดขีดข้อความที่ไม่ต้องการใช้)

- ☐ ไปใช้แก้ไขเด็กที่ราบที่มีปัญหาเกี่ยวกับการพูด ในด้านการออกเสียงพูดภาษาไทยไม่ชัด ในด้านจังหวะการพูดผิดปกติ ในด้านเสียงผิดปกติ (โปรดขีดข้อความที่ไม่ต้องการใช้)

☐ ไปถ่ายทอดให้แก่

ท่านได้นำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมไปใช้แก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการพูดของเด็กได้ผลแค่ไหน

☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ ปานกลาง ☐ น้อย ☐ น้อยมาก

ท่านได้นำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมไปถ่ายทอดต่อได้ผลแค่ไหน

☐ ดีมาก ☐ ดี ☐ ปานกลาง ☐ น้อย ☐ น้อยมาก

ในการนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมไปใช้ ท่านประสบอุปสรรคในด้านใดบ้าง

☐ ผู้บริหารไม่สนับสนุน ☐ ผู้ร่วมงานไม่ให้ความร่วมมือเท่าที่ควร ☐ ขัดกับวิธีสอนแบบเก่า

☐ ความรู้ที่ได้รับไปยังไม่เพียงพอ ☐ เวลาที่ใช้ในการฝึกแก้ไขเด็กไม่เพียงพอ

☐ อื่น ๆ (ถ้ามีโปรดระบุ.....)

ท่านต้องการความช่วยเหลือเกี่ยวกับการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขาด้านใดบ้าง

(ขีด ✓ ได้มากกว่า ๑ ☐)

☐ ต้องการความรู้เกี่ยวกับวิธีแก้ไขการออกเสียงพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาเพิ่มเติม

☐ ต้องการเอกสารหรือคู่มือประกอบการสอนพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา

☐ ต้องการให้มีผู้สาธิตวิธีสอนการออกเสียงพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา

☐ ต้องการให้วิทยากรไปให้คำแนะนำหรือจัดอบรมที่โรงเรียนของท่าน

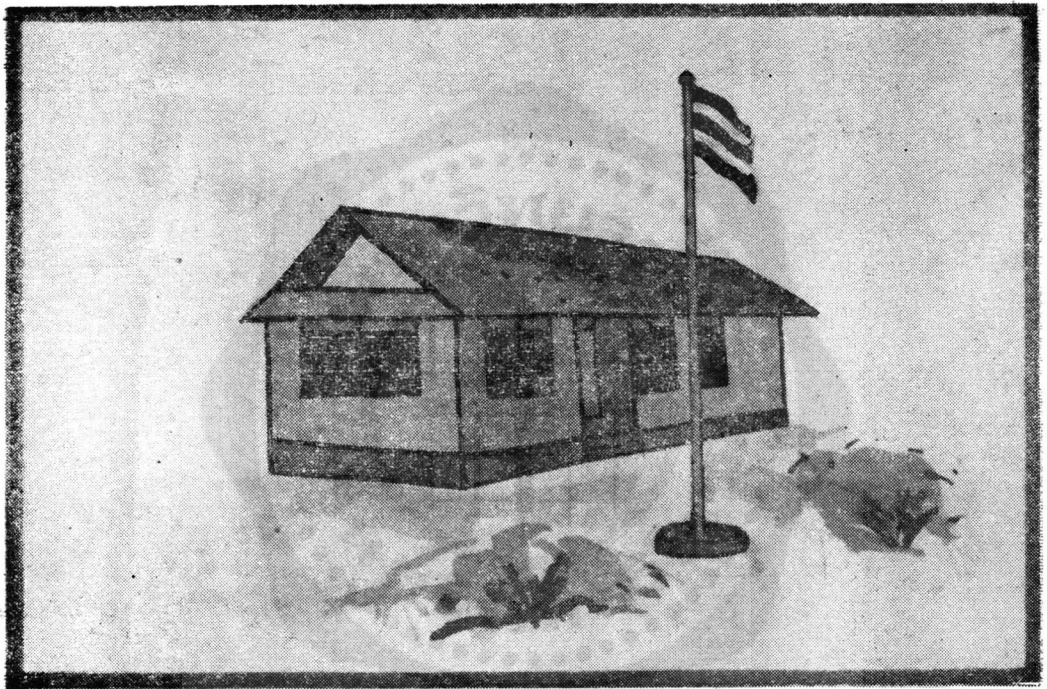
☐ ต้องการให้มีการอบรมวิธีฝึกแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขาเพิ่มเติม

☐ อื่น ๆ (ถ้ามีโปรดระบุ.....)

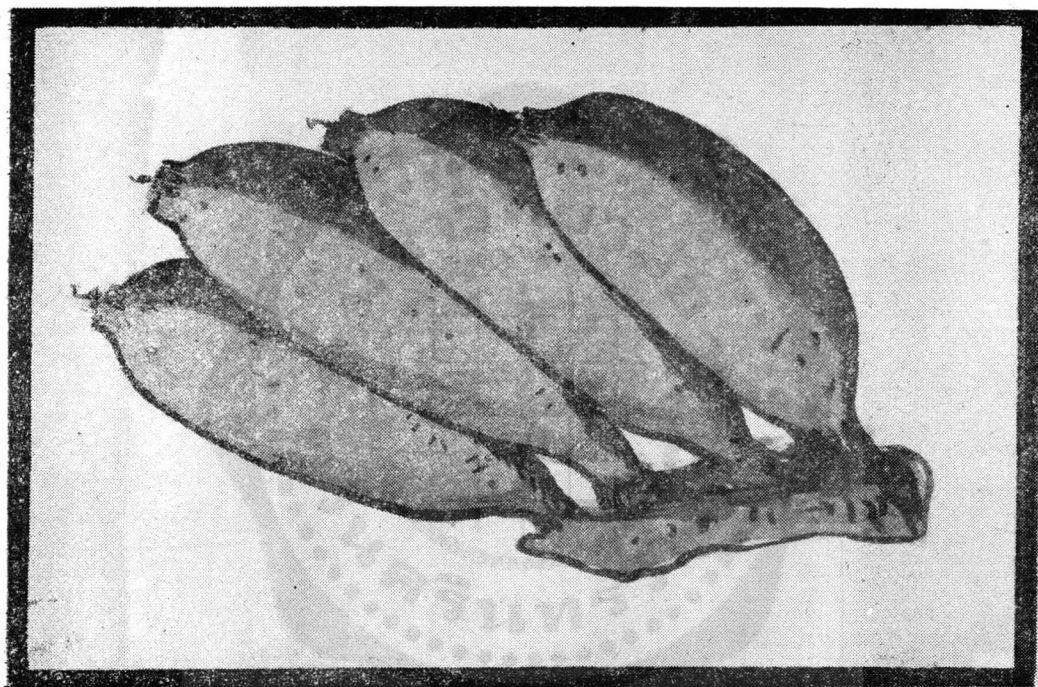
ท่านคิดว่าควรมีการจัดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาเช่นที่โครงการฯได้กระทำมาแล้วอีกหรือไม่

☐ ควร ☐ ไม่ควร

ตัวอย่าง
ภาพแบบทดสอบ
การออกเสียงพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา

แบบทดสอบเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว

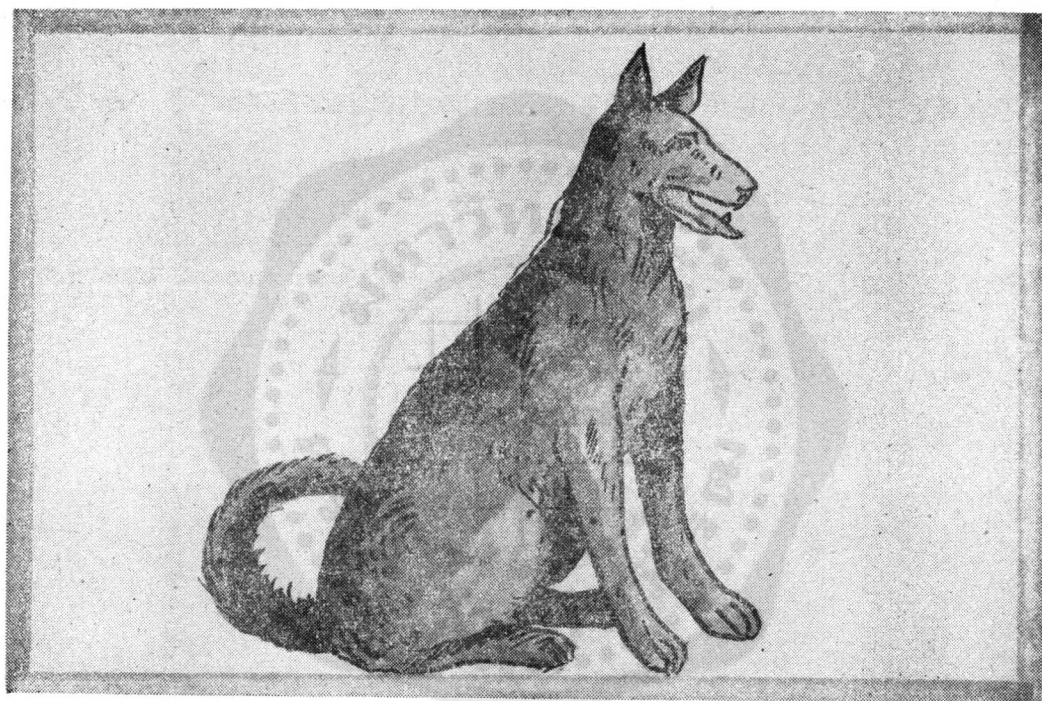
แบบทดสอบเสียงพยัญชนะควบกล้ำ

แบบทดสอบเสียงพัญชนะตัวสะกด

แบบทดสอบเสียงสระ

แบบทดสอบเสียงวรรณยุกต์

แบบบันทึกการออกเสียงพูดภาษาไทย สำหรับเด็กชาวเขา

บันทึกการออกเสียงพจนานุกรมภาษาไทยสำหรับเด็กชาวเขา

ฉบับปรับปรุงเพื่อใช้ในการศึกษา ๒๕๒๒

ภาค ๑ รายละเอียดเกี่ยวกับตัวนักเรียน

๑. ชื่อ.....นามสกุล.....
๒. เป็นชาวเขาเผ่า ☐ ม้ง ☐ เย้า ☐ กระเหรี่ยง ☐ ละว้า ☐ ลีซอ ☐ มูเซอ ☐ อีกร้อ
☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ).....
๓. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง อายุ.....ปี
๔. ภูมิลำเนาเดิม.....
๕. โรงเรียน.....อำเภอ.....จังหวัด.....
๖. ชั้น.....
๗. คนในครอบครัวของนักเรียน ☐ พูดภาษาอื่น ☐ พูดภาษาไทย ☐ ทั้งพูดภาษาไทยและภาษาอื่น
- ในกรณีที่พูดภาษาอื่น ภาษานั้นคือ.....(ระบุได้มากกว่า ๑ ภาษา)
๘. เมื่ออยู่ที่บ้าน นักเรียน ☐ พูดภาษาไทย ☐ พูดภาษาอื่น ☐ พูดทั้งภาษาไทยและภาษาอื่น
- ในกรณีที่พูดภาษาอื่น ภาษานั้นคือ.....(ระบุได้มากกว่า ๑ ภาษา)
๙. นักเรียนเริ่มพูดภาษาไทยเมื่ออายุ.....ปี เรียนพูดภาษาไทยครั้งแรกจาก.....
๑๐. นักเรียนเข้าเรียนโรงเรียนนี้ในชั้น.....เมื่อ พ.ศ.....
๑๑. ก่อนเข้าเรียนในโรงเรียน นักเรียน ☐ เคยเรียนหนังสือมาก่อน ☐ ไม่เคยเรียน
ถ้าเคยเรียนหนังสือมาก่อน เรียนจากโรงเรียน.....อำเภอ.....
จังหวัด.....ครูที่สอนเป็น ☐ ครูชาวเขา ☐ ครูพื้นราบ
๑๒. ในห้องเรียนของโรงเรียนปัจจุบันนักเรียนพูดภาษาไทย ☐ เฉพาะกับครู ☐ ทั้งกับครูและเพื่อน

๑๓. ในห้องเรียน ของโรงเรียนปัจจุบัน นักเรียน ☐ พูดเฉพาะภาษาไทย ☐ พูดทั้งภาษาไทย และภาษาอื่น. ในกรณีที่พูดทั้งภาษาไทยและภาษาอื่น ภาษาอื่นนั้นคือ.....

(ระบุได้มากกว่า ๑ ภาษา)

๑๔. นอกห้องเรียน นักเรียน ☐ พูดเฉพาะภาษาไทย ☐ พูดเฉพาะภาษาอื่น ☐ พูดทั้งภาษาไทย และภาษาอื่น. ในกรณีที่พูดภาษาอื่น ภาษาอื่นนั้นคือ.....

(ระบุได้มากกว่า ๑ ภาษา)

๑๕. นักเรียนคิดว่าตนเองพูดภาษาไทย ☐ ชัด ☐ ไม่ชัด

๑๖. ในกรณีที่นักเรียนคิดว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัด นักเรียนรู้สึกว่ ☐ เป็นเรื่องยุ่งยาก ☐ เฉย ๆ

๑๗. ในกรณีที่นักเรียนคิดว่าตนเองพูดภาษาไทยไม่ชัด นักเรียน ☐ ต้องการพูดภาษาไทยชัด ☐ เฉย ๆ ☐ ไม่ต้องการ

๑๘. ☐ เคยมีผู้อื่นตั้งข้อสังเกตว่านักเรียนพูดภาษาไทยไม่ชัด
ผู้นั้นคือ.....

๑๙. วันที่ทดสอบ.....

ภาค ๒ บันทึกการออกเสียงพยัญชนะวรรณยุกต์และสระภาษาไทย

ข้อแนะนำในการบันทึกขณะทดสอบ

๑. เขียนเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องว่าง ☐ เมื่อออกเสียงถูก
๒. เขียนเครื่องหมาย (s) ลงในช่องว่าง ☐ เมื่อออกเสียงสับสน
๓. เขียนเครื่องหมาย (o) ลงในช่องว่าง ☐ เมื่อเว้นไม่ออกเสียง
๔. เขียนเครื่องหมาย (d) ☐ เมื่อออกเสียงเพี้ยน

ในกรณีที่เด็กออกเสียงในลักษณะของข้อ ๒ ต้องเขียนเติมลงไปในช่วงว่างด้วยว่า เสียงที่สับสนคือเสียงใด

๒.๑ พยัญชนะ

๒.๑.๑ พยัญชนะต้น

หมู่ ๑ พยัญชนะเสียงกลาง ๗ เสียง

๑ ☐ บ (ใบไม้)

๓ ☐ ด (ดอกไม้)

๕ ☐ จ (จาน)

๗ ☐ อ (โอ่ง)

๒ ☐ ป (ปู)

๔ ☐ ต (เต่า)

๖ ☐ ก (กิ่งไม้)

หมู่ที่ ๒ พยัญชนะเสียงสูง ๗ เสียง

๘ ☐ ผ (ผีเสื้อ)

๑๐ ☐ ถ (ถุงเท้า)

๑๒ ☐ ฉ (ฉิ่ง)

๑๔ ☐ ห (หู)

๙ ☐ ฟ (ฟัน)

๑๑ ☐ ศ (เสือ)

๑๓ ☐ ช (ไข่)

หมู่ ๓ พยัญชนะเสียงต่ำ ๑๔ เสียง

๑๕ ☐ ว (แหวน)๑๖ ☐ พ (พาน)๑๗ ☐ ม (มะม่วง)๑๘ ☐ ฟ (ฟัน)๑๙ ☐ ช (ไช)๒๐ ☐ ท,ธ (ธงชาติไทย)๒๑ ☐ ล,ฬ (ลิง)๒๒ ☐ ร (โรงเรียน)๒๓ ☐ น (นง)๒๔ ☐ ย (ยง)๒๕ ☐ ช (ช้าง)๒๖ ☐ ค (คนเคาะระฆัง)๒๗ ☐ ง (งู)๒๘ ☐ ฮ (นกฮูก)

หมู่ ๔ พยัญชนะควบกล้ำ ๑๕ เสียง

☐ ๒๙ กร (ตะกร้า)☐ ๓๐ กล (กล้วย)☐ ๓๑ กว (กว้าง)☐ ๓๒ ขร (ขรุขระ)☐ ๓๓ ขล (ขลุ่ย)☐ ๓๔ ขว (ขวาน)☐ ๓๕ คร (ครู)☐ ๓๖ คล (กลาน)☐ ๓๗ คว (ควาย)☐ ๓๘ พร (พระ)☐ ๓๙ พล (พล)☐ ๔๐ ผล (แผล)☐ ๔๑ พร (แปร่งสีฟัน)☐ ๔๒ ปล (ปลา)☐ ๔๓ ตร (ตรง)

๒.๑.๒ พยัญชนะตัวสะกด

หมู่ที่ ๕ พยัญชนะตัวสะกด ๘ เสียง

☐ ๔๔ แม่กง (งวงช้าง)☐ ๔๕ แม่กน (เทียนไข)☐ ๔๖ แม่กม (แมงมุม)☐ ๔๗ แม่เกย (กระต่าย)☐ ๔๘ แม่เกอว (ดาว)☐ ๔๙ แม่กก (นก)☐ ๕๐ แม่กต (มด)☐ ๕๑ แม่กบ (กบ)

๒.๒ วรณยุกต์ ๕ เสียง

☐ ๕๒ เสียงสามัญ (ทางเกว)	☐ ๕๓ เสียงเอก (ไก่)
☐ ๕๔ เสียงโท (หม้อ)	☐ ๕๕ เสียงตรี (ม้า)
☐ ๕๖ เสียงจัตวา (หมา)	

๒.๓ สระ ๒๗ เสียง

☐ ๕๗ -ะ (กะทะ)	☐ ๕๘ -า (นัยน์ตา)
☐ ๕๙ -ิ (เครื่องบิน)	☐ ๖๐ -ึ (หวิ)
☐ ๖๑ -ี (ผึ้ง)	☐ ๖๒ -ื (มือ)
☐ ๖๓ -ุ (กุ่ม)	☐ ๖๔ -ู (หมู)
☐ ๖๕ -ะ (เตะ)	☐ ๖๖ -เ (จระเข้)
☐ ๖๗ -ะ (แพะ)	☐ ๖๘ -แ (แมว)
☐ ๖๙ -โ (โต๊ะ)	☐ ๗๐ -อ (แดงโม)
☐ ๗๑ -เ (เงาะ)	☐ ๗๒ -อ (คอ)
☐ ๗๓ -ำ (รำ)	☐ ๗๔ -ไ (กองไฟ)
☐ ๗๕ -เ (ภูเขา)	☐ ๗๖ -ัว (วัว)
☐ ๗๗ -เ (เตียง)	☐ ๗๘ -เ (เสือ)
☐ ๗๙ -เ (เงิน)	☐ ๘๐ -เ (เดิน)
☐ ๘๑ -ะ (ผัวะ)	☐ ๘๒ -เ (เผียะ)
☐ ๘๓ -เ (เอื้อะ)	

สรุป

ในภาคพญชนะ	เสียงกลาง (๗)	พุดผิด.....	เสียงคือ.....
ในภาคพญชนะ	เสียงสูง (๗)	พุดผิด.....	เสียงคือ.....
ในภาคพญชนะ	เสียงต่ำ (๑๔)	พุดผิด.....	เสียงคือ.....
ในภาคพญชนะ	ควบกล้ำ (๑๕)	พุดผิด.....	เสียงคือ.....
ในภาคพญชนะ	ตัวสะกด (๘)	พุดผิด.....	เสียงคือ.....
ในภาควรรณยุกต์	(๕)	พุดผิด.....	เสียงคือ.....
ในภาคสระ	(๒๗)	พุดผิด.....	เสียงคือ.....

ทั้งหมด ๘๓ เสียง พุดผิดรวม.....เสียง

ภาค ๓ ปัญหาอื่นที่อาจพบหรือสงสัยว่าเป็นความผิดปกติทางการพูด

- ๑ ☐ มีความผิดปกติเกี่ยวกับอวัยวะที่ใช้ในการพูด ในด้าน.....
.....
- ๒ ☐ มีคนในครอบครัวของนักเรียนเป็นคนหูหนวก เป็นใบ้ หรือพูดไม่ชัด (ขีดข้อความที่ไม่ต้องการออก) ถ้ามีผู้นั้นเกี่ยวข้องกับนักเรียนโดยเป็น ☐ พ่อ ☐ แม่ ☐ พี่ ☐ น้อง ☐ อื่นๆ (ระบุ).....
- ๓ ☐ เมื่อตอนเล็กๆ นักเรียนเคยได้รับอุบัติเหตุร้ายแรง อุบัติเหตุดังกล่าวนี้คือ.....
- ๔ ☐ นักเรียนเคยเป็นโรคหูน้ำหนวก ถ้าเคยเป็น ☐ เป็นข้างซ้าย ☐ เป็นข้างขวา ☐ ขณะนี้หายแล้ว ☐ ขณะนี้ยังไม่หาย
- ๕ ☐ นักเรียนเคยกินยาป้องกันไข้มาลาเรียนั้นคือ.....
- ๖ ☐ ปัญหาอื่น ๆ

เอกสารบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับการอบรมครูสอนเด็กชาวเขา

คำกล่าวรายงานในพิธีเปิดการอบรมครูสอนเด็กชาวเขา

ของ

รองศาสตราจารย์ปรางค์ ธาระพานันท์ คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ

ในนามของสมาชิกผู้เข้ารับการอบรม รู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ท่านประธานได้กรุณา
สละเวลาอันมีค่ามาเป็นประธานในพิธีเปิดอบรมครูสอนเด็กชาวเขาในวันนี้ คณะผู้เข้ารับการ
อบรมมาจากหน่วยงานต่าง ๆ คือ ครูจากโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จังหวัดเชียงราย ตาก
เพชรบูรณ์ และกาญจนบุรี รวม ๑๒ คน ครูตำรวจตระเวนชายแดน จากโรงเรียนชาวเขาของ
กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดนจังหวัดเชียงใหม่ ตาก กาญจนบุรี และ ครูตำรวจตระเวน
ชายแดนกองกำกับการสนับสนุนทางอากาศตระเวนชายแดนจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ อำเภอบึง
สามโก้ รวม ๑๕ คน ศึกษาพิเศษประจำกรมสามัญศึกษา ๒ คน ครูจากโรงเรียนมัธยมสาธิต
ของมหาวิทยาลัย ๗ คน และครูจากโรงเรียนประถมสาธิตของมหาวิทยาลัย ๑ คน นอกจากนี้
ยังมีผู้เข้าร่วมสังเกตการณ์จากหน่วยงานต่าง ๆ คือ ข้าราชการกองการประถมศึกษา ๔ คน
เจ้าหน้าที่จากศูนย์พัฒนาหลักสูตร และศูนย์พัฒนาหนังสือของกรมวิชาการ ๓ คน ข้าราชการ
ครูกรุงเทพมหานคร ๖ คนและอาจารย์จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน ๒ คน
รวมผู้เข้ารับการอบรมและผู้ร่วมสังเกตการณ์ทั้งสิ้น ๕๒ คน

การอบรมครูสอนเด็กชาวเขาครั้งนี้ เป็นส่วนหนึ่งของโครงการวิจัย เรื่องการศึกษา
ปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา ซึ่งเป็นงานด้านหนึ่งของโครงการพัฒนา
การพูด โครงการนี้ได้เริ่มขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ด้วยการวิจัยเพื่อสำรวจหาข้อบกพร่องทาง
การพูด สำหรับให้บริการแก้ไขปรับปรุง แก่นักเรียนโรงเรียนประถมสาธิตของมหาวิทยาลัย
และต่อมาในปี ๒๕๑๖ ได้เปิดคลินิกฝึกพูดขึ้นที่โรงเรียนนี้ ในปี ๒๕๒๐ ได้เริ่มงานวิจัย
ปัญหาเกี่ยวกับการพูดของนิสิตระดับปริญญาตรี และให้บริการแก้ไขปรับปรุงการพูดของนิสิตทุ
กระดับที่วิทยาเขต ประสานมิตร ต่อมาในปี ๒๕๒๑ ได้เริ่มบริการแก้ไขการพูดแก่ชุมชน
รวมทั้งชนกลุ่มน้อยของประเทศด้วย ในปีเดียวกันนี้เองโครงการได้เริ่มงานวิจัยเกี่ยวกับปัญหา
การพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา และในแผนงานวิจัยได้กำหนดไว้ว่าจะมีการจัดอบรมครูสอน
เด็กชาวเขาด้วย

การอบรมครูสอนเด็กชาวเขาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะให้ครูสอนเด็กชาวเขาได้รับความรู้ และนำวิธีการอันถูกต้องไปใช้ฝึกแก้ไขการออกเสียงพยางค์ภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาให้ได้ผลดี เป็นการเสริมประสิทธิภาพของการเรียนวิชาภาษาไทย นอกจากนี้การอบรมครั้งนี้ยังอาจอำนวยความสะดวกแก่ครูที่สอนในระดับประถมศึกษาทั่วไปด้วย เพราะจากการวิจัยที่โรงเรียนประถมสาธิตของมหาวิทยาลัย และที่โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่จังหวัดเชียงราย เชียงใหม่ และกาญจนบุรี ที่มีเด็กชาวเขาเรียนร่วมด้วยพบว่าเด็กพื้นราบ และเด็กชาวเขามีปัญหาการออกเสียงภาษาไทยร่วมกันบางประการ คือ ปัญหาการไม่ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำหรือออกเสียงไม่ชัด ดังนั้นในการอบรมครั้งนี้จึงมีได้เน้นเฉพาะหรือแนะวิธีการสำหรับช่วยเด็กชาวเขาเท่านั้น แต่ได้ให้หลักการที่ครูทั่วไปสามารถนำไปใช้ได้ นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยเหลือแนะแนวทางสร้างคู่มือสำหรับการฝึกพยางค์ภาษาไทยให้ชัดเจนถูกต้องเพื่อประโยชน์ในการประกอบแบบเรียนภาษาไทยระดับประถมศึกษาได้ด้วย

การอบรมครูสอนเด็กชาวเขาครั้งนี้ได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยในด้านงบประมาณ และได้รับความร่วมมือจากกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนด้านอุปกรณ์ประกอบการพิมพ์เอกสารบางส่วน สำหรับด้านวิชาการนอกจากได้รับความร่วมมือจากบุคลากรในมหาวิทยาลัยแล้ว ยังได้รับความร่วมมือจากผู้ทรงคุณวุฒิของสถาบันต่าง ๆ ได้แก่มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยรามคำแหง กระทรวงศึกษาธิการ และกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน คณะผู้จัดการอบรมจึงขอขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้ด้วยและหวังว่าการอบรมครั้งนี้จะอำนวยความสะดวกแก่ผู้เข้ารับการอบรมอย่างแท้จริง

บัดนี้ได้เวลาอันสมควรแล้ว ขอเรียนเชิญท่านอธิการบดี กล่าวเปิดการอบรม เพื่อเป็นสิริมงคลแก่การอบรม และผู้เข้ารับการอบรมต่อไป

คำกล่าวในพิธีเปิดการอบรมครูสอนเด็กชาวเขา

ของ

ศาสตราจารย์ ดร. นิพนธ์ ศศิธร อธิการบดี

ท่านคณบดี คณาจารย์ ผู้เข้าฝึกอบรมในฐานะเป็นครูนักเรียนชาวเขาและท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย

ผมรู้สึกมีความยินดีที่ได้มาร่วมเป็นสักขีพยานในความเพียรพยายามร่วมกันของบรรดาท่านทั้งหลายในอันที่จะก่อให้เกิดประโยชน์เกี่ยวกับความเจริญและความมั่นคงของชาติ มีความรู้สึกยินดีเป็นอย่างยิ่งที่การประชุมและโครงการฝึกอบรมครูภาษาไทยสอนนักเรียนชาวเขานี้เป็นการร่วมมืออย่างเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องโดยตรง มหาวิทยาลัยทุกแห่งรวมทั้งศรีนครินทรวิโรฒนี้มีใช้เป็นผู้เดียว แต่เป็นศูนย์กลางในทางวิชาการที่จะร่วมมือกันที่จะผลักดันกำลังกันของทุกฝ่ายให้เกิดความเข้มแข็งในทางวิชาการอันเป็นแกนสำคัญที่จะนำมาซึ่งความเจริญในการพัฒนาประเทศชาติของเรา ฉะนั้นเมื่อได้ฟังรายงานว่าในโครงการนี้ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีจากเพื่อนมหาวิทยาลัยอื่น ๆ กระทรวงศึกษาธิการ และกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดน ก็รู้สึกว่าการกำลังก้าวไปในทางที่ถูกต้องว่าเราจะมาร่วมมือกันเพื่อที่จะแสวงหาวิธีการที่ดีที่สุดที่จะก่อให้เกิด ประโยชน์ สมกับภารกิจที่เราอยู่ร่วมกันต่อประเทศชาติ และต่อประชาชน ไม่ว่าจะเป็นชนทั่วไปหรือชนเผ่าน้อย สำหรับโครงการเกี่ยวกับนักเรียนชาวเขานี้ก็นับว่าเป็นการดำเนินนโยบาย จะว่าเป็นของรัฐบาลก็ไม่ถูกนัก แต่ทว่าเป็นของชาติไทยเรา เป็นการจำเริญรอยตามพระราชประสงค์และพระยุคลบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งทรงมีพระมหากรุณาธิคุณห่วงใยเกี่ยวกับความเป็นเอกภาพหรือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนทุกคนซึ่งอยู่บนผืนแผ่นดินไทยนี้ ผมรู้สึกดีใจที่ว่าถึงแม้เราจะทำงานเฉพาะชาวเขาเป็นหลัก และที่ท่านคณบดีรายงานนั้น ก็มุ่งที่จะแก้ไขปัญหาในการออกเสียงภาษาไทยเราทั่วไปด้วย ซึ่งเราก็ประสบปัญหาเช่นนี้อยู่ทั่ว ๆ ไป อาจเป็นเพราะว่าการศึกษาอบรมที่ยังไม่ได้เข้มงวดในเรื่องนี้ ซึ่งถือว่าชาติของเรามีภาษาของเราเป็นเอกลักษณ์ และในลักษณะหนึ่งก็เป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เราควรจะภูมิใจในการที่เรามีภาษาของเรา และเป็นภาษาที่มีลักษณะพิเศษ ฉะนั้นคนไทยทุกคนหรือผู้ที่อยู่บนผืนแผ่นดินไทยทุกคนจะได้ซาบซึ้ง และตระหนักในลักษณะพิเศษและความสำคัญของภาษาไทยของเรา ฉะนั้นการออกเสียงที่ถูกต้องจึงเป็นเรื่องของทุก ๆ คน

ที่มีส่วนเกี่ยวข้องจะได้ช่วยกัน และร่วมใจกัน ช่วยทำให้ผู้ที่อยู่บนผืนแผ่นดินไทย และโดยเฉพาะผู้ที่จะเป็นคนไทยอย่างภาคภูมิใจนั้นได้มีความสามารถในการออกเสียงภาษาไทยได้อย่างถูกต้อง บางครั้งเราก็ตระหนักได้ว่าด้วยลักษณะของภาษาทุกชาติรวมทั้งภาษาไทยเรานั้น ถ้าออกเสียงผิดพลาดเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็อาจจะทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก นอกจากจะทำให้เป็นการทำลายเอกลักษณ์ของชาติเราแล้ว ยังทำให้การติดต่อความเข้าใจในอันที่จะก่อให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้นผันแปรไปได้โดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือความรู้พอฟที่จะออกเสียงให้ถูกต้อง ซึ่งมีตัวอย่างอยู่มากมาย แม้กระทั่งคนไทยเราเองในภาคกลางที่พูดภาษาถือว่าเป็นภาษาไทยทางราชการก็ยังมีปัญหาเรื่องเกี่ยวกับการออกเสียงอยู่มากและตามภูมิภาคต่าง ๆ เราก็ตระหนักอยู่ว่ามีข้อจำกัดเนื่องด้วยบางภูมิภาคนั้นวรรณยุกต์ของเขามิพอเพราะวรรณยุกต์กลางเรามีห้าเสียง และภูมิภาคส่วนใหญ่มีน้อยกว่านั้น นี่ก็เป็นปัญหาประการแรกซึ่งเราจะโทษนักเรียนไม่ได้เลยเพราะเขาค้นเคยกับสภาพเช่นนั้น และบางภูมิภาคก็ยังมีตัวพยัญชนะไม่ครบ เราเห็นได้ชัด ๆ เช่นว่า อย่างภาคเหนือกับภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นั้นอาจจะมีเสียงตัว ร ที่แท้จริงเหมือนภาคอื่น และเช่นเดียวกันอีกหลายคำ เช่นตัว ช และภาคใต้เองก็ยังมีหลายคำที่ยังมีไม่ครบ โดยเฉพาะเสียงตัว ง นี่ก็เป็นตัวอย่างว่าแม้ไม่ใช่ชาวเขา ชาวเราเองก็มีปัญหาอย่างมาก อย่างว่าแต่ ส เสือ กับ ล ลิง และการควบกล้ำต่าง ๆ ที่พูดมาเลยจะนั้นเมื่อมีโครงการที่จะคิดสร้างวิธีการสอนและตำราสำหรับชั้นประถมศึกษาเพื่อเน้นให้มีการออกเสียงที่ถูกต้องก็มีความสำคัญสำหรับส่วนรวม ยิ่งเป็นชาวเขาจะต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษ ประเทศไทยเราน่าจะภูมิใจในฐานะที่เป็นชาติเดียวในโลกที่สามารถละลายคนชาติต่าง ๆ ให้เป็นไทยอย่างสมบูรณ์แบบทั้งกายใจ และวัฒนธรรม ซึ่งควรจะถือได้ว่าถ้าจะเปรียบเทียบกับทั่วโลกแล้ว เราเป็นเพียงชาติเดียวที่สามารถละลายชาติอื่น ๆ ให้มาเป็นไทยด้วยความสมัครใจ ซึ่งการละลายเช่นนี้ส่วนใหญ่ นอกจากพวกเราจะทำให้เกียรติให้สิทธิกับผู้มาอยู่บนผืนแผ่นดินนี้ได้พึ่งพระบรมโพธิสมภารอย่างเท่าเทียมกันแล้ว สังคมของเรายังเป็นสังคมที่เต็มไปด้วยความมีใจกว้าง ด้วยการที่เขาเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของชุมชนเรา และยิ่งกว่านั้นบทบาทของการศึกษาไทยยังได้ช่วยละลายพฤติกรรมของคนที่ยังไม่สามารถเข้ากับสังคมไทยในทางวัฒนธรรมอย่างสมบูรณ์ก่อนที่จะมีการศึกษานั้น ให้สามารถเข้าได้มากที่สุด เกือบจะกล่าวได้ว่า ลูกของผู้ใดที่เกิด

อยู่บนผืนแผ่นดินไทยนี้ ถ้าผ่านโรงเรียนประถมและมัธยมของไทยแล้ว เขาจะมีความเป็นไทยอย่างสมบูรณ์เช่นเดียวกับคนไทยอื่น ๆ ฉะนั้นถ้าหากจะมีกิจการใดที่เป็นการส่งเสริมความเป็นพวกเดียวกันเหล่านี้ ซึ่งเป็นฝีมือ เป็นความสามารถของคนไทยเรามาแต่โบราณกาล ก็เป็นเรื่องที่ควรจะสนับสนุน และพยายามสะกิดกันแบ่งแยกที่จะมีบางครั้งบางคราวที่ก่อให้เกิดความรู้สึกเหล่านี้ไปให้หมดสิ้น สำหรับชาวเขานี้ก็เป็นผู้ที่เราตระหนักดีว่า นอกจากเป็นมนุษย์ที่น่าสงสารที่ควรจะได้รับความรักเอาใจใส่เป็นพิเศษไม่ใช่เพราะเขาเกิดมาเป็นชาวเขา แต่เพราะเขาก็มีสิทธิและเราก็ควรจะให้เขาได้เป็นคนไทยโดยสมบูรณ์ตามฝีมือ ตามความสามารถ และตามวัฒนธรรม อันมีลักษณะเป็นพิเศษของคนไทยแล้วนี้ เราตระหนักดีว่าถึงจะอย่างไรก็ตาม เขาก็อยู่บนผืนแผ่นดินของเราแล้ว ทางดีที่สุดคือให้เขาเป็นคนไทยโดยสมบูรณ์แบบ เพื่อเราจะได้ผนึกกำลังกันรักประเทศ ส่งเสริมชาติไทยให้เจริญรุ่งเรืองเหมือนๆ กันกับคนไทย ผมรู้สึกว่าการที่ทางมหาวิทยาลัยภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ รวมทั้งมหาวิทยาลัยอื่น ๆ กระทรวงศึกษาธิการ รวมทั้งกองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนได้ร่วมมือกันครั้งนี้ ผมขอกล่าวคำขอบคุณอีกครั้งหนึ่ง และหวังว่าโครงการฝึกอบรมครั้งนี้จะประสบความสำเร็จด้วยดี เพราะทุกฝ่ายได้มีความตั้งใจ โดยเฉพาะครูที่สอนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ไม่ว่าภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคกลาง และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ก็เป็นผู้มีความเสียสละ มีความตั้งใจอย่างแรงกล้าอยู่แล้ว เป็นเช่นนั้นความตั้งใจที่จะแลกเปลี่ยนความรู้ประสบการณ์เพื่อประโยชน์ในทางวิจัยของโครงการมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒนี้คงจะเป็นผลสำเร็จตามความมุ่งหมายที่ต้องการเช่นเดียวกับความสำเร็จของท่านทั้งหลายซึ่งมีความตั้งใจที่จะเข้าร่วมในโครงการ เพื่อปรับปรุงตัวให้หาวิธีการที่ถูกที่ดี และที่เหมาะสมที่สุดในการที่จะสอน และขอให้เกิดความเป็นสิริมงคลแด่ทุกท่านซึ่งอยู่ในที่นี้ ในฐานะที่มีความปรารถนาดีและความตั้งใจดีจึงทุกท่าน และจงทุกประการ บัดนี้ได้เวลาอันควรแล้ว ขอเปิดการฝึกอบรม

คำกล่าวรายงานในพิธีเปิดการอบรมครูสอนเด็กชาวเขา

ของ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประสงค์ ราชณสุข หัวหน้าโครงการ

ขอประทานกราบเรียนท่านอธิการบดี

การอบรมครูสอนเด็กชาวเขา เรื่องวิธีแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขา ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในงานวิจัยของโครงการพัฒนาการพูดได้จบสิ้นลงแล้วมีผู้เข้ารับการอบรม ๒๗ คน มาจากหน่วยงานต่าง ๆ ดังนี้ คือ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์กรมสามัญศึกษา ๙ คน ศึกษาพิเศษประจำกรมสามัญศึกษา ๒ คน ครูตำรวจตระเวนชายแดน กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน ๑๔ คน ครูตำรวจตระเวนชายแดน กองกำกับการสนับสนุนทางอากาศ ตำรวจตระเวนชายแดน ๑ คน และอาจารย์โรงเรียนประถมสาริตของมหาวิทยาลัย ๑ คน กับมีผู้เข้าร่วมสังเกตการณ์ ๒๐ คน คือ ข้าราชการกองการประถมศึกษา ๔ คน เจ้าหน้าที่จากกรมวิชาการ ๓ คน ข้าราชการครูกรุงเทพมหานคร ๕ คน อาจารย์โรงเรียนมัธยมสาริตของมหาวิทยาลัย ๖ คน และอาจารย์จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒบางแสน ๒ คน รวมผู้เข้ารับการอบรมและผู้เข้าร่วมสังเกตการณ์ทั้งสิ้น ๔๗ คน

การอบรมเริ่มตั้งแต่วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๒๒ ถึงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๒๒ รวมเวลาในการอบรม ๑๐ วัน การอบรมครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ คือ

๑. เพื่อให้ครูสอนเด็กชาวเขา ได้รับความรู้เกี่ยวกับปัญหาการพูด ของเด็กระดับประถมศึกษาทั่วไป และปัญหาการพูดไม่ชัดของเด็กชาวเขา ตลอดจนสามารถนำวิธีการอันถูกต้องไปใช้ฝึกแก้ไขการออกเสียงพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขาให้ได้ผลดี

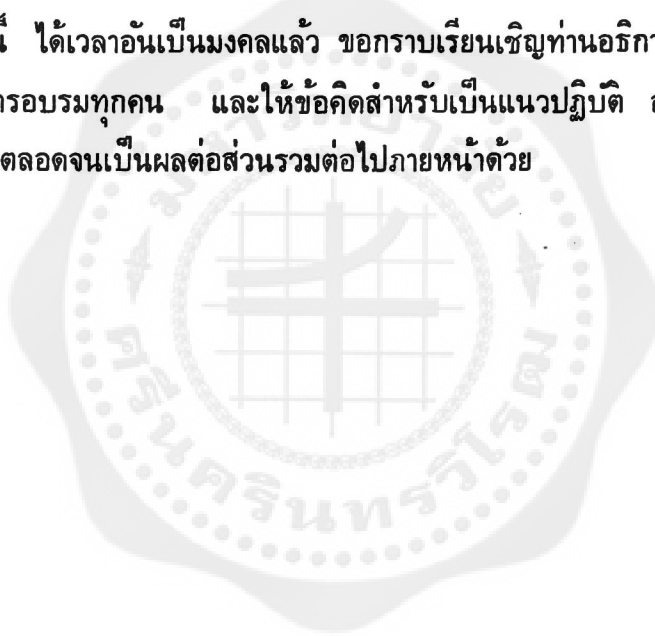
๒. เพื่อให้ครูที่สอนระดับประถมศึกษาทั่วไป ได้รับความรู้เกี่ยวกับปัญหาการพูด ของเด็กระดับประถมศึกษาตลอดจนสามารถนำวิธีการอันถูกต้องไปใช้ฝึกแก้ไขการออกเสียงพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กระดับประถมศึกษา และเพื่อให้ได้ทราบถึงปัญหาการพูดภาษาไทยไม่ชัด ซึ่ง

อาจมีอยู่ร่วมกันทั้งในเด็กชาวเขาและเด็กพื้นราบ สำหรับจะได้นำไปปรับใช้ในการแก้ไขปัญห
การพูดภาษาไทยไม่ชัด ของเด็กระดับประถมศึกษา

๓. เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างคู่มือครู สำหรับการฝึกพูดภาษาไทยให้ชัดเจน
ถูกต้อง เพื่อให้ประกอบแบบเรียนภาษาไทยระดับประถมศึกษา

ตลอดระยะเวลาการอบรม ผู้เข้ารับการอบรม ได้ให้ความสนใจและตั้งใจรับการอบรม
ทั้งด้านทฤษฎีและด้านปฏิบัติอย่างยิ่ง จากการประเมินผลการอบรม ปรากฏว่าได้ผลเป็นที่น่า
พอใจ และคาดว่าจะบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ทุกประการ

ณ บัดนี้ ได้เวลาอันเป็นมงคลแล้ว ขอกราบเรียนเชิญท่านอธิการบดี ได้โปรดมอบ
วุฒิบัตรแก่ผู้ผ่านการอบรมทุกคน และให้ข้อคิดสำหรับเป็นแนวปฏิบัติ อันจักเป็นประโยชน์
แก่ผู้ผ่านการอบรมตลอดจนเป็นผลต่อส่วนรวมต่อไปภายหน้าด้วย

คำกล่าวในพิธีเปิดการอบรมครูสอนเด็กชาวเขาและมอญผู้สำเร็จการอบรม ของ

ศาสตราจารย์ ดร. นิพนธ์ ศศิธร อธิการบดี

ผมขอแสดงความยินดีด้วยกับความสำเร็จในการอบรมครูสอนเด็กชาวเขาซึ่งเป็นเครื่องแสดงถึงความเพียรพยายามร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งมุ่งจะให้บริการชุมชนเท่าที่จะทำได้ในทางที่มีความสามารถอยู่ ร่วมกับความเพียรพยายามของหน่วยราชการที่เกี่ยวข้องได้ร่วมมือกันในทางที่จะให้บริการ ซึ่งแม้จะขาดแคลนในด้านงบประมาณก็ได้ผนึกกำลังกันตามมีตามเกิด นับว่าตรงกับอุดมคติของการปฏิบัติงานแบบไทยเรา ความสำเร็จที่แท้จริงอยู่ที่ผู้ได้รับการฝึกอบรมจะนำไปใช้ได้เพียงไร ผมฟังรายงานของการฝึกอบรมด้วยความประทับใจว่าเป็นไปด้วยความเรียบร้อยดี ไม่น่าประหลาดใจ เพราะผู้ทำหน้าที่ในถิ่นทุรกันดารเป็นผู้เสียสละอยู่แล้ว เมื่อเราเปิดอบรมขึ้นก็ยินดีมาควบคุมตนเองตามระเบียบวินัย การอบรมดำเนินไปด้วยดีจนบรรลุความสำเร็จครั้งนี้ ท่านคงตระหนักถึงคุณค่าของภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่เราควรภูมิใจอย่างยิ่ง เพราะเป็นตระกูลของภาษาที่ใหญ่ตระกูลหนึ่งอันมีไม่มากนัก ตระกูลภาษาด้านตะวันออกมีตระกูลใหญ่คืออินโดยูโรเปียน เริ่มแต่เทือกเขาหิมาลัยเป็นต้นมา ตระกูลภาษา จีนไทย มีลักษณะเป็นคำโดด มีวรรณยุกต์ ส่วนภาษาที่มีสระเป็นภาษาของชาวทะเลทั่วไป อินโดนีเซีย ญี่ปุ่น ฮาวาย รวมฟิลิปปินส์ด้วย ภาษาไทยนั้นนอกจากจะเป็นตระกูลภาษาที่ใหญ่แล้วยังมีลักษณะเป็นดนตรีอีกด้วย การออกเสียงเพี้ยนเล็กน้อยจะทำให้เสียงดนตรีไม่เพราะจนได้ การพูดก็เช่นกันถ้าไม่ชัดจะผิดความหมายไปทุกที เช่นเดียวกับดนตรี ผมเชื่อว่าการศึกษาช่วยได้การแก้ไขภาษาไทยเราอาจมุ่งเพื่อชาวไทยภูเขา แต่แท้จริงแล้วมุ่งเพื่อชาวไทยทั่วไป นับว่าเป็นเรื่องที่ต้องช่วยกัน ผมมีความภูมิใจเป็นพิเศษอย่างหนึ่งที่ชาวไทยเราเป็นชาติเดียวในโลกนี้ที่สามารถละลายคนชาติอื่นให้เป็นชาวชาติไทยทั้งกายใจ หมายถึงกิริยาอาการความรู้สึกนึกคิดได้นั้น เพราะระบบการศึกษาของไทยเป็นอีกอย่างหนึ่งที่ละลายคนชาติอื่นให้เป็นไทยได้โดยสมบูรณ์ ถ้าเราจะช่วยเขาให้พูดภาษาไทยได้ถูกต้องชัดเจนยิ่งขึ้นจะยิ่งเกิดความละมุนละไมในการละลายยิ่งขึ้น จะเห็นว่ามีคนที่ตั้งเดิมเป็นจีนเขาอยากจะเป็นไทยเพราะฝันแผ่นดินไทย

เป็นแผ่นดินที่ให้ประโยชน์สุขแก่เขาเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ เมื่อเข้าโรงเรียนไทยแล้วก็เกิดความรู้สึกรักชาติไทยเช่นเดียวกับคนไทยอื่น ๆ แต่จุดอ่อนอยู่ที่เขาพูดภาษาไทยไม่ได้ชัด ดังนั้นโครงการซึ่งเราเริ่มกันจากจุดเล็ก ๆ นี้จะทำให้เกิดความเป็นปึกแผ่นได้โดยภาษาไทยที่ออกเสียงถูกต้องตรงกันเพื่อให้เป็นภาษาไทยโดยสมบูรณ์เป็นสื่อกลาง จึงนับว่าเป็นจุดที่สำคัญมาก ผมหวังใจว่าท่านทั้งหลาย คงจะตระหนักในความสำคัญอันจะช่วยเชิดชูศักดิ์ศรีของชาติไทยด้วยภาษาไทย และช่วยกันสร้างความมั่นคงให้ประเทศชาติโดยการละลายหรือโอบอ้อมคนชาติอื่น ๆ ให้เป็นคนไทยโดยสมบูรณ์ยิ่งขึ้นด้วยภาษาไทย โดยเฉพาะชาวไทยภูเขาเหล่านี้เราจะต้องเอาใจใส่เป็นพิเศษ ซึ่งตรงกับอุดมการณ์ของตำรวจชายแดนซึ่งได้เพียรพยายามทั้งทางการศึกษาและทางด้านภาษา หวังว่าท่านคงจะได้กลับไปทำประโยชน์อย่างเต็มที่ในส่วนที่เป็นแดนทรุกันดาร ทั้งภาคเหนือ ตะวันออกเฉียงใต้และภาคใต้ ชายแดนต่าง ๆ และบริเวณใจกลางของกรุงเทพในภาคกลางและทุกแห่งหนทั่วประเทศต่อไป

ขอให้ท่านประสบความสำเร็จในการกิจอันสำคัญยิ่งที่อาจเป็นงานปิดทองหลังพระ ซึ่งเราควรจะมีใจได้ ขอให้ประสบความสำเร็จและนำมาซึ่งความเป็นสิริมงคลแก่ตนเองในลักษณะที่ว่า “เกียรติศักดิ์รักข้า มอบไว้แก่ตัว”

ท่านผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนอยู่ในที่นี้ด้วย และได้เป็นสักขีพยานร่วมกัน ผมขอมอบท่านทั้งหลายคืนให้ด้วยความยินดีขอได้โปรดรับคืนไปด้วย

คำกล่าวตอบของ พลตำรวจตรี เกลิมศักดิ์ โจนประดิษฐ์ ผู้ช่วยบัญชาการตำรวจชายแดน

กราบเรียนท่านอธิการบดี ท่านคณบดี และเพื่อนร่วมอาชีพทั้งหลาย

ไม่ทราบว่าจะมีการรับสอบกันในวันนี้ แต่ก็ขอขอบพระคุณที่ทางมหาวิทยาลัยได้ให้พวกเรามีโอกาสมาปรับปรุงความรู้ บังเอิญเมื่อผมไปตรวจราชการที่เชียงรายปีที่แล้ว มีเด็กชาวเขาตามไปอยู่ที่บ้าน ๓ คน ยังพูดไทยไม่ชัดทั้งนั้น ดังนั้นผมอาจจะต้องเชิญพวกเรบางคนไปช่วยอบรมสักหน่อยว่าจะมีวิธีการพูดอย่างไรจึงจะชัดเจน สำหรับวิธีพูดของชาวเขาเผ่านี้ เราจะพยายามสอนถึง ๑ ปีเขาก็ก็น่าจะพูดไม่ใคร่ชัด การเขียนก็เป็นแบบจีน เห็นจะต้องให้พวกครูชาวเขาซึ่งมาในที่นี้เป็นจำนวนไม่ใช่น้อยช่วยกับอบรมสั่งสอนพวกลูกศิษย์เราซึ่งอยู่ตามชายแดน

การที่ทางมหาวิทยาลัยได้ให้โอกาสเราดำรวจชายแดนส่งครูชาวเขาและชาวภูเขามาฝึกอบรม และยังให้โควตาเพิ่มไปอีกนั้นหนังสือถึงผมช้าเกินไปจึงจัดโควตาไม่ทัน แต่สำหรับอุปกรณ์การศึกษาที่ทางอาจารย์ขอไปนั้น เนื่องจากเราเป็นส่วนราชการเหมือนกันผมจะจัดให้เรียบร้อย และจะนำมอบให้ตามจำนวนที่ขอไปให้ครบหมด เพราะผมอนุมัติไปแล้ว

ขอขอบพระคุณอีกครั้งที่ทางมหาวิทยาลัยได้เอื้ออารีต่อดำรวจชายแดน ซึ่งเป็นกองกำลังที่ลำบากตรากตรำอยู่ในทุกหนทุกแห่งของชายแดนของเรา ขอขอบคุณ

ตารางการอบรมครูสอนเด็กชาวเขา

ตามแผนงานของโครงการวิจัยเรื่อง " การศึกษาปัญหาและวิถีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา

วันที่ ๒๓ เมษายน-๔ พฤษภาคม ๒๕๒๒ ณ ห้องประชุม ๒๒๒ ตึก ๒ มศว. ประสานมิตร

วัน	เวลา	๐๕.๐๐-๐๕.๓๐	๐๕.๓๐-๑๑.๐๐	๑๑.๐๐ — ๑๑.๓๐	๑๑.๓๐-๑๒.๐๐	๑๒.๐๐ — ๑๓.๓๐	๑๓.๓๐-๑๔.๓๐	๑๔.๓๐-๑๕.๐๐	๑๕.๐๐-๑๖.๐๐
จันทร์ ๒๓ เมษายน ๒๒	ลงทะเบียน				ปฐมวัย				
อังคาร ๒๔ เมษายน ๒๒	แจ้ง ประวัติ หรือการบด	ความสำคัญของการพูด ในชีวิตประจำวัน ศจ.ดร. นิพนธ์ ศศิธร	ร่วมรับประทานของว่าง และชมหนังสารคดีงานของ โครงการพัฒนาการพูด	ปฐมวัย					
พุธ ๒๕ เมษายน ๒๒	การฟังและการพูด รศ.น.พ. พูนพิศ อมาตยกุล		ชมภาพยนตร์ และสไลด์ เกี่ยวกับกรการพูดและการ ได้ยิน						
พฤหัสบดี ๒๖ เมษายน ๒๒	ความแตกต่างของลักษณะเสียงภาษาไทย กับภาษาชาวเขา อจ. เรขา ทองสวัสดิ์		ทดสอบการพูดและการ แยกเสียงพูดของผู้เข้า รับการอบรม						
ศุกร์ ๒๗ เมษายน ๒๒	ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับความผิดปกติของการพูด ผศจ. ประสงค์ รายนสุข		ทดสอบการพูดและการ แยกเสียงพูดของผู้เข้า รับการอบรม						
เสาร์ ๒๘ เมษายน ๒๒									

ที่ปรึกษา

วัน	เวลา	๐๕.๐๐-๐๕.๓๐	๐๕.๓๐-๐๖.๐๐	๐๖.๐๐-๐๖.๓๐	๐๖.๓๐-๐๗.๐๐	๐๗.๐๐-๐๗.๓๐	๐๗.๓๐-๐๘.๐๐	๐๘.๐๐-๐๘.๓๐	๐๘.๓๐-๐๙.๐๐
จันทร์ ๓๐ เมษายน ๒๒	เวลา	กระบวนการทดสอบและประเมินผลการพูด ผศ. ประสงค์-อ. จิตประภา		๑๑.๐๐-๑๑.๓๐	๑๑.๓๐-๑๒.๐๐	๑๒.๐๐-๑๒.๓๐	๑๒.๓๐-๑๓.๐๐	๑๓.๐๐-๑๓.๓๐	๑๓.๓๐-๑๔.๐๐
อังคาร ๑ พฤษภาคม ๒๒	เวลา	หลักและวิธีแก้ไขความผิดปกติของการพูด อ. จิตประภา ศรอน		๑๑.๐๐-๑๑.๓๐	๑๑.๓๐-๑๒.๐๐	๑๒.๐๐-๑๒.๓๐	๑๒.๓๐-๑๓.๐๐	๑๓.๐๐-๑๓.๓๐	๑๓.๓๐-๑๔.๐๐
พุธ ๒ พฤษภาคม ๒๒	เวลา	ปฏิบัติการแก้ไขปัญหาการพูดไม่ชัดเกี่ยวกับเสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะความกลืนและพยัญชนะตัวสะกดของแต่ละกลุ่ม		๑๑.๐๐-๑๑.๓๐	๑๑.๓๐-๑๒.๐๐	๑๒.๐๐-๑๒.๓๐	๑๒.๓๐-๑๓.๐๐	๑๓.๐๐-๑๓.๓๐	๑๓.๓๐-๑๔.๐๐
พฤหัสบดี ๓ พฤษภาคม ๒๒	เวลา	เสนอผลงานของกลุ่มและอภิปรายซักถาม		๑๑.๐๐-๑๑.๓๐	๑๑.๓๐-๑๒.๐๐	๑๒.๐๐-๑๒.๓๐	๑๒.๓๐-๑๓.๐๐	๑๓.๐๐-๑๓.๓๐	๑๓.๓๐-๑๔.๐๐
ศุกร์ ๔ พฤษภาคม ๒๒	เวลา	รายงานและอภิปรายซักถามของแต่ละกลุ่ม		๑๑.๐๐-๑๑.๓๐	๑๑.๓๐-๑๒.๐๐	๑๒.๐๐-๑๒.๓๐	๑๒.๓๐-๑๓.๐๐	๑๓.๐๐-๑๓.๓๐	๑๓.๓๐-๑๔.๐๐

หมายเหตุ ๑. วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๖๒ ลงทะเบียนที่ห้องประชุมสภา ณ หอประชุมของมหาวิทยาลัย

๒. ชมภาพยนตร์ สไลด์ และเทปโทรทัศน์ของฉายภาพยนตร์ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา

บัญชีรายชื่อผู้เข้ารับการอบรมปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา

กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน เขต ๕ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

๑. จ.ส.ต. ศุภชัย ยี่เก็งเอี่ยม
๒. จ.ส.ต. อัมพร พุทธิรัตน์
๓. จ.ส.ต. รวม เฟื่องอินทร์
๔. จ.ส.ต. สงบ สมนา
๕. จ.ส.ต. อำนาจ มั่นยุติธรรม
๖. จ.ส.ต. บุญทา วงศ์ประเสริฐ
๗. ส.ต.อ. ประเสริฐ ใจโต
๘. ส.ต.อ. อุดม บุรี
๙. ส.ต.ท. พงษ์ศักดิ์ แซ่ย่าง
๑๐. พล.ว. สมัคร ดวงเพชร สุริยา

กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน เขต ๖ อำเภอเมือง จังหวัดตาก

๑๑. จ.ส.ต. เกรียง แก่นสัมพันธ์
๑๒. จ.ส.ต. เสน่ห์ เอี่ยมละมัย

กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน เขต ๗ อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี

๑๓. ส.ต.อ. วิชาญ สู้เสงี่ยม
๑๔. ส.ต.ท. สุนทร ชะอ้อนชม

กองกำกับการสนับสนุนทางอากาศตำรวจตระเวนชายแดน อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

๑๕. จ.ส.ต. มณฑิยา ทองตันบุญต่อ

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์พนมทวน จังหวัดกาญจนบุรี

๑๖. นายยงยุทธ พิศุทธิ์ภูมิเลิศ
๑๗. นายไพโรจน์ สาเฉย
๑๘. นายยม พุ่มน้อย

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ตาก จังหวัดตาก

- ๑๙. นายวีรวัฒน์ รัตนาคม
- ๒๐. นางสาวมานิต อินปิ่นตา
- ๒๑. นางอนงค์นุช จันทพงษ์

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เพชรบูรณ์ จังหวัดเพชรบูรณ์

- ๒๒. นายประจวบ ทองวิชิต
- ๒๓. นางศรีจรรยา ประจันเขต
- ๒๔. นางสาวพัชรียา กุลกิ่ง

โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์เชียงราย จังหวัดเชียงราย

- ๒๕. นายสะอาด มะลิวัลย์
- ๒๖. นายสิทธิศักดิ์ มูลมาก
- ๒๗. นางสาวสุจุพร สุพรหม

โรงเรียนประถมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

- ๒๘. นางสาวรมดี บุญตานนท์

โรงเรียนมัธยมสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

- ๒๙. นางสาววดี ชาติอุทิศ
- ๓๐. นางประยงค์ เกิดทะเล
- ๓๑. นางสาวทัศนีย์ กัลยาณมิตร
- ๓๒. นางมลิวัลย์ ประจิมนอก
- ๓๓. นางสาวมาลินี ภูติกนิษฐ
- ๓๔. นางพิศศรี แจ้งไพร
- ๓๕. นายสมบัติ จำปาเงิน

บัญชีรายชื่อผู้เข้าร่วมสังเกตการณ์

ข้าราชการกรุงเทพมหานคร

๑. นางรัชนี ไผทจันทร์
๒. นางทองดี ปัญญาบุตรตระกูล
๓. นางสาวอัญชลี มลิลลา
๔. นางสาวสุภัทรา วีระบุตร
๕. นายทศพร ดำรงรัตน์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

๖. นางเพ็ญแข วัจนสุนทร
๗. นางสาวอภิรดี อุดมมณีสุวรรณ

ศึกษานิเทศก์ประจำกรม

๘. นางสาวเรखा ทองสวัสดิ์
๙. นางศิริสุข กลิ่นส่ง

ศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ

๑๐. นางสาวลินจง ศิวรังสรรค์
๑๑. นางสาววัลภา วงศ์ฉลาด

ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ

๑๒. นางสาววันเพ็ญ พงษ์จินดา

กองการประถมศึกษา

๑๓. นางสุนมาศ สันโดษ โรงเรียนพิบูลประชาสรรค์
๑๔. นางกระแสด วิจิตสรสาตร โรงเรียนสายน้ำทิพย์
๑๕. นางเยาวดี เศรษฐบุตร โรงเรียนวัดประยูรวงศาวาส
๑๖. นางมุสดี กุฎอินทร์ กองการประถมศึกษา

จิตวิทยาภาษาศาสตร์

ถ้าเราไม่พูดถึงปรัชญาหรือทฤษฎีของจิตวิทยาภาษาศาสตร์ เราอาจกล่าวได้ว่านักจิตวิทยาภาษาศาสตร์สนใจเรื่อง ๒ เรื่อง คือ สมรรถภาพของมนุษย์ใช้ภาษาอย่างไร และสมรรถภาพของมนุษย์ได้ภาษามาอย่างไร

๑. สมรรถภาพของมนุษย์ใช้ภาษาอย่างไร

ก. หลักฐานการแพทย์

คนส่วนมาก (๙๙% ของพวกที่ถนัดมือขวา และครึ่งหนึ่งของพวกที่ถนัดมือซ้าย) ควบคุมภาษาโดยใช้สมองซีกซ้าย นอกจากการควบคุมการเคลื่อนไหวของริมฝีปาก ลิ้น วาลา ยังมีสมองส่วนพิเศษอีก ๒ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา การเรียนภาษาของมนุษย์มีพัฒนาการสัมพันธ์กับการเปลี่ยนแปลงในสมองระหว่างการเจริญเติบโตของคน (อายุ ๑-๔ ปี) เด็กมีความสามารถในการเรียนรู้ภาษาที่น่าทึ่งอย่างยิ่ง แต่ความสามารถนี้จะเสื่อมไปเมื่อเด็กโตขึ้น จนกระทั่งหายไปเกือบทั้งหมดเมื่อถึงระยะแตกเนื้อหนุ่มสาว

ข. หลักฐานทางจิตวิทยา

เรื่องเสียง แม้ว่าเสียงพูดที่แตกต่างกันส่วนมากจะติดต่อกันเป็นพืด (หมายความว่าคนเราอาจเปลี่ยนเสียง เช่น เสียงสระจากสระหนึ่งไปยังสระหนึ่งติดต่อกันโดยไม่ต้องหยุดเลย) แต่คนเราไม่ได้ยินเสียงเป็นพืด เราได้ยินเป็นเสียง ๆ แยกต่างหาก และคนเรายังได้ยินด้วยว่าเสียงบางเสียงคล้ายกันมากกว่าเสียงอื่น

เรื่องประโยค เมื่อคนเราได้ยินประโยค เราจะได้ยินประโยค เราจะได้ยินเป็นช่วง ๆ ขึ้นอยู่กับโครงสร้างของประโยคนั้น ๆ ประโยคบางประโยคกว่าคนฟังหรือคนอ่านจะเข้าใจได้กินเวลานานมากทั้งนี้คงเป็นเพราะประโยคนั้นซับซ้อนและถูกเปลี่ยนแปลงไปจากประโยคพื้นฐานมาก คนรับฟังหรืออ่านจะต้องเปลี่ยนกลับไปเป็นประโยคพื้นฐาน เช่น ใครทำอะไรก่อนจึงจะเข้าใจความหมายได้จึงสันนิษฐานได้ว่า ประโยคในภาษาของเรานั้นเก็บไว้ในสมองในรูปประโยคพื้นฐาน ไม่ใช่ในรูปของประโยคที่เราได้ยินกันธรรมดา

๒. สมอมนุษย์ได้ภาษามาอย่างไร

ก. เด็กที่เริ่มเรียนภาษาแรกต่าง ๆ กัน ดูเหมือนจะมีวิธีการเรียนรู้

แบบเดียวกันทั้งสิ้นไม่ว่าภาษาอะไร ดังนั้นจึงเป็นที่ยอมรับกันว่า สมอของ

เด็กถูกสร้างมาในการเรียนรู้ภาษา และภาษาทุกภาษามีความเหมือนกันทั้งนั้นในระดับหนึ่ง

เด็กทุกคนที่เรียนภาษาเดียวกัน มีกระบวนการเรียนรู้ที่เหมือนกันอย่างมาก ดังนั้น นักจิตวิทยาภาษาศาสตร์จึงเชื่อว่ากระบวนการเรียนรู้ภาษานี้ต้องมีเหตุผลและหลักการอยู่ ซึ่งเราสามารถอธิบายได้ชัดเจนพอสมควร เช่นถ้าดูการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เด็กอังกฤษจะต้องเรียนรู้พหูพจน์ (การเติม S ที่คำนาม) ก่อนที่จะรู้จักการเติม S ที่กริยาเมื่อประธานเป็นเอกพจน์ บุรุษที่ ๓

เราจะอธิบายว่าเด็กเพียงแต่ทำตามหรือเลียนแบบผู้ใหญ่เสมอไปไม่ได้ เพราะเด็กไม่ได้พูดเหมือนผู้ใหญ่พูดทุกครั้ง เด็กมีกฎเกณฑ์การใช้ภาษาสื่อความหมายที่เป็นของตนเอง ซึ่งกฎเกณฑ์นี้จะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ จนในที่สุดจะถูกต้องตามหลักภาษาเอง

การสอนและการแก้ไขเด็กพูดได้ถูก ซึ่งผู้ใหญ่ทั่วไปถือว่าเป็นหน้าที่ของตน จะเห็นได้ว่าไม่มีความจำเป็นและไม่ได้ผลอะไรเลย เด็กเรียนภาษาได้จากการได้ยินได้ฟัง ขณะการใช้ภาษาสื่อความหมายของผู้ใหญ่ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันตามปกติธรรมดาเท่านั้นเอง ไม่ใช่จากการสอนโดยตรง

ข. ภาษาที่สอง

การเรียนรู้ (acquisition) ภาษาที่สองแตกต่างกับภาษาแรกอย่างไร

๑. ถ้าคนเราเรียนรู้ภาษาที่สองหลังจากเริ่มเข้าสู่วัยรุ่น (puberty) ส่วนประกอบและขนาดของสมองจะแตกต่างจากวัยเด็ก

๒. จะเห็นได้ว่าเด็กที่เรียนภาษาแรกทุกคนได้ผลสัมฤทธิ์ที่สมบูรณ์ แต่ผู้ที่เรียนภาษาที่สองมักจะได้ผลสัมฤทธิ์น้อยกว่าเมื่อเทียบกัน

๓. ความรู้ภาษาแรกก็มีส่วนบดเบียนการเรียนรู้ภาษาที่สอง

๔. คนที่เรียนภาษาที่สองอาจจะมีแรงจูงใจแตกต่างกันในแต่ละคน แต่เด็กที่เรียนภาษาแรกมีแรงจูงใจเท่ากัน

๕. ภาษาที่สองมักจะเป็นภาษา “ต่างประเทศ” ดังนั้นทัศนคติต่อชาวต่างประเทศ และวัฒนธรรมต่างประเทศ จะมีผลกระทบต่อการเรียนรู้

๖. ภาษาที่สองมักจะใช้การสอนกันอย่างเป็นระบบ โดยใช้วัสดุการสอนที่สร้างขึ้น มาแต่ภาษาแรกไม่มีการสอน ผู้เรียนเรียนจากที่มีอยู่ในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ภาษาแรกเหมือนกับการเรียนรู้ภาษาที่สองอย่างไร

จากการทดลองของนักจิตวิทยาภาษาศาสตร์ พบว่าผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองมีการใช้ภาษาผิดแบบเดียวกับเด็กที่เรียนภาษาแรกใช้ผิด เช่น เรื่องการเติม “S” เมื่อผู้เรียนใช้ภาษาในการสนทนาตามธรรมชาติในชีวิตประจำวัน แต่พฤติกรรมนี้จะหายไป ถ้าหากอยู่ในสถานการณ์ที่ผิดธรรมชาติเช่นในการสอบ หรือในขณะที่ฝึกหลักภาษาในห้องเรียน

อาจารย์ชนิตา แบนฟอร์ด

พัฒนาการทางการพูด

การพูด (Speech) คือ วิธีติดต่อทำความเข้าใจกันระหว่างบุคคล ด้วยการออกเสียงเป็นคำที่มีความหมาย

พัฒนาการทางการพูด (Speech Development) คือ ขบวนการพัฒนาเสียงพูดจากเสียงที่ไม่มีความหมาย ไม่ชัดเจน จนเป็นเสียงที่ชัดเจนและเป็นคำที่มีความหมาย

พัฒนาการทางการพูดในคนปกติ แบ่งเป็นลำดับขั้นได้ดังนี้

๑. ขั้นส่งเสียงร้อง (Reflexive Vocalization) ขั้นนี้เป็นขั้นที่เด็กเกิดใหม่จนถึงระยะ ๒-๓ สัปดาห์แรก ส่งเสียงร้องอย่างไม่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะ เป็นเสียงที่แสดงปฏิกิริยาต่อโลกหรือแสดงถึงความต้องการของร่างกายตามธรรมชาติ (physical needs)

เด็กจะร้องเมื่อหิว กระจาย ร้อน เย็น หรือ เจ็บปวด เสียงที่ออกมาเป็นเสียงที่เกิดจากลมออกจากปอดผ่านเส้นเสียง (Vocal cords) ที่ตึงพอจะทำให้เกิดเป็นเสียงต่าง ๆ ได้

๒. ขั้นออกเสียงที่ใกล้เคียงคำ (Babbling) ระยะอายุประมาณ ๖-๗ สัปดาห์ เด็กเริ่มแสดงปฏิกิริยารู้จักเสียงที่ตนเองส่งเสียงออกมา เด็กสนุกต่อการทำเสียงแปลก ๆ เล่นเสียงตัวเอง เริ่มออกเสียงสระก่อนพยัญชนะ คือ เสียงสระอา [a] และแปรระดับเสียงไปต่าง ๆ ได้ออกเสียงพยัญชนะที่ใช้ริมฝีปาก เช่น เสียง มะ มะ ปะ ปะ ได้ และมักเล่นหัวเราะปนไปด้วยเมื่อออกเสียงเหล่านั้นขั้นนี้เป็นขั้นสำคัญเพราะนำไปสู่การใช้ภาษาพูด และถือเป็นขั้นฝึกเตรียมสำหรับการออกเสียงให้ชัดต่อไป ขั้น (babbling) นี้ทั้งเด็กหูปกติและเด็กหูหนวกแต่กำเนิดออกเสียงไม่ต่างกันเพราะเด็กไม่สนใจฟังเสียงตนเอง

๓. ขั้นเลียนเสียงตนเอง (Lalling) เด็กอายุหลัง ๖ เดือน พอใจที่จะออกเสียงซ้ำ ๆ ชอบเลียนเสียงตนเอง สนุกต่อการได้ยินเสียงของตัวเอง ขั้นนี้แตกต่างจากขั้น babbling คือการได้ยินและการผลิตเสียงสัมพันธ์กัน เด็กออกเสียง มะ มะ มา มา ปา ปา กับ กับ แล้วฟังเสียงของตัวเองด้วย ในขั้นนี้จึงอาจสังเกตความแตกต่างของพัฒนาการทางการพูดระหว่างเด็กหูปกติกับเด็กหูพิการได้ เป็นขั้นที่เมื่อเด็กรู้จักเลียนเสียงตนเองแล้วก็นำไปสู่การเลียนเสียงคนอื่น ๆ ที่เด็กได้ยินต่อไป ขั้นนี้ (Lalling) ถือเป็นขั้นรากฐานของภาษา (Language)

๔. ขั้นเลียนเสียงของผู้อื่น (Echolalia) อายุประมาณ ๙-๑๐ เดือน เด็กจะรู้จักเลียนเสียงคนอื่น แต่ยังไม่เข้าใจจริงจางในเสียงที่ตนเลียน ระยะนี้เสียงพูดของเด็กจะเริ่มชัดขึ้น

๕. ขั้นคำพูด (True speech) อายุประมาณ ๑๒-๑๘ เดือน เด็กทั่ว ๆ ไปจะเริ่มพูดบางคนอาจเริ่มพูดเร็วหรือช้ากว่านี้ก็มี เด็กเริ่มเข้าใจคำพูด

(Speech) เด็กเข้าใจที่ผู้อื่นพูดเริ่มและรู้จักแสดงปฏิกิริยาตอบอย่างเหมาะสมต่อสภาพการณ์และคำพูดของคนอื่น

ถ้าจะพิจารณาขั้นของพัฒนาการทางการพูดแล้วจะเห็นว่า เริ่มต้นจากการออกเสียงอย่างเปะปะไม่มีความหมายก่อนแล้วนำไปสู่การเลือกใช้อย่างตั้งใจ และมีความหมาย (unintentional, random, and meaningless selective, intentional, and meaningful)

ขั้นของพัฒนาการทางการพูดดังกล่าวนี้ไม่ได้แบ่งตัดตอนกันอย่างเด็ดขาดไป แต่ละขั้นจะมีการซ้อนเหลื่อมกันอยู่ ขั้น (Echolalia) อาจจะมีขั้น babbling อยู่ด้วยหรืออาจคงอยู่จนกระทั่งเด็กเริ่มสอนพูดเป็นคำ (True speech) ก็ได้

เมื่อเด็กออกเสียงเป็นคำพูดหรือ True speech ได้แล้ว ก็ถือว่าเด็กรู้จักภาษา (language) และเริ่มจะพัฒนาทางภาษาพูดต่อไป

พัฒนาการทางภาษา (Language Development)

คำแรกที่เด็กพูดจะมีลักษณะเป็นคำโดด (Isolated word) แต่ถึงจะเป็นคำโดด ๆ ก็มีลักษณะของประโยคเพราะเด็กมักจะพูดคำเดียวแต่แสดงถึงความคิดสำเร็จรูปของเด็ก เช่นพูดว่า น้ำ ก็อาจหมายถึง เขาต้องการน้ำดื่ม หรือ เอาน้ำมาให้เขาที่ ผู้ใหญ่จึงต้องดูท่าทาง (Gesture) ของเด็กประกอบด้วย ระยะนี้แม้เด็กจะพูดเป็นคำโดด แต่ก็อาจจะมีทั้งพยางค์เดียวและพยางค์คู่ได้ เด็กอาจพูด แม่ หรือแม่แม่ หม่า หรือหม่าหม่า อย่างไรก็ตาม คำแรกที่เด็กพูดมักจะเป็นคำนาม มีลักษณะเป็นประโยค และแสดงความสามารถของเด็ก

ศัพท์ เด็กจะมีพัฒนาการด้านศัพท์ (Vocabulary) ในลักษณะเริ่มจากคำนามคำกริยา คำคุณศัพท์ ส่วนคำบุพบท และคำสันธาน จะพัฒนาทีหลัง

เด็กอายุ ๑ ขวบ จะมีศัพท์ประมาณ ๒-๓ คำ

อายุ ๒ ขวบ ศัพท์จะเพิ่มเป็น ๓๐๐ คำ

อายุ ๓ ขวบ จะเพิ่ม ๙๐๐ คำ

หลังจากอายุ ๓ ขวบ ความเจริญทางด้านศัพท์จะเร็วมากจนถึงอายุ ๖ ขวบ หลังจากนั้นจะลดลงเล็กน้อย

พัฒนาการทางภาษาและการพูดของเด็กระหว่างอายุ ๑๘-๕๔ เดือน

- ๑๘ เดือน - เด็กจะออกเสียงซ้ำพยางค์ หรือซ้ำคำบ่อย ๆ โดยไม่รู้ตัว
- ๒๔ เดือน - การซ้ำคำ ซ้ำวลีใกล้เคียงปกติ แต่ยังคงมีซ้ำพยางค์ มักชอบบอกร้องเสียงคล้ายสระอู
นำก่อนจะพูดหรือตอบคำถาม
- ๓๐ เดือน - ซ้ำวลีมากกว่าตอนอายุ ๒๔ เดือน มักจะออกเสียงผิดแต่ไม่คงที่ เช่น ใคร-
ไค-ไคล
- ๓๖ เดือน - ยังคงพูดซ้ำ ๆ โดยไม่รู้ตัว แต่ค่อยมีลักษณะหยุดอีกอัก
๔๒ เดือน - ยังคงพูดซ้ำ ๆ
ออกเสียงผิด ประเภท omission, substitution
มีการหยุดอีกอักก่อนพูด หรือก่อนออกเสียงพยางค์แรกมีอาการอื่น ๆ ของการ
พูดไม่คล่องปรกติ เช่น ผงกหัว ยิ้มกริม พูดติด ๆ แต่มักเป็นเมื่อต้องการ
เรียกร้องความสนใจ
- ๔๘ เดือน - การพูดซ้ำ ๆ ลดลงมาก
ออกเสียง ร ล ผิดหรือไม่ชัด
- ๕๔ เดือน - ไม่เคยออกเสียงซ้ำ ๆ
ออกเสียงชัดขึ้น
ยังคงใช้คำสั้น ๆ อาการหยุดอีกอักมีบ้างบางครั้ง

การพูดผิดของเด็กเล็ก มีลักษณะ ๒ ประการคือ

๑. ออกเสียงผิด (Errors in speech production) เช่น ออกเสียง ส เอาลิ้นออกมา
นอกปาก (lingual protrusion) ออกเสียง ท ด ใช้ลิ้นเกินจำเป็นออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง
(substitution) ออกเสียงคำ ๒ คำ รวมเป็นคำเดียว เป็นต้น แต่เรื่องเหล่านี้ พบในเด็กเล็ก ๆ
ทั้งนั้น จะถือว่าผิดปกติหรือไม่แล้วแต่ว่าออกเสียงผิดมากน้อยแค่ไหน เพราะเสียงบางเสียง เช่น

เสียง ร จำเป็นต้องใช้กล้ำเนื้อเล็ก ๆ ละเอียดทำงานประสานกัน เด็กเล็กทำได้ยาก สำหรับพัฒนาการของการออกเสียงชัดเจนนั้น เด็กหญิงจะนำเด็กชายเมื่ออายุ ๔ ปี และอายุ ๗ ปี เด็กหญิงจะออกเสียงได้ชัดเกือบทุกเสียง ในขณะที่เด็กชายจะต้องใช้เวลามากกว่าอีก ๑ ปี คือในราว ๘ ปี จึงจะออกเสียงได้ชัด

๒. การออกเสียงซ้ำ ๆ (Repetition) เด็กเล็กจะออกเสียงซ้ำ ซ้ำพยางค์ ซ้ำคำซ้ำวลี และประโยค ซึ่งถือเป็นเรื่องปกติ ถ้าอายุระหว่าง ๑๘-๕๕ เดือน การออกเสียงซ้ำ ๆ นั้นก็มีซ้ำวลีมากกว่าซ้ำคำหรือซ้ำพยางค์ และเด็กชายจะซ้ำพยางค์บ่อยกว่าเด็กหญิง

เกณฑ์มาตรฐาน (Norm) ของเสียงพยัญชนะที่เด็กออกได้ชัดเจน

๑. เกณฑ์ของ Poole

อายุ-ปี	เสียงพยัญชนะที่ออกได้ชัด
๓	
๓ ๑/๒	p b m w h
๔ ๑/๒	t d n k g ng y
๕	
๕ ๑/๒	f
๖	
๖ ๑/๒	v th (voiced) sh l zh
๗	
๗ ๑/๒	s z r th (voiceless)

๒. เกณฑ์ของ Templin

อายุ-ปี

๓

๓ ๕/๑

๔

๔ ๕/๑

๕

๕ ๕/๑

๖

๖ ๕/๑

๗

๗ ๕/๑

เสียงพยัญชนะที่ออกได้ชัด

m n ng p f h w

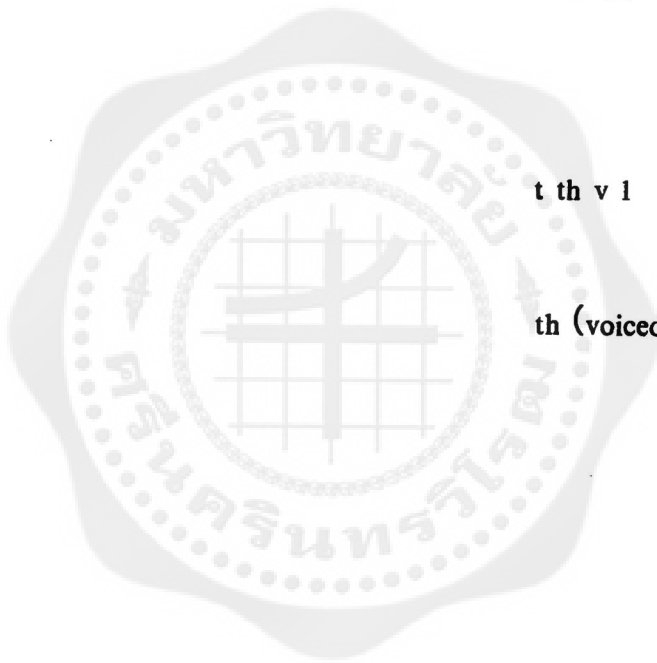
y

b d k g r

s sh ch

t th v l

th (voiced) zh z

การสังเกตเด็กนักเรียนที่มีปัญหาการพูดอาจทำได้โดยใช้แบบสอบถามดังต่อไปนี้

แบบสอบถามข้อบกพร่องทางการพูด

ให้การเครื่องหมาย X หน้าข้อความที่สังเกตพบในเด็ก

๑. การออกเสียงพูด (Articulation)

- ๑. ฟังเข้าใจยาก
- ๒. เว้นไม่ออกเสียงบางเสียง
- ๓. ใช้ “Baby-talk”
- ๔. ออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง
- ๕. มีสำเนียงต่างประเทศ
- ๖. มีสำเนียงท้องถิ่น
- ๗. ออกเสียงเพี้ยน
- ๘. ออกเสียง ส โดยเอาลิ้นไว้ระหว่างฟัน

๒. เสียง

- ๑. เสียงค่อยมาก
- ๒. เสียงราบเรียบ (monotone)
- ๓. มีเสียงหอบขณะพูด
- ๔. เสียงแหบ
- ๕. เสียงخنจมูกมากกว่าปกติ
- ๖. ระดับเสียงสูงมาก

๓. ความคล่อง (Fluency)

- ๑. ออกเสียงพยางค์ตันซ้ำ ๆ
- ๒. ออกเสียงซ้ำคำหรือซ้ำวลี
- ๓. หยุดอีกอักก่อนเริ่มพูด
- ๔. พูดตะกุกตะกัก

๔. ปัญหาอื่น ๆ

- ๑. มีเพดานปากโหว่
- ๒. มีลักษณะหูตึง
- ๓. มีลักษณะสมองบางส่วนเป็นอัมพาต
- ๔. หลีกเลียงการพูดในชั้น
- ๕. มีท่าที่เครียดกระวนกระวายเกือบตลอดเวลา
- ๖. ขอยาย
- ๗. มีอาการประสาทเสีย
- ๘. ทำทางก้าวร้าว
- ๙. ไม่รวมมือในกลุ่ม
- ๑๐. การอ่านออกเสียงอ่อนมาก

ผศ. ประสงค์ รายนสุข

โครงการพัฒนาการพูด

มศว. ประสานมิตร

ข้อเสนอแนะสำหรับป้องกันการพูดติดอ่าง

สำหรับพ่อแม่ การป้องกันทำได้ดังนี้

๑. สังเกตการพูดของเด็ก
๒. เป็นแบบฉบับการพูดที่ดีแก่ลูก เพราะพ่อแม่เป็นคนแรกที่สำคัญของลูก
๓. พยายามคาดคะเนการพูด และพฤติกรรมอื่น ๆ ของเด็กอย่างสมเหตุสมผล อย่าคาดคะเนให้มากเกินไปเหตุไปหรือเข้าเกินการไป
๔. ให้เด็กรู้ว่าการใช้คำพูดดีกว่าการใช้มือพูดแทน เป็นการแนะแนวทางการพูดให้ดีขึ้น
๕. กระตุ้นการพูดของเด็กให้เป็นไปเองด้วยความเชื่อมั่นในตนเอง และมุ่งให้มีส่วนร่วมในการพูด
๖. พยายามพูดบ่อย ๆ กับลูก ให้ลูกรู้ว่าเมื่อไรควรพูดไปคนเดียวได้ เมื่อไรควรหยุดพูด
๗. สร้างความสัมพันธ์อันดีในครอบครัว พ่อแม่กลมเกลียวกันเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมที่ดีเป็นผลดีต่อสภาพจิต และอารมณ์ของเด็ก

สำหรับครู

ข้อพึงปฏิบัติของครูต่อเด็กติดอ่าง

๑. พัฒนาบุคลิกภาพของเด็กทุก ๆ ทาง ด้วยวิธีดังนี้
 - ก. มอบงานประเภทที่ไม่ต้องให้การพูดให้ทำในห้องเรียน
 - ข. ฝึกความเป็นผู้นำในกิจกรรมประเภทสร้างสรรค์
 - ค. ให้เด็กติดอ่างมีส่วนร่วมในกิจกรรมการละคร
 - ง. กระตุ้นเด็กติดอ่างให้ร่วมในกิจกรรมร้องเพลงประสานเสียง

๒. ลดสิ่งที่จะทอนบุคลิกภาพของเด็ก

ก. พยายามสร้างความเชื่อมั่นในตัวเด็กติดอ่าง ด้วยการยกย่องชมเชยงานที่เด็กทำโดยเฉพาะงานศิลปะและงานเขียน

ข. ถ้าเด็กมีกิริยาอาการหรือนิสัยบางอย่างประกอบการติดอ่าง เช่น กระตุก กระพริบตา ควรนำกิริยาเหล่านั้นมาอภิปรายกับเด็ก เพื่อให้เด็กเข้าใจและหาทางช่วยเหลือให้ข่มกิริยาอาการเหล่านั้น

ค. พัฒนาความเชื่อมั่นความรู้สึกเป็นมิตรในตัวเด็กด้วยการปรึกษาหารือกับเด็กอย่างเป็นกันเอง

๓. ฝึกการพูดปากเปล่า

ก. ควรฝึกปากเปล่า แต่ไม่ควรเร็วนัก

ข. ในตอนเริ่มฝึก ควรตั้งคำถามง่ายๆ สั้น ให้เด็กตอบ

ค. ใช้งานเขียนเป็นเครื่องวัดความสามารถของเด็กติดอ่างแทนงานพูด ถ้าการพูดเป็นเหตุให้เด็กกระดากอาย

ง. ในระยะแรก ครูเรียกเด็กให้ตอบก็ได้ ถ้าแน่ใจว่าเด็กสามารถตอบได้ หรือเด็กจะไม่กระดากอายหรือลำบากใจที่จะตอบ

จ. ค่อยๆ ทวี ความยากในคำตอบให้แก่เด็กทีละน้อยๆ

๔. ครูควรปรับตัวต่ออาการลังเลและการพูดซ้ำของเด็ก และเรียนรู้ที่จะแสดงปฏิกิริยาต่ออย่างมีจุดหมายและไม่มีอารมณ์

ก. ในการฝึกเด็กทุกครั้งควรสร้างบรรยากาศเป็นกันเองและตามสบาย

ข. ฟังการพูดของเด็กติดอ่างอย่างปกติ ไม่แสดงท่าทีที่ทำให้เด็กลำบาก หรืออึดอัดใจ

ค. ควรฟังเด็กพูดจนจบประโยค โดยไม่ขัดจังหวะ หรือช่วยพูดต่อเติมให้

ง. ครูควรศึกษาภูมิหลังของเด็กติดอ่างแต่ละคนว่ามีความลำบากในด้านใด จะได้ช่วยเหลือจัดปัญหาความกังวลหรือด้านอารมณ์ของเด็กได้

๕. ครูควรชักจูงและให้เพื่อนนักเรียนร่วมห้องของเด็กติดอ่าง มีทัศนคติที่ดีต่อเด็กติดอ่างเพื่อเด็กติดอ่างจะได้รู้สึกว่าเขาก็เป็นคนธรรมดา เหมือนคนอื่น ๆ ควรอธิบายให้เด็กอื่นเข้าใจว่าทุกคนย่อมมีปัญหาด่าง ๆ กันไป เด็กติดอ่างก็มีปัญหาการพูดซึ่งเป็นเรื่องเล็กน้อยแก้ไขได้ และเพื่อน ๆ จะช่วยเขาได้ด้วยการสนใจฟัง ขณะเขาพูดไม่ควรล้อเลียนเขา หรือเห็นเด็กติดอ่างเป็นตัวตลก ถ้าทุกคนช่วยเขา เขาจะหายเร็วขึ้น

๖. ครูควรหลีกเลี่ยงการฝึกเด็กติดอ่าง แบบใช้คำสั่งเปลี่ยนแปลงเร็ว ๆ เช่นบอกให้เด็กหยุดพูด พูดเร็วขึ้น พูดกระชับ หายใจลึก ๆ แกว่งแขนขณะพูด เป็นต้น เพราะเทคนิคเหล่านี้ จะช่วยเขาได้ชั่วคราว แต่แล้วเขาจะสิ้นความพยายาม การฝึกให้เด็กพูดช้าลงควรจะใช้เฉพาะกับเด็กที่พูดเร็วเกินไป

๗. แบบฝึกหัดที่ใช้จังหวะสำหรับฝึกทั้งกลุ่ม เช่น การเดินแถว การตบมือ การนับ การพูดพร้อม ๆ กัน ควรใช้ฝึกเด็กติดอ่าง หรือจะฝึกเข้ากับจังหวะดนตรีก็ได้

๘. หลังจากเด็กติดอ่างมีอาการหยุดติดอีก (block) แล้วควรเบนความสนใจของเด็กไปทางอื่น เช่นชวนพูดคุยจนเขาสามารถพูดคำที่ติดนั้นออกมาได้เอง

๙. ควรให้เด็กติดอ่างพักผ่อนมากกว่าเด็กปกติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาเหนื่อย ขื่อฟังคว้นไม่ปฏิบัติของครู ต่อเด็กติดอ่าง

๑. ครูไม่ควรพยายามเปลี่ยนความถนัดในการใช้มือของเด็ก ให้เขาใช้มือข้างที่เขาถนัดตามความพอใจ

๒. ครูไม่ควรวิจารณ์การพูดติดอ่างของเด็ก หรือคร่ำนที่จจะกัณสิัยบางอย่างประกอบ การติดอ่างของเด็ก การวิจารณ์จะไม่ช่วยให้เขาเอาชนะการติดอ่างได้

๓. ครูไม่ควรคิดว่าเด็กติดอ่างสติปัญญาด้อย เพราะไม่สามารถพูดได้อย่างคล่องแคล่ว เช่นคนปกติ สติปัญญาของเด็กติดอ่างโดยทั่วไปที่พบในโรงเรียนก็เท่ากับเด็กปกติ

๔. ครูควรหลีกเลี่ยงการย้าให้เด็กติดอ่างพูดอย่างถูกต้องสมบูรณ์แบบ และครูไม่ควรหวังให้เด็กติดอ่างพูดได้ถูกต้องสมบูรณ์เช่นเด็กปกติ แต่ควรเน้นการปรับตัวของเด็กต่อสภาพแวดล้อม โดยไม่ต้องคำนึงถึงความบกพร่องทางการพูด

๕. ครูไม่ควรสร้างบรรยากาศตึงเครียดในห้องเรียน ดังนั้นครูควรหลีกเลี่ยงการพูดเร็วมาก การออกคำสั่งเสียงดังเกินไป หรือใช้วินัยทหาร

๖. ครูไม่ควรล้อเลียนเด็กติดอ่าง หรือแสดงอาการไม่สามารถฟัง หรือ กระดากอายนั่นหรือไม่สนใจฟังขณะเด็กติดอ่างพูด

๗. ครูควรหลีกเลี่ยงการให้งานพูดแก่เด็กติดอ่าง ถ้ารู้ว่ในวันนั้นเขาไม่พร้อมที่จะพูด หรือจะพูดไม่ได้ดี เพราะคนติดอ่างจะมีทั้งวันพูดได้ดีและพูดไม่ได้ดี

ผศ. ประสงค์ ราชณสุข

โครงการพัฒนาการพูด

มศว. ประสานมิตร

การฝึกอบรมริมฝีปาก และลิ้นเพื่อช่วยให้ออกเสียงพูดได้ชัด

การพูดไม่ชัด คือการเปล่งเสียงไม่ตรงตามอักขระ ซึ่งเราจะได้ยินได้ฟังทั่วไปในปัจจุบันนี้ ไม่ว่าเด็กหรือผู้ใหญ่ หรือแม้แต่ในผู้ที่เป็นครู ซึ่งเป็นแม่พิมพ์ของเด็กเองก็มีอยู่ไม่น้อยที่พูดไม่ชัด จึงเป็นเรื่องที่น่าเป็นห่วงว่าภาษาไทยของชาติจะผันแปรไป จึงจำเป็นที่จะต้องช่วยกันจรรโลงเอกลักษณ์ทางภาษาของชาติเอาไว้

คนที่พูดไม่ชัดส่วนมากเป็นเพราะชอบพูดตามสบาย ปล่อยไปตามความเคยชิน ตั้งแต่
 ครัยยังเป็นเด็กขาดคนเตือน หรือแนะนำวิธีออกเสียงพูดที่ชัดเจน จึงทำให้ติดเป็นนิสัย

การพูดชัดเปรียบเหมือนกับคนที่มร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ มีผลนามัยดีถูกสัดส่วน ซึ่งคนจะเป็นอย่างนี้ได้ จะต้องมีการออกกำลังกายเป็นประจำ ดังนั้นการที่จะพูดให้ชัดเจนจะต้องอาศัยการฝึกแก้ไขริมฝีปากและลิ้น ซึ่งเป็นตัวสำคัญที่ทำให้พูดได้ชัดหรือไม่ชัดยิ่งขึ้น

การบริหารริมฝีปากใช้วิธีนำเสียงสระมาบริหาร เสียงสระนั้นจะทำรูปปากได้ ๒ แบบ
คือ

๑. รูปปากเหยียด ได้แก่สระ ะ อา ไ-ะ แ-ะ เอ-อะ เ-อ เ-ยะ เ-ย

၂-၁

๒. รูปปากกลม ได้แก่สระ โ-ะ โ -ะ ะ อ-ะ -ว

การบริหารริมฟปาก มิวสผกบริหารดงน

๑. นึ่งหนัสน้ำเข้าหาคะรึก โดยครูผู้ฝึก นึ่งอยู่ตรงกลางระหว่างเด็ก เพื่อที่จะให้เด็กเห็นภาพในกระจกชัดเจน

๒. เขี่ยดริมส์ปากทั้งบนและล่างให้ตึง (ในลักษณะข้มโดยไม่เห็นฟัน)

๓. ทำปากห่อให้เป็นรูปกลม (ริมฝีปากบนและล่างปิดสนิท)

๔. ทำสลับโดยการเหยียดริมฝีปาก และรูปปากกลมซ้ำ ๆ ตามคำสั่งโดยไม่มีเสียง

๕. ทำสลับโดยการเหยียดริมฝีปาก และรูปปากกลม เร็ว ๆ

๖. ทำสลับซ้ำๆ โดยการออกเสียงสระ อะขณะเหี่ยยดริมฝีปาก และออกเสียงสระ

๑. ขณະทำรูปปากกลม

๗. ทำสลับเร็ว ๆ ด้วยเสียงสระ ะ กับเสียงสระ อุ-ประมาณ ๕ ครั้ง

๘. ทำสลับเร็ว ๆ ด้วยเสียงสระ ิ และเปลี่ยนสระรูปปากกลมไปเรื่อย ๆ เช่น ี-ุ, ึ-ู, -โอ-ะ, -โ, ทำต่อไปจนครบทุกสระที่มีรูปปากกลม

๙. ทำสลับเร็ว ๆ ด้วยเสียงสระรูปปากเหลี่ยม กับสระรูปปากกลม เช่น ิ-ู, ึ-ุ, -โอ-ะ, -ะ-โ เป็น

หมายเหตุ ๑. ต้องจำเสียงสระต่าง ๆ ได้อย่างขึ้นใจ จึงจะเปลี่ยนเสียงสระได้ไว ๆ และทำให้คล่องปากขึ้น

๒. เวลาฝึกเสียงเป็นคำ ให้หาคำที่มีรูปปากต่างกันมาฝึกเป็นคู่ เช่น ทุกวัน, รูปเทียน โรงเรียน เขียนคว, นวช ดิปู กูเรือ เป็นต้น

หลักการบริหารริมฝีปาก และลิ้น

๑. นั่งตามสบายหน้ากระจก
๒. ฝึกบริหารริมฝีปาก และลิ้นในลักษณะต่าง ๆ
๓. ระยะเวลาในการฝึก ทำพอสมควรอย่างใช้เวลานานเกินไป
๔. ไม่ควรรีบทำเพราะจะเหนื่อย
๕. ควรบริหารทุกวันเพื่อให้เกิดความเคยชิน (หรืออย่างน้อยต้องบริหารทุกครั้ง ที่ฝึก)

การบริหารลิ้น มีวิธีฝึกบริหารดังนี้

๑. กลืนอากาศ โดยให้ปากปิด
๒. เคี้ยวข้าว ๆ โดยให้ปากปิด
๓. แลบลิ้นออกมาให้ยาวที่สุด แล้วหดลิ้นกลับเข้าไปในปากให้ลึกที่สุดพร้อมกับ

อ้าปาก

๔. แลบลิ้นและหดลิ้นสลับกันตามคำสั่งของผู้ฝึก
๕. เกร็งลิ้นให้ปลายลิ้นแหลม แล้วยกลอยได้หนึ่ง ๆ ไม่ให้ลิ้นแตะส่วนใดในปาก

๖. เกร็งลิ้นให้ปลายลิ้นแหลม แล้วกลอยไถ่หนึ่ง ๆ ไม่ให้ลิ้นแตะส่วนใดในปาก แล้วแกว่งลิ้นไปมา โดยไม่ให้ลิ้นโดนส่วนใดในปาก

๗. ใช้ปลายลิ้นแลบออกมาให้ยาวที่สุด เสียได้ริมฝีปากล่าง

๘. ใช้ปลายลิ้นแลบออกมาให้ยาวที่สุด เสียได้ริมฝีปากล่างจากมุมปากซ้าย ไปมุมปากขวา

๙. ใช้ปลายลิ้นแลบออกมาให้ยาวที่สุด เสียบนริมฝีปากบน

๑๐. ใช้ปลายลิ้นแลบออกมาให้ยาวที่สุด เสียบนริมฝีปากบนจากมุมปากซ้ายไปมุมปากขวา

๑๑. ใช้ปลายลิ้นเลี้ยวรอบปากเป็น รูปวงกลม โดยทำจากซ้ายไปทางขวา และสลับจากขวาไปทางซ้าย

๑๒. ใช้ปลายลิ้น เลี้ยวพันแบบทำความสะอาดฟันรอบปาก

๑๓. ใช้ปลายลิ้นแบบดูด กดหลังฟันอย่างรวดเร็วแล้วเอาออก

๑๓. เกร็งลิ้นใช้ปลายลิ้น เสียริมฝีปาก (เอาลิ้นไว้ระหว่างริมฝีปาก) สั่นลิ้นไปมา

๑๔. ส่ายลิ้น ทำปากกลมพร้อมกับออกเสียง อุ ทำอย่างรวดเร็ว

๑๖. ทำปากกลม ใช้ปลายลิ้นตรง แลบบอยู่ระหว่างริมฝีปาก และฟันลมออกมา แลบลิ้นเข้าทำเร็ว ๆ

๑๗. กักลมฟันอย่างแรง ทำให้ลิ้นโก่งเคลื่อนไหว (คล้ายซาก)

๑๘. ยกโคนลิ้น แตะเพดานอ่อน ทำให้เกิดเสียง (ปากบีบ)

๑๙. ยกกลางลิ้นขึ้นให้แตะเพดานแข็ง ทำเสียงดังคลิก โดยปากบีบเล็กน้อย

๒๐. ยกปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือก ทำเสียงคลิก ปากบีบ

๒๑. แลบลิ้นแผ่แล้วม้วนปลายลิ้นเข้าไปหลังฟันทำซ้ำ ๆ

๒๒. ทำปากกลม เหมือนออกเสียงอุ แล้วแลบลิ้น โดยพับ ๒ ข้าง ลิ้นให้ลิ้นตรง กลางเป็นร่อง

๒๓. ทำปากกลม เหมือนออกเสียงอุ แล้วแลบลิ้นออกมา ทำอาการไออย่างแรงจะ เห็นลิ้นเป็นร่อง

การเล่นเพื่อฝึกกล้ามเนื้อในการหายใจ, ริมฝีปากและลิ้น ความมุ่งหมาย

๑. เด็กสามารถใช้ปากเป่าหรือพ่นลมขณะหายใจออก
๒. เด็กสามารถห่อ, เขี่ยด และเม้มริมฝีปากได้
๓. เด็กสามารถสูดลมหายใจได้ลึก และกลืนลมหายใจเป็น
๔. เด็กสามารถใช้ลิ้นทุกส่วนได้ถูกต้อง

๑. เล่นเป่าลูกโป่ง

อุปกรณ์ ลูกโป่งที่ยังไม่ได้เป่า

กิจกรรม ๑. ครูแจกลูกโป่งให้นักเรียนคนละ ๑ ใบ ให้นักเรียนเป่าแข่งขันกัน
ในเวลา ๑๐ วินาทีว่าใครจะได้ลูกโป่งโตกว่ากัน

๒. เมื่อหมดเวลาที่กำหนด ให้นักเรียนเอามือบีบปากลูกโป่งให้สนิท
แล้วโยนลูกโป่งขึ้นไปลูกโป่งของใครจะตกดินช้ากว่ากัน เป็นผู้ชนะ

๒. เล่นสมมุติเป็นลูกโป่ง

อุปกรณ์ ลูกโป่งที่ยังไม่ได้เป่า กลอง ไม้ตีกลอง

กิจกรรม ๑. ครูเป่าลูกโป่งให้ค่อย ๆ พองออกทีละน้อย จนพองเต็มที่ ใช้อย่างรัด
ไว้หลวม ๆ แล้ว โยนลูกโป่งขึ้นไปในอากาศลูกโป่งจะลอยไปชั่วขณะหนึ่ง จะค่อย ๆ แพน
และตกลงมาที่พื้นให้นักเรียนสังเกตลักษณะของลูกโป่งขณะเป่า ลักษณะการลอย และการตก
ของลูกโป่ง

๒. ครูอธิบายวิธีเล่นให้เด็กฟังว่า จะเล่นได้น้อย ๓ คน คือคน
หนึ่งเป็นคนเป่าลูกโป่ง คนที่ ๒ เป็นลูกโป่ง คนที่ ๓ เป็นคนร่วกลอง เมื่อคนที่ ๑ เริ่ม
เป่าลูกโป่ง และทำตามก็ค่อย ๆ ทำตัวพอง และแพนตามลูกโป่ง คนที่ ๓ ก็ร่วกลองตาม
ลักษณะลูกโป่งคือร่วค่อย ๆ แล้วดังขึ้น ขึ้นตอนที่ ๒ คนร่วกลอง เมื่อลูกโป่งโตเต็มที่ แล้วร่ว
ค่อยลงเรื่อย ๆ เมื่อลูกโป่งแฟบลง ๆ

๓. ให้นักเรียนจัดแบ่งกลุ่มและเล่นแข่งกันว่า กลุ่มใครจะทำได้ดีกว่ากัน

เล่นเป่าเรือ

อุปกรณ์ เรือที่พับด้วยกระดาษ

กิจกรรม ๑. แจกเรือที่พับด้วยกระดาษขนาดเท่ากันให้เด็กคนละ ๑ ลำ

๒. อธิบายวิธีเล่นว่า เรือทุกลำจะต้องแล่นออกจากจุดเริ่มต้นพร้อมกัน

โดยนักเรียนเป็นผู้เป่าให้เรือของตนแล่นไปถึงจุดหมาย

๓. ให้นักเรียนทุกคนพยายามเป่าเรือของตนให้ไปถึงจุดหมาย ใครถึง

ก่อนเป็นคนเก่ง

เล่นเป่าดินสอ

อุปกรณ์ ดินสอที่มีไม้เป็นเหลี่ยม

กิจกรรม ๑. แจกดินสอให้นักเรียนคนละแท่ง ๑

๒. อธิบายวิธีเล่นว่า ให้เป่าลมได้ ๑ ลมหายใจ โดยออกจากจุดเริ่มต้น

พร้อม ๆ กัน

๓. ครูให้สัญญาณเริ่มเป่า ดินสอของใครกลิ้งไปได้ไกลที่สุดเป็นผู้

ชนะ

เล่นเป่ายาง

อุปกรณ์ ยางรัดของ

กิจกรรม ครูทำให้นักเรียนดู โดยเอายาง ๑ เส้นวางบนโต๊ะ ให้เด็กสังเกตการ

เป่ายางของครู โดยครูจะเป่าในลักษณะรูปปากกลม และในลักษณะเม้มริมฝีปาก แล้วพ่นลมออกมาแรง ๆ เป็นเสียงเพอะ ๆ

เล่นเป่าเปลวเทียน

อุปกรณ์ เทียนไข ไม้ขีดไฟ

กิจกรรม ๑. ครูจุดเทียนไขและตั้งไว้บนโต๊ะ

๒. ครูเป่าที่เปลวเทียน ให้นักเรียนสังเกตลักษณะเปลวเทียนที่เอนออกจากตัวขณะที่โดนลมและเปลวเทียนจะตั้งตรงเมื่อหยุดเป่า ให้นักเรียนทำ

๓. ครูเป่าที่เปลวเทียนแบบข้อ ๒ แต่ให้เปลวเทียนเอนนานกว่า ข้อ ๒
ให้นักเรียนสังเกตและทำ

๔. ครูเม้มฝีปาก แล้วพ่นลมเพื่อดับเทียน ให้เด็กทำตาม

เล่นปิดตาบ๊องกล้วย

อุปกรณ์ ผ้าปิดตา กล้วย

กิจกรรม ครูอธิบายวิธีเล่น โดยการให้นักเรียน ๒ คนออกมายืน ครูเอาผ้าปิดตา
ทั้ง ๒ คน เพื่อไม่ให้มองเห็น แล้วนำไปยืนคนละฝั่ง ให้คนหนึ่งถือกล้วย ๑ ผล อีกคนหนึ่ง
จะเล่นลั่นให้เกิดเสียงดัง คล้ายขาก,คลิก ตลอดเวลา เพื่อเรียกให้คนถือกล้วยเดินมาหา และเอา
กล้วยบ๊องใส่ปาก (การเล่นนี้อาจจะเล่นหลายคู่ก็ได้)

เล่นเกร็งเส้น

อุปกรณ์ ลั่น

กิจกรรม ให้นักเรียนทำปลายลั่นแหลม และเกร็งลั่นให้แข็ง โดยไม่โดนอะไร
ในปาก ใครเกร็งลั่นได้นานที่สุด ได้รับรางวัลขนม ๑ อย่างจากครู

อาจารย์ ประจิตต์ อภินัยนุรักษ์ เรียบเรียง

แบบทดสอบเพื่อประเมินผลการอบรม

๑. เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง
 - ☐ เข้ารับการอบรมประมาณ ๑๐๐% ของเวลาทั้งหมด
 - ☐ เข้ารับการอบรมประมาณ ๖๐%-๘๐% ของเวลาทั้งหมด
 - ☐ เข้ารับการอบรมประมาณ ๔๐%-๖๐% ของเวลาทั้งหมด
 - ☐ เข้ารับการอบรมต่ำกว่า ๔๐% ของเวลาทั้งหมด
๒. ท่านประจำอยู่ในหน่วยงานใด
 - ☐ โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ กรมสามัญศึกษา
 - ☐ หน่วยงานนิเทศก์ กรมสามัญศึกษา
 - ☐ กองกำกับการตำรวจตระเวนชายแดน และกองกำกับการสนับสนุนทางอากาศตำรวจตระเวนชายแดน
 - ☐ กองการประถมศึกษา กรมสามัญศึกษา
 - ☐ กรมวิชาการ
 - ☐ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร
 - ☐ ร.ร. ประถมสาธิต และมีธยมสาธิตของมหาวิทยาลัย
 - ☐ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน
๓. งานที่ท่านทำเป็นงานด้านใดบ้าง
 - ☐ สอน ☐ บริหาร
 - ☐ บริการ ☐ อื่น ๆ
๔. ท่านเข้ารับการอบรมเพราะเหตุใด
 - ☐ หน่วยงานส่งท่านมาโดยท่านไม่เต็มใจ
 - ☐ ท่านขอเข้ารับการอบรมโดยหน่วยงานไม่ขัดข้อง
 - ☐ อื่น ๆ
๕. ท่านคิดว่าบรรยากาศในการอบรมส่วนใหญ่เป็นอย่างไร (ตอบได้มากกว่า ๑ ☐)
 - ☐ ดีมาก
 - ☐ ดีปานกลาง
 - ☐ สนุกสนาน

๒๔๑

- ☐ เป็นกันเอง
- ☐ ห่วงเหิน
- ☐ เคร่งเครียด
- ☐ อึดอัด น่าเบื่อ
- ☐ อื่น ๆ

๖. ผลที่ได้รับจากการอบรม (ตอบได้มากกว่า ๑)

- ☐ ได้รับความรู้ดีมาก
- ☐ ได้รับความรู้ดี
- ☐ ได้รับความรู้พอสมควร
- ☐ คิดว่าคงสามารถนำความรู้ไปใช้ได้
- ☐ คิดว่าคงสามารถนำความรู้ไปใช้ได้พอสมควร
- ☐ ไม่ได้รับความรู้เท่าที่ควร
- ☐ คิดว่าคงไม่สามารถนำความรู้ไปใช้ได้
- ☐ อื่น ๆ

๗. ท่านคิดว่าผลจากการอบรมจะเป็นประโยชน์หรือมีคุณค่าต่อการทำงาน (ในหน้าที่) ของท่าน
อย่างไรบ้าง

- ☐ ช่วยแก้ไขปัญหาด้านการพูดของเด็กและบุคคลทั่วไป
- ☐ ช่วยประกอบในการสอนวิชาภาษาไทย (ด้านการพูด)
- ☐ ช่วยประกอบในการสอนวิชาอื่นๆ (เช่น สังคมศึกษา
- ☐ วิทยาศาสตร์)
- ☐ ช่วยในการแก้ไขปัญหาด้านการพูดของเด็กเป็นราย ๆ
- ☐ เป็นแนวทางในการสร้างคู่มือครูสำหรับช่วยในการฝึกพูด

๘. ถ้าจะมีการจัดอบรมอีก เพื่อประโยชน์แก่ผู้เข้ารับการอบรมรุ่นต่อไป ท่านคิดว่าคณะผู้จัด
การอบรมควรดำเนินการอย่างไรบ้าง เพื่อปรับปรุงการอบรมให้ได้ผลดี

๙. ความคิดเห็นเพิ่มเติม

**ตัวอย่าง
แบบฝึกหัดภาษาไทย
สำหรับเด็กชาวเขา**

ตัวอย่างแบบฝึกพูดเสียงต่าง ๆ

ตัวอย่างวิธีการและแบบฝึกหัดการฝึกเสียงพยัญชนะต้น

๑. บริหารลิ้น เพื่อให้ลิ้นมีกำลัง โดยการนั่งทำหน้ากระจก
๒. ฝึกความคล่องของลิ้นโดยให้ออกเสียง ลา ลา ลา เร็ว ๆ
๓. ครูแสดงตำแหน่งของลิ้น ขณะออกเสียง ร ให้ฟัง
๔. ฝึกออกเสียง “เรอะ” สั้น-ยาว ตามครู (ถ้าเด็กทำไม่ได้ให้ฝึกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ)
๕. ฝึกออกเสียง “เรอะ” ยาว ๆ แบบเสียงรถ (เพื่อลดการหายใจ)
๖. ฝึกเสียง รา เร ไร โร เรอ รอ
๗. ฝึกซ้ำเสียง ราร่า เรเร ไรไร โรโร เราเรา รอรอ
๘. ฝึกสลับเสียง เรเร ราร่า ไรไร เรไร รอเรา ไรไร
๙. ฝึกคำเดี่ยว เรือ โรง เร็ว เรียก รูป
๑๐. ฝึกคำคู่ โรงเรียน รุ่งรัง ร้องเรียก รูปร่าง รถเร็ว รูปภาพ ลงเรือ ร้องเพลง
๑๑. ฝึกวลี รวดเร็วจริง ๆ รูปร่างร้ายเหลือ รถราเต็มถนน
๑๒. ฝึกประโยค
 ๑. รูปเร่งดูร่างร้ายรุ่งรัง
 ๒. นายรีบรื้อโรงเรียนรวดเร็วจริง
 ๓. เขาแข่งรถที่สนามในโรงเรียน
๑๓. ฝึกร้องเพลง

เรื่อยเรื่อยมาเรียงเรียง	นกบินเฉียงไปทั้งหมด
ตัวเดียวมาไว้คู่	เหมือนฟอยุ่เพียงเอกา
- ๗ ล ๗
๑๔. เล่นละครโดยใช้บทสนทนาสั้น ๆ

วิภา - นารีเธอจะไปไหนจ๊ะ

นารี - ฉันจะไปโรงเรียนจ๊ะ ไปดูเขาซ่อมแข่งรถ

วิภา - ที่โรงเรียนมีงานอะไรหรือ ฉันไม่สบายเสียหลายวันเลยไม่รู้

นารี - เขามีกีฬาระหว่างโรงเรียนมีแข่งขันหลายอย่าง และมีแข่งรถด้วย

วิภา - ฉันไปดูกับเธอด้วยคนนะจ๊ะ

นารี - จ๊ะ เราไปกันเถอะ

๑๕.ให้อ่านหนังสือนิทาน

๑๖. สนทนาด้วยเรื่องทั่ว ๆ ไปเพื่อสังเกตว่านักเรียนได้นำเสียง ร ไปใช้ในชีวิตประจำวันหรือไม่

ตัวอย่างวิธีการและแบบฝึกหัด เสียงพยัญชนะต้น ร *

๑. บริหารลิ้นเพื่อให้ลิ้นมีกำลัง โดยการนั่งทำหน้ากระจก
๒. ให้ดูภาพแสดงตำแหน่งที่เกิดของเสียงหรือครุฑตำแหน่งที่เกิดจริงของเสียงเพื่อทราบตำแหน่งของลิ้นในขณะที่ออกเสียง ล
๓. ฝึกออกเสียง ลา ลา ลา (ใส่ทำนองเพลงง่าย ๆ ก็ได้)
๔. ให้ทำข้อ ๓ เร็ว ๆ (ถ้าเด็กเกร็ง หรือตั้งใจมากเกินไป ต้องหยุดทำและสนทนาให้เด็กสบายใจก่อนแล้วจึงทำต่ออย่างช้า ๆ)
๕. ฝึกเสียง ลา ลี ลู โล โล เลา
๖. ฝึกซ้ำเสียง ลา ลา ลี ลี ลู ลู โล โล โล โล เลา เลา
๗. ฝึกสลับเสียง ลาลี ลีลู ลูโล โลเลา ลอลี ลอลา
๘. คำเดี่ยว ล่า ล้อ ลิง ลม โล เลี้ยว ลด
๙. คำคู่ ลิงลม ลูกล้อ ล้อเลียน เลี้ยวลด ลูกโลก ฯลฯ
ลีมสมุด นังลง โลกา ลอดช่อง พัดลม
๑๐. วลี ลูกนั่งดีดี ขวดไมโล ลูกโลกสวย ลมพายุพัด ลูกกลมใหญ่โต
๑๑. ประโยค ๑. เขาตีลูกล้อเลี้ยวลดไปมา
๒. ลูกโลกหลุดจากมือกลิ้งไปถูกพัดลม
๓. อย่าล้อเลียนลูกหลานให้อาย
๑๒. ท่องโคลง ลางลิงลิงลดไม้ ลางลิง
แลลูกลิงลงชิง ลูกไม้
ลิงลมโล่ลมตึง ลิงโลด หนึ่หนา
แลลูกลิงลางไหล่ ลอดเลี้ยวลางลิง

*เสียง ล ไม่เป็นปัญหาสำหรับเด็กๆ เขาแต่เนื่องจากเป็นเสียงคู่กับพยัญชนะต้น ร และอาจมีปัญหาคือเด็กฟังราบ จึงได้นำมาแสดงให้ดูด้วย

- ๑๓.ให้อ่านหนังสือนิทาน หรือข้อความสั้น ๆ บันทึกเสียงลงในเครื่องบันทึกเสียงเพื่อให้เด็ก
เปิดฟังเสียงตนเอง ว่า ออกเสียง ละ ถูกต้องหรือไม่ และผิดอย่างไร
๑๔. สนทนาเพื่อสังเกตว่าน่าเสียงจะไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ถูกต้องหรือไม่

ตัวอย่างวิธีการและแบบฝึกหัดการฝึกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ ขว, กว

๑. บริหารโคนลิ้น โดยการทำเสียงคล้าย ขากแรง ๆ
๒. บริหารรูปร่างปาก ในการทำริมฝีปากเหยียด และกลมสลับกัน ทำเสียงร่วมด้วย เช่น
วี-ว, วี-วู
๓. ฝึกเสียง ขะหะ ขะหะ ขะหะ
๔. ฝึกเสียง ขะหะ โดยการออกเสียงซ้ำ และเพิ่มความเร็วเรื่อย ๆ
๕. เปลี่ยนสระ และออกเร็ว เร็ว ๆ
 ขะ-หาว, ขะ-หาว.....ขาว
 ขะ-เหว, ขะ-เหว.....เขว
 ขะ-หวิ, ขะ-หวิ.....ขวิ
๖. ฝึกเสียง ขว ขว ขว ขว ขว ขว
๗. ฝึกน้ำเสียง ขวขว เขวเขว ขวขว ขวขว เขวเขว
๘. ฝึกสลับเสียง ขวเขว เขวขว เขวขว ขวเขว
๙. ฝึกคำเดียว ขว คว่า ขว ขวาน ความ
๑๐. ฝึกคำคู่ คว่าขว ขวขวาน เคว้งคว้าง แวนแคว้น คว่าขาม
๑๑. ฝึกวลี กวัดแกว่งขวาน ผู้คนขวักไขว่ ลอยเคว้งคว้าง แขนขวามาต ใครคว่าไขว่
คิดไขว่เขวขวนขวายทำ
๑๒. ฝึกประโยค ๑ ผู้คนเดินขวักไขว่อยู่บนถนน
 ๒ เมฆลาขว้างขวานไปถูกรามสุร
 ๓ เขายืนเคว้งคว้างอยู่กลางทุ่งนา

๑๓.ให้อ่านนิทาน หรือข้อความสั้น ๆ และถามเนื้อหาในข้อความนั้น ๆ โดยคาดว่าคำตอบของเด็กจะต้องมีค่าที่เราต้องการฝึกอยู่ด้วย เช่น

ด.ช. ขวัญถือขวานมุ่งไปตัดต้นไม้ในป่า ระหว่างทางพบควายยืนขวางหน้าอยู่

ด.ช. ขวัญขว้างขวานไปถูกควาย ควายโกรธไล่ขวิด ด.ช. ขวัญล้มคว่ำลง ขวานกระเด็นหลุดจากมือ ด.ช. ขวัญตกใจร้องเรียกให้คนช่วย เจ้าของควายได้ยินเสียงก็รีบวิ่งออกมาดู เห็นเหตุการณ์เข้าจึงรีบดึงควายออกไปผูกไว้กับต้นไม้ใกล้ ๆ ด.ช. ขวัญขอบคุณเจ้าของควาย หยิบขวานมาถือไว้ แล้วออกเดินทางต่อไป

- คำถาม ๑. ด.ช. ขวัญถืออะไร (ขวาน)
 ๒. ด.ช. ขวัญพบอะไร (ควาย)
 ๓. ด.ช. ขวัญทำอะไรควาย (ขว้างขวานไปถูกควาย)
 ๔. ควายทำอะไร ด.ช. ขวัญ (ไล่ขวิด)
 ๕. ด.ช. ขวัญเป็นอย่างใดเมื่อถูกควายขวิด (ล้มคว่ำลง)

ตัวอย่างแบบฝึกหัดการฝึกเสียงตัวสะกด ม *

- ๑ ฝึกคำเดี่ยว ลม ถาม เยี่ยม แก้ม ขำ
 ๒ ฝึกคำคู่ ยัมแย้ม พ้อนรำ ยุ่มยาม ติดตาม สอภาม
 ๓ ฝึกวลี ข้ามถนนดี ๆ เตรียมตัวทำการบ้าน จัมน้ำปลาหวาน
 ๔ ฝึกประโยค ๑ ใครทำดีย่อมได้รับผลดี
 ๒ ไก่งามเพราะขนคนงามเพราะแต่ง
 ๓ ฉันจะไม่ลืมน้ำใจเธอเลย

๕ ฝึกให้อ่านนิทานหรือข้อความสั้น ๆ ซึ่งมีคำที่มีเสียงตัวสะกด ม แทรกอยู่ในข้อความแล้วถามเนื้อหาในนิทานหรือข้อความนั้น ๆ ในลักษณะที่คาดว่าคำตอบของเด็กจะต้องมีคำที่มีเสียงตัวสะกด ม ซึ่งเราต้องการฝึกอยู่ด้วย เช่น

*วิธีการฝึกในบทที่ ๕

บนภูเขาลมพัดเย็นดี มองไปทางไหนก็ดูงามตา ต้นไม้ใบไม้เขียวชะอุ่มดอกไม้ป่า
บางชนิดส่งกลิ่นหอมเย็นชื่นใจ ใครก็ตามที่ได้มาสัมผัสกับธรรมชาติที่งดงามนี้ย่อมจะต้องชื่นชม
ไปด้วย

- คำถาม ๑ บนภูเขาเป็นอย่างไร (ลมพัดเย็นดี มองไปทางไหนก็ดูงามตา)
๒ ต้นไม้ใบไม้บนภูเขามีลักษณะเป็นอย่างไร (เขียวชะอุ่ม)
๓ ข้อความนี้กล่าวถึงดอกไม้ป่าว่าอย่างไร (ส่งกลิ่นหอมเย็นชื่นใจ)

ฯลฯ

ตัวอย่างแบบฝึกหัดการฝึกเสียงตัวสะกด ง,น*

- ๑ ฝึกคำเดี่ยว กาง, ของ, จริง, น่อง, แบ่ง, กิน, เดิน, ยืน, นอน, จาน
๒ ฝึกคำคู่ บ้องกั้น, บ้านเรือน, ข้างล่าง, ขอบคุณ, ชุ่นเคื่อง
๓ ฝึกประโยค ๑ บ้านเรือนรกรุงรัง
 ๒ อย่าลอบทำร้ายคนลับหลัง
 ๓ ทหารคือรวของชาติ

๔ ฝึกให้อ่านนิทานหรือข้อความสั้น ๆ ซึ่งมีคำที่มีเสียงตัวสะกด ง,น แทรกอยู่ในข้อความแล้ว
ถามเนื้อหาในนิทานหรือข้อความนั้น ๆ ในลักษณะที่คาดว่า คำตอบของเด็กจะต้องมีคำที่มีเสียง
ตัวสะกด ง หรือ น ซึ่งเราต้องการฝึกอยู่ด้วย เช่น

ฉันเป็นคนไทยคนหนึ่ง อาศัยอยู่บนเขาสูง คนทั่วไปจึงเรียกฉันว่าชาวเขาหรือชาว
ไทยภูเขาฉันชอบยืนมองไปยังเบื้องล่าง ที่นั่นฉันมองเห็นบ้านเรือนหลังเล็กนิดเดียว และผู้คน
ก็มองดูเหมือนตุ๊กตา ฉันรักผืนแผ่นดินไทยและจะทำทุกอย่างเพื่อเมืองไทยที่ฉันรัก

- คำถาม ๑ “ฉัน” ในข้อความนี้เป็นใคร (คนไทยคนหนึ่ง)
๒ “ฉัน” อาศัยอยู่ที่ไหน (บนเขาสูง)
๓ คนทั่วไปเรียก “ฉัน” ว่าอย่างไร (ชาวเขาหรือชาวไทยภูเขา)

ฯลฯ

* คู่มือการฝึกในบทที่ ๕

ตัวอย่างแบบฝึกหัดการฝึกเสียงตัวสะกด ก,ค,บ*

๑. ฝึกคำเดี่ยว นก, ปาก, แจก, กัด, วาด, มด, กบ, นับ, หยิบ
๒. ฝึกคำคู่ ปกปิด, ปวกเปียก, รูปภาพ, มีดพับ, ติดขัด, ฉีดกัด,
๓. ฝึกประโยค ๑. อย่าปกปิดความผิดของผู้อื่น
 ๒. มีดพับด้ามไม้
 ๓. มันทั้งฉีกทั้งกัดจนผ้าผืนนั้นขาดหมด
 ๔. เขาเป็นคนอ่อนปวกเปียก
 ๕. รูปภาพนี้เก่ามากแล้ว
๔. ฝึกให้อ่านนิทานหรือข้อความสั้น ๆ ซึ่งมีคำที่มีตัวสะกด ก,ค,บ, แทรกอยู่ในข้อความ แล้วถามเนื้อหาในนิทานหรือข้อความนั้น ๆ ในลักษณะที่คาดว่า คำตอบของเด็กจะมีคำที่มีตัวสะกด ก,ค หรือ บ ซึ่งเราต้องการฝึกอยู่ด้วย เช่น

ครูรักและปรารถนาดีต่อศิษย์เหมือนพ่อแม่รักและปรารถนาดีต่อลูก ด้วยเหตุนี้จึงมีคำว่า “ลูกศิษย์” เกิดขึ้น ครูทุกคนอยากเห็นศิษย์เป็นเด็กดีมีอนาคตที่ก้าวหน้า ศิษย์ทุกคนจึงควรจะได้รับความรู้และอบรมสั่งสอนเด็กจากท่านด้วยความเคารพและเชื่อฟัง ไม่ทำให้ท่านผิดหวังหรือเสียใจ ถ้าทำได้ดังนี้ความเจริญก็จะเกิดขึ้น และจะคงอยู่กับตัวผู้เป็นศิษย์ตลอดไป

- คำถาม ๑. ทำไมจึงเปรียบครูเหมือนพ่อแม่ (มีความรักและปรารถนาดีต่อศิษย์)
๒. ครูทุกคนอยากเห็นศิษย์เป็นอย่างไร (เป็นเด็กดีมีอนาคตก้าวหน้า)
๓. ศิษย์ทุกคนควรปฏิบัติอย่างไรต่อครู (รับความรู้และการอบรมสั่งสอนจากท่านด้วยความเคารพและเชื่อฟัง)

ฯลฯ

*คู่มือการฝึกในบทที่ ๕

ตัวอย่างแบบฝึกหัดการฝึกเสียงตัวสะกด ง,น,ม,ก,ค,บ,

เมื่อให้เด็กฝึกเสียงตัวสะกดทีละ ๑ ตัว และเพิ่มเป็น ๒,๓.....ตามลำดับจนเด็กสามารถออกเสียงได้คล่องแคล่วแล้ว ก็อาจใช้วิธีฝึกรวบยอดจำนวนเสียงที่เด็กมีปัญหา เพื่อให้เด็กได้ลองออกเสียงดูอีกครั้ง โดยให้อ่านนิทานหรือข้อความสั้น ๆ ซึ่งแทรกคำที่มีเสียงตัวสะกดทุกตัวที่เป็นปัญหาสำหรับเด็กโดยในที่นี้จะสมมติว่า ตัวสะกด ง,น,ม,ก,ค, บ เป็นตัวสะกดที่เด็กเขาในการวิจัยครั้งนี้มีปัญหาเป็นตัวอย่างการฝึกลักษณะดังกล่าวข้างต้น แล้วถามเนื้อหาในนิทานหรือข้อความนั้น ๆ ในลักษณะที่คาดว่า คำตอบของเด็กจะต้องมีคำที่มีเสียงซึ่งเราต้องการฝึกอยู่ด้วย เช่น

เรารักโรงเรียนที่เราอยู่ เราเคารพธงชาติทุกเช้าก่อนเดินแถวเข้าห้องเรียน เมื่อเข้านั่งประจำที่ในห้องเรียนเรียบร้อยแล้ว เราก็ร่วมกันสวดมนต์ระลึกถึงคุณพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ แล้วน้อมใจระลึกถึงพระมหากษัตริย์ คุณพ่อแม่ และผู้มีพระคุณทุกท่าน เพื่อทำใจให้สะอาดผ่องใส ก่อนที่จะเริ่มเรียนหนังสือในวันใหม่นี้

คำถาม ๑ “เรา” มีความรู้สึกอย่างไรต่อโรงเรียนที่เราอยู่ (รัก)

๒ “เรา” ทำอะไรทุกเช้าก่อนเดินแถวเข้าห้องเรียน (เคารพธงชาติ)

๓ เมื่อเข้านั่งประจำที่ในห้องเรียนเรียบร้อยแล้ว “เรา” ทำอะไร (ร่วมกันสวดมนต์ระลึกถึงคุณพระมหากษัตริย์ คุณพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน)

ฯลฯ

ตัวอย่างแบบฝึกหัดการฝึกเสียง สระ อา*

กา, ขา, คำ, ป่า, น้ำ

๒ ฝึกคำคู่ หน้าตา หน้าคา งาข้าง รกร้าง ว้างเปล่า

๓ ฝึกประโยค ๑ ข้าวในนาของตากำลังออกรวงเหลืองอร่าม

๒ ที่นาผืนนี้รกร้างว่างเปล่า

๓ น้ำกับป่าชวนกันไปตลาด

๔ ฝึกให้อ่านนิทานหรือข้อความสั้น ๆ ซึ่งมีเสียงสระ อา แทรกอยู่ในข้อความ แล้วถามเนื้อหา
 ในนิทานหรือข้อความสั้น ๆ ในลักษณะที่คาดว่าคำตอบของเด็ก จะต้องมีส่วนที่มีเสียงสระ อา
 ซึ่งเราต้องการฝึกอยู่ด้วย เช่น

ตาไปนาพร้อมกับน้ำ อา ป่า และลุง คนทั้งห้าช่วยกันทำงานจนถึงเวลากลางวัน
 จึงได้หยุดพักรับประทานอาหาร แต่ละคนต่างมีข้าวหอมมาคนละ ๑ ห่อ เขานำออกมารับประทาน
 ร่วมกันอย่างเอร็ดอร่อย เมื่ออิ่มหน้าสำราญแล้วต่างก็พักเหนื่อยกันอยู่ไ้ร่มไม้ ซึ่งมีลมเย็นพัด
 ผ่านอยู่ตลอดเวลา เมื่อหายเหนื่อยแล้วต่างก็ช่วยกันทำงานต่อ จนถึงเวลาเย็นจึงได้ชวนกัน
 กลับบ้าน

คำถาม ๑ ใครไปนา (ตา น้ำ อา ป่า และลุง)

๒ ผู้ที่ช่วยกันทำงานมีกี่คน (ห้าคน)

๓. เมื่อถึงเวลากลางวันคนทั้งห้าทำอะไร (หยุดพักรับประทานอาหารข้าวหอม,)

ฯลฯ

ตัวอย่างแบบฝึกหัดการฝึกเสียงวรรณยุกต์โท*

- ๑ ผีคำเดียว จำ ข้าง ล่อง แห้ง วัง
- ๒ ผีคำคู่ ก่อสร้าง ว่างเปล่า หนานิ่ง นกชุก แลกเปลี่ยน
- ๓ ผีประโยค ๑ อย่าเข้าไปในห้องนะ
 ๒ จงหลีกเลี่ยงสิ่งที่ชั่วร้าย
 ๓ คนทุกคนควรทำหน้าที่ของตนอย่างซื่อสัตย์เสมอ
- ๔ ฝึกให้อ่านนิทานหรือข้อความสั้นๆ ซึ่งมีคำที่มีเสียงวรรณยุกต์โทแทรกอยู่ในข้อความแล้วถามเนื้อหาในนิทานหรือข้อความนั้น ในลักษณะที่คาดว่า คำตอบของเด็ก จะต้องมีการมีคำที่มีเสียงวรรณยุกต์โท ซึ่งเราต้องการฝึกอยู่ด้วย เช่น
 ทุก ๆ เข้าเมื่อเราตื่นขึ้น เราจะเห็นดวงอาทิตย์ทำหน้าที่อย่างซื่อสัตย์เสมอ ถ้าวันใดดวงอาทิตย์หยุดทำหน้าที่ ลองคิดดูซิว่าอะไรจะเกิดขึ้น ทุกหนทุกแห่งในโลกนี้จะตกอยู่ในความมืด และความเย็นเยือกก็จะแผ่ไปทั่วในเวลาไม่นานนัก แล้วสิ่งมีชีวิตก็จะอยู่ในโลกนี้ไม่ได้
- คำถาม ๑ ดวงอาทิตย์ทำหน้าที่อย่างไร (อย่างซื่อสัตย์)
 ๒ เมื่อดวงอาทิตย์หยุดทำหน้าที่ โลกจะเป็นอย่างไร (มืด และเย็นเยือก)
 ๓ สิ่งมีชีวิตจะเป็นอย่างไรเมื่อดวงอาทิตย์หยุดทำหน้าที่ (อยู่ในโลกไม่ได้)

ฯลฯ

ประสงค์ ราชณสุข

ประจิดต์ อภินันท์รักต์

จันทิมา พรหมโชติกุล

โครงการพัฒนาการพูด

มศว. ประสานมิตร

*คู่มือการฝึกแบบที่ ๕

บทคัดย่อ

การศึกษาปัญหาและวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ ๓ ประการ คือ ประการแรก ศึกษาเกี่ยวกับประเภทของปัญหาการพูดในเด็กชาวเขา ประการที่สอง ศึกษาเกี่ยวกับเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ที่เด็กชาวเขาพูดไม่ชัด และประการสุดท้าย ศึกษาเปรียบเทียบเกี่ยวกับจำนวนของเด็กชาวเขาที่พูดภาษาไทยไม่ชัดก่อนและหลังจากที่ได้รับการฝึกแก้ไขการพูดแล้ว

การวิจัยได้ทำต่อเนื่องกันเป็นเวลา ๒ ปี คือ ตั้งแต่ปีงบประมาณ ๒๕๒๒-๒๕๒๓ ประชากรตัวอย่างในการวิจัยได้แก่ นักเรียนชาวเขาทุกคนในชั้นประถมปีที่ ๑ ของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ที่จังหวัดกาญจนบุรี ตาก เชียงใหม่ และ เชียงราย ปีการศึกษา ๒๕๒๑-๒๕๒๒ จำนวน ๒๑๔ คน และครูทุกคนของโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ทุกแห่งที่มีเด็กชาวเขาเรียนร่วมด้วยจำนวน ๘๐ คน ใช้แบบทดสอบการออกเสียงภาษาไทย ซึ่งแปรเป็นรูปภาพ ๘๓ ภาพ และแบบสอบถามครูเกี่ยวกับปัญหาการพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา การเก็บรวบรวมข้อมูลแบ่งเป็น ๒ ระยะ คือ ระยะแรก ในปลายปีการศึกษา ๒๕๒๑ ได้เก็บข้อมูลจากการทดสอบเด็กชาวเขาเกี่ยวกับปัญหาการพูด และการทดลองหาวิธีที่เหมาะสมสำหรับแก้ไขปัญหาการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขารวมทั้งการสัมภาษณ์ทัศนคติเกี่ยวกับการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา และจากการตอบแบบสอบถามของครูเกี่ยวกับปัญหาในการสอนพูดภาษาไทยแก่นักเรียนเพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการจัดอบรมครูเกี่ยวกับวิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยไม่ชัดของเด็กชาวเขา ส่วนในระยะหลัง คือ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการทดสอบนักเรียนทั้งก่อนและหลังจากที่ครูนำความรู้ ซึ่งได้รับการอบรมไปใช้ฝึกแก้ไขการพูดภาษาไทยของนักเรียนแล้ว รวมทั้งจากการตอบแบบสอบถามของครูเกี่ยวกับผลของการที่ครูได้ทดลองใช้วิธีแก้ไขการพูดภาษาไทยแก่เด็กชาวเขา

ผลของการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชาวเขาทุกเผ่ามีปัญหาการพูดประเภทพูดไม่ชัดคิดเป็นร้อยละ ๑๐๐ ซึ่งมากกว่าปัญหาการพูดประเภทอื่น และพบว่าเสียงภาษาไทยที่เด็กชาวเขาทุกเผ่าพูดไม่ชัดได้แก่เสียงพยัญชนะต้น ร ง ย ส พยัญชนะควบกล้ำ ร ล และพยัญชนะตัวสะกด ง น ม ก ด บ ซึ่งปรากฏในลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง (Substitution) การเว้นไม่ออกเสียงในคำ (Omission) และการออกเสียงเพี้ยน (Distortion) สำหรับเสียงสระได้แก่เสียงสระ อา แอ อี เอือ อัว ออ เอียะ เอือะ ซึ่งปรากฏในลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง และการออกเสียงเพี้ยน ส่วนเสียงวรรณยุกต์ได้แก่ เสียงวรรณยุกต์จัตวา ซึ่งปรากฏในลักษณะการออกเสียงหนึ่งเป็นอีกเสียงหนึ่ง สำหรับจำนวนนักเรียนชาวเขาหลังจากที่ได้รับการฝึกแก้ไขการพูดภาษาไทยไม่ชัดแล้วนั้นลดน้อยลงกว่าเมื่อยังไม่ได้รับการฝึกแก้ไข

จากผลการวิจัยครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลสำหรับนำไปจัดทำตัวอย่างแบบฝึกพูดภาษาไทยเพื่อใช้เป็นคู่มือของครูในการฝึกแก้ไขการพูดภาษาไทยของเด็กชาวเขา และเพื่อประกอบในการสอนวิชาภาษาไทยด้วย นอกจากนี้ ผลของการวิจัยยังเป็นประโยชน์สำหรับเสนอแนะให้ผู้บริหารและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนเด็กชาวเขาได้ตระหนักถึงความจำเป็นของการจัดโครงการแก้ไขการพูดในโรงเรียนที่สอนเด็กชาวเขาหรือสนับสนุนให้ครูได้ศึกษาอบรมเกี่ยวกับวิชาการแก้ไขปัญหาการพูดสำหรับนำไปใช้สอนเด็กชาวเขาให้พูดภาษาไทยได้ชัดเจนเหมือนคนไทยทั่วไป เพื่อจะได้ช่วยลดปัญหาชนกลุ่มน้อยอันจะเป็นผลนำไปสู่ความมั่นคงของประเทศชาติสืบไป